

Pamp.
La Gr. Gr
H.

3 1761 00691421 2

DE TITULIS ATTICIS

quaestiones orthographicae et grammaticae.

DISSERTATIO INAUGURALIS

quam ad summos in philosophia honores ab amplissimo
philosophorum Basiliensium ordine rite impetrandos

scripsit

Wilhelmus Lademann
Brandenburgensis.

Kirchhaini

typis Maximiliani Schmersow

MCMXV.

Dissertatio a philologorum et historicorum classe amplissimi philosophorum
ordinis referentibus

RVDOLFO HERZOG MAXIMILIANO NIEDERMANN

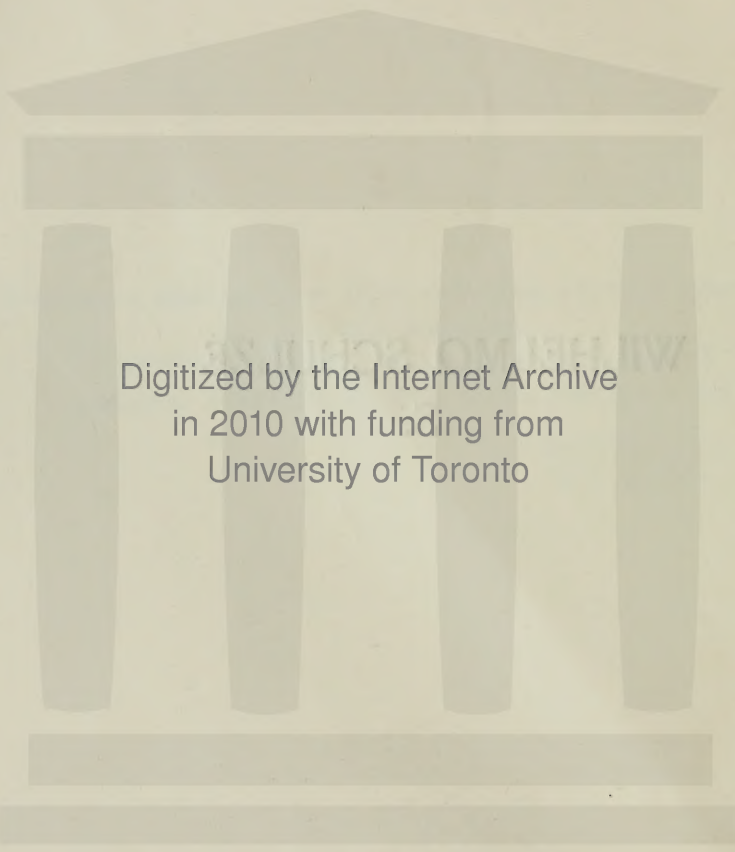
probata est BASILEAE die XXIV mensis Februarii MCMXIV.

IOHANNES RVPE

H. T. Decanus.

WILHELMO SCHULZE

S.

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

Praefatio.

In hac commentatione imprimis ea vocabula e titulis Atticis petita tractavi quae aut iisdem aut diversis temporibus diverse scribebantur vel quorum duae aut plures formae existebant, ut pro virili parte omnibus et quae cum nostro usu orthographico concinunt et quae discordant in unum congestis et secundum temporum rationem secretis statuerem qui quaque aetate modus scribendi praevaleret aut quae formae per singula saecula Atticis magis arderent. Titulos autem excussi eos qui inde ab anno 336^a exarati et nunc, qui quidem in publicum emissi sint, in Inscriptionum Graecarum voluminibus II. et III. collecti aut post haec confecta in ephemeridibus publici iuris facti sunt. Qua in re cum sponte pateat praesertim eos in censum venire qui certa temporum indicia exhibent, tamen hic illic eos quoque respexi, de quibus nihil accuratius dici potest nisi eos intra annos 400 et c. 30^a incisos esse. Koehleri definitiones aetatis, sicubi tituli nomina propria continent, cum Kirchneri libris qui Prosopographia Attica inscribuntur contuli, qua re cum alii tum saeculi a. Chr. n. II. ad finem vergentis et proxime insequentis tituli suis temporibus redditi sunt. Omisi autem in quaestionibus meis eosdem quos Meisterhans in grammatices p. V. adnotatione prima indicavit: Francisci Lenormantis suspectos et dialecto non Attica compositos.

Etiam inscriptionum eorundem temporum Oropiarum in volumine VII. Inscriptionum Graecarum collectarum quotquot dialecto Attica conceptae sunt (cf. Wilamowitz Herm. 21 [1886] p. 103) rationem habui. Consuetudinem Atticorum et Oropiorum multifariam cum aliis regionibus comparavi.

Praeter eas voces de quibus supra locutus sum, alias notavi quae memoratu dignae in via mihi occurrerunt.

In omnibus Meisterhansi liber tertium editus a Schwyzero qui inscribitur Grammatik der attischen Inschriften fundamento mihi fuit, cuius libri ordinem sequar etiam in materia per genera distribuenda.

Hoc autem loco libentissime meum duco magistris meis carissimis professoribus Wilhelmo Schulze Berolinensi qui suator huius opusculi fuit gratias candidissimas persolvere, quod et omni tempore promptissimo et benignissimo animo opera et consilio me adiuvit, nec non Rudolfo Herzog olim Tubingensi, deinde Basiliensi, nunc Giessensi, qui multum benevolentissime ad opusculum contulit.

Quod cum iam absolutum esset, editio minor titulorum Atticorum ab Iohanne Kirchner curata in lucem edi coepta est. Neque igitur supersedi titulorum quicumque fasciculo priore continentur et numeros et temporum indicia ad novae editionis normam commutare et hisce numeris litteram minusculam e. praeponere. Item proximi quoque fasciculi titulorum usque ad n. 1288 rationem habui, quos ut inspicere liceret, summa Kirchneri benignitate concessum est.

Conspectus librorum et abbreviationum.

- Ann. Br. Sch. = The annual of the British school at Athens. 1894 ff.
- Ath. = Ἀθήναιον, σύγγραμμα περιοδικὸν κατὰ διμηνίαν ἐκδιδόμενον. Ἀθήνησιν 1872—1882.
- BCH = Bulletin de correspondance hellénique. Paris 1877 ff.
- Blass = F. Blass, Über die Aussprache des Griechischen³. Berl. 1888.
- Bl.-D. = Alb. Debrunner, Friedrich Blass' Grammatik des neutestamentl. Griechisch⁴. Göttingen 1913.
- Bois. = Émile Boisacq, Dictionnaire étymologique de la langue Grecque. Heidelberg-Paris 1907 ff.
- Cr. = Memoria Graeca Herculanaensis cum titulorum Aegypti papyrorum codicum denique testimoniis comparata a G. Crönert. Lips. 1903.
- Dienstb. = Aemilius Dienstbach, De titulorum Prieniensium sonis. Diss. Marp. Catt. 1910.
- DS. = Guil. Dittenberger, Sylloge inscriptionum Graecarum². 1898—1900 (DS¹ = eiusdem prior editio).
- E. A. = Ἐφημερίς ἀρχαιολογική (Ἀρχαιολ. ἐφ.), περιοδικὸν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας. Ἀθήνησι 1883 ff.
- Eck. = Th. Eckinger, Die Orthographie lateinischer Wörter in griech. Inschriften. Zür. Diss. Mü. 1892.
- F.-B. = Fick-Bechtel, Die griechischen Personennamen². Gött. 1894.
- Frick. = Aug. Frickenhaus, Athens Mauern im 4. vorchristl. Jahrhundert. Bo. Diss. 1905.
- Geyer = Mauritius Geyer, Observationes epigraphicae de praepositionum Graecarum forma et usu. Diss. Lips. 1880.
- Hecht. I. II. = Orthographisch-dialektische Forschungen auf Grund attischer Inschriften von Dr. Max Hecht. Progr. Königsbg. i. Pr. 1885. Progr. Gumbinn. 1886.
- K.-Bl. = Ausführliche Grammatik d. griech. Sprache v. R. Kuehner, in neuer Bearbeitung von F. Blass³. 1890 ff.
- KE = Epigrammata Graeca ex lapidibus conlecta ed. G. Kaibel. Berol. 1878.
- Kretschm. Eltg. = P. Kretschmer, Einleitung in die Geschichte der griechischen Sprache. Gött. 1896.
- Larf. I. II = Wilh. Larfeld, Handbuch der griech. Epigraphik I (Lpz. 1907). II (Lpz. 1902).
- Latterm. = Heinr. Lattermann, Griechische Bauinschriften. Dissert. philol. Argentorat. selectae XIII. Straßbg. 1908.

- Lautens. 1887 = Verbalflexion der attischen Inschriften v. Dr. O. Lautensach. Progr. d. herz. Gymn. Ernestinum zu Gotha. Gotha 1887.
- Lentz H. = Aug. Lentz, Herodiani technici reliquiae I. II. 1867 sqq.
- M. = Meisterhans-Schwyzler, Grammatik der attischen Inschriften³. Berl. 1900.
- Ma. = E. Mayer, Grammatik der griech. Papyri aus d. Ptolemäerzeit usw. Laut- und Wortlehre. Leipz. 1906.
- Maass. = Hedde J. J. Maassen, De littera v Graecorum paragogica quaestiones epigraphicae. Leipz. Studien z. klass. Phil. IV 1 sqq.
- Me. = G. Meyer, Griechische Grammatik³. Lpz. 1896 (Biblioth. indog. Gramm. III).
- Mitt. = Mitteilungen des deutschen archäolog. Instituts in Athen. 1876 ff.
- Mo. = Tycho Mommsen, Beiträge zu d. Lehre v. d. griech. Präpositionen. Berl. 1895.
- Na. = E. Nachmanson, Laute und Formen der magnetischen Inschriften. Ups. 1903.
- Na. A. V. = E. Nachmanson, Beiträge zur Kenntnis der altgriechischen Volkssprache. Ups.-Lpz. 1910.
- Ö. J. = Jahreshefte des österr. archäol. Institutes in Wien. 1898 ff.
- Ö. S. VI, VII. = Sonderschriften des österr. archäol. Institutes in Wien VI. VII.
- PA = I. Kirchner, Prosopographia Attica I. II. Berl. 1901. 1903.
- Pap. = Papadémétracopoulos, La tradition ancienne et les partisans d'Erasmus. Athènes 1903.
- Q. e. = Guil. Schulze, Quaestiones epicae. Güterslohae 1892.
- Rab. = W. Rabehl, De sermone defixionum Atticarum. Diss. Berol. 1906.
- Schlag. = J. Schlageter, Zur Laut- und Formenlehre der außerh. Attikas gefundenen attischen Inschriften. Ein Beitrag z. Koine. Progr. Freiburg i. Br. 1908.
- Schmoll. I = Über den Gebrauch einiger Pronomina auf attischen Inschr. v. Dr. Ernst Schmolling. Progr. Stett. 1882.
- Schw. = E. Schweizer, Grammatik der pergamen. Inschriften. Berl. 1898.
- Schw. V. = E. Schwyzler, Die Vulgärsprache der attischen Fluchtafeln. N. Jahrbücher f. d. klass. Alt. V 244 ff.
- Somm. = Ferd. Sommer, Zum inschriftlichen ω ἐφελευστικόν. Festschft. z. 49. Vslg. deutsch. Philol. i. Basel 1907 S. 1 ff.
- Sundw. = Sundwall, opusculum lingua Russica scriptum quod inscribitur Unedierte Inschriften aus Athen (i. Journ. d. russ. Minist. f. Volksaufklärung. Juni 1912).
- Vier. = P. Viereck, Sermo Graecus, quo senatus populusque Romanus magistratusque pop. Rom. ad Tiberii Caesaris aetatem in scriptis publicis usi sunt, examinatur. Diss. Gött. 1888.
- Vit. = Viteau, La déclinaison dans les inscriptions attiques de l'Empire par J. Viteau. Revue de philol. 19 p. 241—254.
- Wack. H. = Jac. Wackernagel, Hellenistica (ad praemiorum publicam renuntiationem invitant prorektor et senatus). Gött. 1907.
- W.-S. = Winers Grammatik des neutestamentlichen Sprachidioms⁸ von. P. Schmiedel. I. Teil. Einleitg. u. Formenlehre. Gött. 1894.

Quo in conspectu praetermisi quae satis trita et dilucida sunt velut GGA et GGN = Gött. Gel. Anzeigen et Nachrichten. DLZ = Deutsche Literatur-Zeitung al.

* * *

Numeros annorum et saeculorum in opusculo litteris minusculis a vel p supra positis insignivi interdum signis i m f additis, sic ut intellegendum sit: c. 260^a = titulus conceptus est circa annum a. Chr. n. 260,

II^a i = initio saeculi a. Chr. n. alterius,

II^a m = medio hoc saec.,

II^a f = fine huius saec.,

III^a i = initio saeculi post Chr. n. alterius,

numeris Romanis quos vocamus praepositum ¹/₂ vel ²/₂ = priore vel altera parte saeculi,

i = aetate imperatoria,

iⁱ = initio aetatis imperatoriae;

quibus titulis ex IG III 1 et 2 desumptis nullus numerus adscriptus est. aetatis imperatorum sunt.

Uncis litteras Graecas inclusi quadratis [] eas, quae fracto lapide perierunt vel lapide servato evanuerunt, angulatis < > quae perperam repetitae aut textui genuino insertae sunt, rotundis () quae vel errore a lapicida vel de industria a scribente omissae sunt.

De vocabulorum divisione

(Larf. I 216 sqq., cf. Lentz H. II 1, 393 sqq. 407 sq. B. Keil Herm. 25 (1896) p. 598 sq. Na. Bezz. Beitr. 27 (1902) p. 297.)

In universum in Attica inde a s. fere III^{af} secundum verba et syllabas dirimitur, et si una consona inter duas vocales est, omnibus temporibus ea syllabae sequenti attribui solet (neque verba composita huic mori repugnant: *ξενυχός*, *παιδαρχοδόντας*, *Πολέμαρχος*, *σπαρατρίων*, *συνσπαρατρίων*, *φιλιδέλφων* al.), quanquam in hac re lapicidae praesertim aetatis imperatoriae negligentia in omnibus titulorum generibus interdum peccaverunt¹⁾.

Hic potissimum sicubi duae aut plures consonae in voce sese excipiunt, eas disiungendi ratio quae fuerit inquisivi neglectis iis titulis, qui *σπαρχιδόν* exarati sunt et in quibus lapidarii nusquam aut raro verborum divisionem curant, eorum praecipue ratione habita, quos qui insculpserunt aut semper aut paucis exceptis leges dirimendi observaverunt. Simul observavi quomodo ab hac parte praepositiones, et quae in vocales elisione facta et quae in consonas desinunt, tractatae sint. Et primum quidem mutas cum liquidis et nasalibus coniunctas (*βλ*, *βρ*, *πλ*, *πρ*, *φλ*, *φρ*, *δν*, *δρ*, *θλ*, *θρ*, *θν*, *θρ*, *τρ*, *γγ*, *γγ*, *γρ*, *κλ*, *κν*, *κρ*, *χλ*, *χρ*, *χν*, *χν*) absolvam, quae consonae in Attica coniunctim sequenti versui tribuuntur, cuius rationis testimonia 82 inveni²⁾. Quod convenit cum Herodiani (Lentz H. II 393) praecepto: *τὰ ἄρωνα πρὸ τῶν ἀμεταβέβλων ἐν σπαρατρίων εἰσὶν ἕγγουον ἑμοῦ εἰσιν*.

Usus Atticus etiam in voluminibus Herculaneis (Cf. 10), in papyris Aegyptiis (Ma. 45), in titulis Pergamenis (Schw. 131₂)prehenditur. Etiam

¹⁾ Incertus haereo utrum peccata habenda sint necne *Παυ* ἐλλήνων III 1, 681 (II P), 3. *σπαρατρίωντος* 1080 (c. 210 P), 3 (ubi et aliud vitium inest). 708 (III P), 3. *σπαρατρίων* 11 (alioquin leges divellendi 7^{ies} recte observantur). ἐφ. [ἄβων 1209, 1.

²⁾ Perquam paucis locis dirimuntur — *δπλαζίαν* II 2, 811 (32°), 45, in quo titulo vero saepe falso vocabula discinduntur. *τεταγ[μ]ένους* II 1. 617 (c. 250^a, 24. *σπαδ μόν* (sic) II 2, 807 (3mo), b 112 — et quinquies vitiose versus his litteris clauduntur.

Cyprios in hac re ab Atticis stare R. Meister (Idg. Forsch. IV p. 178) multis exemplis comprobatur.

Tituli Oropii semel in hunc modum dirimunt: Ἀγασσιζέλιος VII 261 (c. 260^a), 6.

Eadem ratio in $\rho\upsilon$ litteris cernitur, cuius 16 exempla enotavi, quibus unum Oropiorum accedit: $\rho\acute{\epsilon}\delta\iota\mu\upsilon\upsilon$ II 5, 834 b (32^{9/8}), II 45. 55. $\rho\iota|\rho\acute{\nu}\iota\sigma\kappa\omicron\upsilon\tau\alpha$ c. 1037 (I) 12 $\gamma\upsilon\lambda\iota\sigma\tau$ [$\iota\alpha\zeta\gamma\acute{\iota}\alpha\varsigma$ c. 1039 (c. 80^a), 29. $\delta\pi\acute{\epsilon}\rho\eta\mu\upsilon\lambda\alpha$ c. 909 (c. 170^a), 19. Reliqua omnia aetatis imperatorum sunt: $\sigma\epsilon\mu\upsilon\sigma\tau$ - III 1, 714, 2. 908, 2. 1062, 2. 171, III 9 $\rho\alpha\mu\omicron\upsilon\sigma\iota\omicron\varsigma$ 1095. B 3. $\delta\mu\acute{\nu}\iota\tau\acute{\eta}\varsigma$ 1280 a, 3. $\delta\mu\upsilon\omicron\upsilon$ 171. I 6. $\gamma\upsilon\mu\upsilon\alpha\sigma$ - E. A. 1883 p. 139 n. 13, 25. c. 1077, 12. $\delta\pi\omicron|\rho\eta\mu\upsilon\lambda\alpha$ [$\tau\upsilon\sigma\mu\acute{\omicron}\nu$] O. S. VII p. 99. 6. $\mu\epsilon\mu\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota$ Mitt. XII 315 n. 387. 6. Oropus III^a $\mathcal{M}\acute{\epsilon}|\mu\upsilon\omicron\upsilon$ VII 352 exhibit.

Hoc congruit cum Cypriorum more (Meister l. l. 180).

Neque magis $\alpha\tau$ et $\chi\delta$ divelli solent: $\acute{\alpha}\pi\omicron\delta\acute{\epsilon}\alpha\tau\alpha\iota\varsigma$ II 2, 809 (32⁵₁), c 204. d 224 al. $\epsilon\iota\sigma\alpha\chi\delta\epsilon\iota\varsigma$ 811 (32³₂). c 59. $\epsilon\pi\epsilon\varsigma$ [$\chi\delta\epsilon\iota\delta\omicron\varsigma$ c. 1004 (12²₁), 6. 14 al. (25^{ies}). Contra unum $\epsilon\iota\sigma\alpha\chi\delta\epsilon\iota\varsigma$ II 2. 804 (33¹₁), Ab 28. Praeterea inveni $\delta\gamma\delta\acute{\omicron}\epsilon\iota$ c. 888 (II^a₁), 2 (in fragmento accurate scripto) et $\acute{\alpha}\rho\upsilon$ [γ] [δ] $\acute{\alpha}\lambda\alpha\varsigma$ c. 1013 (II^a₁), 18 (qui tamen titulus in his rebus nullius est auctoritatis). Tituli Oropii $\tau\epsilon\mu\upsilon\acute{\alpha}\alpha\tau\omicron\upsilon$ VII 3498 (II^a₁), 4 et ter $\delta\epsilon\delta\acute{\omicron}\gamma\delta\alpha\iota$ 263 (III^a₁), 3. 275 (c. 255^a), 4. 296 (c. 255^a), 7 subministrant.

Denique consonae $\pi\tau$ et $\phi\delta$ — unum Oropi exemplum $\gamma\acute{\epsilon}\gamma\gamma\alpha\pi\tau\alpha$ VII 313 (c. 205^a), 4 si accenseas — 13^{ies} proximae syllabae attribuantur et bis divelluntur: $\lambda\epsilon\pi\tau\omega\upsilon$ II 2, 809 (32⁵₁), c 16. 107 al. $\sigma\alpha\kappa\phi\theta\epsilon\iota\sigma\omega\upsilon$ d 25 al. Accedit unum $\acute{\epsilon}\beta\delta\acute{\omicron}\mu\eta\varsigma$ c. 1012 (11²₁), 2. Contra $\acute{\alpha}\pi\omicron\gamma\acute{\epsilon}\gamma\gamma\alpha\pi\tau\alpha$ II 2, 811 (32³₂), b 116. $\lambda\epsilon\pi\tau\omega\upsilon$ 812 (c. 323^a), 19 (in quibus titulis saepius ratio discindendi a solita diversa est). Vitiose $\kappa\alpha\lambda\acute{\upsilon}\pi\tau\epsilon\iota$ II 3, 2729, 4.

Consuetudinem Atticam sequuntur Aegyptii (Ma. 45₁), Pergameni (Schw. 131₂), Magnetes (Na. 116₂), librarii Herculenses (Cr. 10).

Si duarum consonantium prior nasalis aut liquida est (praeter $\rho\upsilon$, v. s.), haec ab altera segregata in antecedente versu ponitur cum in Attica tum Pergami (Schw. 131₂) Magnesiacque (Na. 117) et in papyris Aegyptiis (Ma. 45₁). Cuius rei e lapidibus Atticis (tribus Oropiis testimoniis adsumptis) 69 exempla proferre possumus¹).

¹) A quo usu quae abhorrent praebet II 2. 811 (32³₂), b 173 $\acute{\epsilon}|\mu\beta$ [$\delta\acute{\omicron}\omicron\upsilon\varsigma$. b 202 $\kappa\alpha\tau\alpha\pi\alpha\lambda\tau\omega\upsilon$. c 136 $\pi\alpha\rho\acute{\omicron}\nu\omicron\upsilon$. c 140 $\acute{\alpha}\sigma\eta\omicron\upsilon\tau\omicron\varsigma$. c 263 $\Sigma\pi\lambda\theta\acute{\omicron}\nu\omicron\varsigma$, in quo titulo nihil diligenter dividitur. $\Pi\sigma\lambda\acute{\epsilon}\mu\alpha\sigma\eta\varsigma$ III 1, 91 (1¹₂), II^a, 2. Ex Oropi oppidi titulis $\epsilon\iota\sigma\epsilon\gamma\acute{\iota}\sigma\tau\omicron\upsilon$ VII 394 (III—II^a), 3. $\delta\pi\alpha\rho\chi|\omega\upsilon$ 323 (III^a₁), 2 huc spectant.

Geminatae consonae, in quibus etiam eiusdem generis litteras velut $\chi\gamma$ et $\gamma\chi$ numero, semper fere dirimuntur: $\delta\iota\chi\gamma\rho\acute{\alpha}\mu\mu\alpha\tau\omicron\varsigma$ II 2, 809 ($32\frac{5}{4}$), c 28 al.¹⁾

Lapidarii Oropii 9^{ies} eas consonantes discindunt²⁾.

In conexu duarum consonarum prior σ in Attica modo praeenti, modo insequenti versui vindicatur et Atticos diversis temporibus diversae consuetudini favisse videmus: s. IV^a σ consonae subsequenti in proximo versu adhaeret 24^{ies} in 8 titulis [in titulo II 2, 809 ($32\frac{5}{4}$) sic 12^{ies} dividitur, alterius usus 1 exemplum exstat], σ a consona sequente segregatur 5^{ies} in 4 titulis. Deinde usque ad ultimi a. Chr. n. saeculi finem habeo huius rationis 35 testimonia in 27 titulis, illius 15 in 14 titulis (cf. M. 7₄). Aetate imperatoria utraque ratio pariter vigere videtur (cf. Sext. Emp. $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma$ $\gamma\rho\alpha\mu\mu\alpha\tau\omicron\iota\kappa\omicron\upsilon\varsigma$ Bekk. § 174): σ disiungitur 27^{ies} in 20 titulis, non disiungitur 29^{ies} in 26 titulis (in Iobacchorum titulo σ 8^{ies} separatur et semel cum consona coniungitur)³⁾. Si e paucioribus Oropiorum testibus colligere licet, ad illam quidem rationem proni fuerunt, quippe cuius 7 et huius 2 [λ $\sigma\rho\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota\chi\upsilon\upsilon$ VII 397 (III—II^a), 10. E. A. 1892 p. 45 n. 74 (fort. $\frac{1}{2}$ III^a). 4] testimonia offerant (sed quadratarius in tit. VII 397 alia quoque dividendi vitia commisit).

Cum Oropiorum modo Aegyptii et Cyprii conspirant, qui fere σ seiungunt (Ma. 45, Meister l. l. 183), et Magnetes (Na. 117₃), apud quos idem usus longe praevallet. Duas rationes simul adhibent Pergameni (Schw. 132). Crönertus (p. 11) librariorum Hereulanensium in hac re inter se discrepare ostendit.

Tres vel plures consonae sese excipientes ita dirimi solent, ut prima seiungatur velut $\pi\acute{\epsilon}\mu\pi\tau\eta\varsigma$ II 2, 809 ($32\frac{5}{4}$), c 120. $\Sigma\pi\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\chi\upsilon\upsilon$ $\delta\rho\omicron\varsigma$ 812 (c. 323^a), b 20. $\Lambda\gamma\delta\rho\sigma\chi\lambda\eta\chi\epsilon$ c 7. $\sigma\upsilon\mu\mu\pi\rho\acute{\omicron}\epsilon\delta\rho\omicron\iota$ c. 399 (c. 3²⁰ 1¹⁰), 4. $\acute{\epsilon}\chi\chi\lambda\eta\sigma\acute{\iota}\chi\upsilon\upsilon$ c. 847 (c. 21⁵ 1¹), 38. c. 844 (II^a), 61. c. 1227 (13¹ 1¹⁰), 23 alia id genus. $\Lambda\chi\mu\pi\tau\rho\acute{\epsilon}\chi$ c. 1322 (c. 200^a),

¹⁾ Neglegentiae haec exempla tribuenda censeo: Καλινοστράτου III 2, 2015. $\text{Βα}[\chi\lambda\acute{\alpha}\lambda\omicron\upsilon]$ III 1, 742 (15¹ 2), 3 (sed hoc incertum). $\Delta\acute{\epsilon}\beta\epsilon\pi\tau\omicron\varsigma$ 715 (fort. III^p), 2.

²⁾ Sed semel indivisas priori syllabae tribuunt: Ἑλέπτην VII 364 (II^a 1), 2.

³⁾ Hunc in numerum etiam $\sigma\mu$ recepi qui consonarum conexu Herodianus (Lentz H. II 1, 395, 16 sqq.) ne disiungatur praescribit. Neque vero in titulis Atticis inveni quo hanc regulam comprobem: s. IV^a $\sigma\mu$ disiungitur bis, non disiungitur 5^{ies}, postea disiungitur 14^{ies} [ad M. n. 29 adde Ἐπίφισμα Ö. S. VI p. 225 (c. $\frac{2}{2}$ III^a), 14. e. 1311 (c. III^a f), 6. e. 1037 (I^a i), 7 (ubi duo vitia). e. 978 (c. 130^a), 4. e. 1008 (11⁵ 7), 54 (semel peccatur). $\chi\sigma\sigma\mu\mu\eta\tau\acute{\iota}\chi\upsilon\upsilon$ e. 1009 (11⁵ 3), 60], non disiungitur semel [Ἐπίφισμα II 5, 624 b (17³ 1), 28 — tit. ab editore minusculis redditus —]. aet. imp. duae consonae dirimuntur 6^{ies}, non quater.

22. III 1, 748 (post 138^p), 3. Λαμ. ππεῖ 1165 (c. 200^p), IV 18. Λαμ. | ππεῖς 1197 (c. 240^p), 2. 3. Exempla si computaveris, 18 evadunt¹⁾.

Etiam Oropii morem Atticum secuntur 5^{ies}. Sed si prima littera σ est, in Attica saeculis IV et III^a sequentibus consonis adtributa videtur esse, cuius rei 5 testes afferri possunt: Καλλι|αί|σ|χρου II 2, 804 (33^{1/3}), Bb 7 (ubi tamen complura vitia sunt). Λυ|σι|στράτου 808 (32^{6/5}), c 85. Χαιρε|στράτου 809 (32^{5/4}), c 145. Φανό|στρατος d 55. Καλλι|στράτου e. 850 (c. 200^a), 12²⁾.

Inde a s. I^a σ 5^{ies} priori versui tribuitur, quater alteri: ἀνεσ|τράφησαν e. 1028 (100^{0/99}), 25. Νεικόσ|τρατος III 1, 1105 (117^{2/25}), 19. συσ|τρεμματά|ρχην 744 (c. 17^{1/2}), 8. Ἄσ|κλήπιδε 171 (post 200^p), 5. Χαιρεσ|τράτου III 2, 2509, 6. κε|στροφ(ύλαξ) III 1, 1184 (c. 220^p), 16. Νεικο|στράτη 1280a (III^p 1), 12. Φιλο|στράτου III 2, 2810, 1. ἐπε|στρεφόμεν 1418, 3.

His omnibus indagatis liceat memorare quae apud Lentzi Herodianum (II 1, 396, 9 a ex An. Ox. IV 332, 10 sumpta) leguntur: ὅσα σύμφωνα μὴ δύναται ἐν ἀρχῇ λέξεων ἐκφωνεῖσθαι, ταῦτα καὶ ἐν μέσῃ λέξει εὐρεθέντα χωρισθῆσεται ἀλλήλων· ὅσον ἄνθρωπος, ἔργον· οὐ δύναται δὲ εὐρεθῆναι ἀπὸ τοῦ νῦ ἀρχομένη οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ργ πλὴν τούτων ἵγουν θμ, φν, γδ, χμ, κμ, σγ, σδ· ταῦτα γὰρ οὐδέποτε ἐν συμπλοκῇ ἐν ἀρχῇ εὐρισκόμενα, ἐν μέσῃ ἀλλήλων οὐ χωρίζονται. E titulis Atticis (cf. Ma. 45₂) exemplis comprobari possunt θμ: Ἀθρομόνων III 2, 1508, 1³⁾, γδ: v. s. p. 2, χμ: δρα χμῶν e. 839 (22^{1/0}), 46. Praeterea accedunt γμ (9: 1, v. s. p. 1), |πτρ, |σχρ, fortasse etiam ἴδν quod sane in voce HomERICA δνοφερός invenitur: Ἀφι|δναῖός II 5, 630b (c. 33^a), 7. III 1, 118 (I^p), 5.

Iam ad praepositiones veniendum est: earum quae elisione decurtantur consonae finales — in Attica et Oropi sicuti in papyris et Herculanensibus (Cr. 12) et Aegyptiis (Ma. 46_{6,7}) atque in Magnesia titulis (Na. 118₅) — legitime ad sequentes syllabas trahuntur (Blass 126).

¹⁾ Quibus obstant: σύ|γκλητος e. 911 (c. 16⁹ s), 5. συ|ντρόφω III 2, 3397, 2 (fortasse spatii angustiis excusatum). Vereor ne ἐ|κκλησίαν e. 980 (II^a m), 7, quo in lapide ceterae disiungendi leges recte observantur, non pro vitio habendum sit: pro geminata potius x simplex pronuntiatum esse videtur, id quod cognoscimus ex ἐκκλησία e. 360 (32^{5/4}), 57. e. 851 (ante 22^{1/3}), a 6. e. 1006 (12^{2/1}), 21, cf. e. 398 (c. 32^{0/19}), b 3, v. Me. 375.

²⁾ Contra II 2, 811 (32^{3/3}), b 90 Σώσ|τρατος, in quo titulo segregandi leges saepe neglegi iam supra animadvertimus.

³⁾ Dubito an ΣΤΑΘ|MNON (sic) II 2, 807 (33^{0/20}), b 112 v intercalato debeatur.

ἀνά: ἀ|ν|ἐβήκειν e. 839 (22¹/₀), 69. ἐπα νορθώσεως II 1, 628 (I^a), 28.
ἀνέβηκα III 1, 124, 4. ἀνέβηκε Am. Journ. of Philol. 28 (07)
p. 433 nr. 11 (i.), 3¹).

ἀντί: ἀνθυπάτων III 1, 578 (Aug. aet.), 9. -του III 2, 3513, 5. ἀνθυβί|σθ
III 1, 813 (c. 135^p), 2.

ἀπό: ἀπέγραψεν II 2, 811 (32³/₂), c 76. ἀ|πέπει|σαν b 168. ἀ|π|εντινόχασεν
e. 847 (c. 21⁸/₄), 27. ἀ|φικνουμένοις e. 888 (c. 190^a), 6. τὸν ἀ|φ|έπει|την
e. 1008 (11⁸/₇), 39. ἀπαντήσῃ Mitt. 19 p. 253 (c. 175^p), 96²).

ἐπί: ἐπάναρχες II 2, 809 (32⁵/₄), b 7. ἐπέδωσαν d 145. ἐπέβηκε II 5,
3552b (IV^a), 3. ἐφάρσους e. 787 (c. 23⁶/₃), b 6. e. 1028 (100¹/₉₉), 59.
ἐ|πε|φάρσιν e. 847 (c. 21⁵/₄), 6. e. 952 (1¹/₂ II^a), 3. e. 977 (13¹/₀), 4.
ἐπώνυμον E. A. 1883 (post Hadr.), 16. συνεφάρσους III 1, 1160
(19²/₃), 47. ἐ|φάρσους e. 1078 (c. 220^p), 27. ἐφάρου Mitt. 12 p. 315
n. 387 (i.), 10. τὸν ἔπειτα χρόνον II 1, 622 (c. 211^a), 23, cf. Bois. s.
v. ἐπί et εἶτα.

ἐπ' Ἀντικλέους II 2, 811 (32³/₂), c 108. ἐ|ψ' ἄς II 1, 551 (paulo
post 279^a), 15. ἐ|φ' ἑκάτερα e. 1033 (c. 100^a), 12³).

Pergami semel ἐ|πεμβαλέων (Cr. Ztschft. f. d. Gymnasw. 1898, 581 sqq.).

κατά: κα|τεβλήθη II 2, 809 (32⁵/₄), c 156. κα|ταγ- 826 (fort. 2¹/₂ IV^a),
23. κα|β|ῆ|κον e. 890 (c. 18⁸/₇), 12 et 8 alia compositionis exempla.
κα|τ' ἑτος e. 1074 (c. 120^p), 12. κα|τ' ἰδίαν e. 1077 (20⁰/₁₀), 28. E
titulis Oropiis excerpti κα|τ' ἰδίαν VII 287 (c. 240^a), 3.

Idem usus est Pergami (Schw. 132₁).

μετά: με|θεξέτε III 2, 1427, c 6. οἱ με|τ' αὐτοῦ II 2, 740 (334^a), 5 (sed
hoc dubium).

παρά: πα|ρέλαβεν II 2, 809 (32⁵/₄), a 158. πα|ρέδωμεν b 188. πα|ρεσκευασεν
II 1, 622 (III^a'), 10. πα|ρέχεται e. 844 (II^a'), 37. πα|ρίους III 2,
1360, 5.

ὑπό: ὑ|πάρχειν VII 293 (c. 245^a), 11. ὑ|π' αὐτῶν III 2, 1362, 5.

De ἐν et σύν voculis haec exploravi: στῆσ[αι ἐν] [ἀγ]ορῆ (in-
certum) e. 1028 (100¹/₉₉), 56. ἐν Ἐλευσίην e. 1006 (12²/₁), 80. τῶ[ν ἐν] ν
ἄσ[ται e. 1008 (11⁸/₇), 35. ἦ ἐν αἷς e. 1121 (30⁵/₆), 29.

συνώνυμες II 5, 623 e (17⁶/₃), 13. συν ἐφάρσον III 1, 735 (127⁸/₃), 14.
συν ἀρξάντας 1122 (157¹/₃), 4. συν ἐφάρσους 52² (c. 195^p), 61. συν [εδρίου

¹) Contra ἀν [εστράφ... II 1, 623 (II^a i), 10 (ubi plura vitia). ἀν [έβηκε III 1,
720, 4. Quam rationem secuti Pergameni bis v littera versum fluiverunt (Schw.
132₁).

²) Pergami semel (Schw. 132₁) ἀφ εστηχότες.

³) Sed ἐπ εσκαυασμένοι II 2, 811 (32³/₂), c 6. ἐπ' Ἀμφικράου II 5, 834 b (32⁹/₃),
II 60 (in quibus titulis etiam alia vitia). ἐφ[ήβων III 1, 1209, 1.

53 (c. 200^p), 9. *συνεχῶς* II 2, 809 (32⁵/₁), b 17. *σύ* [v]σ[δ]ον Ö. S. VI p. 225 (c. 130^a), 8. *σύνεστιν* III 2, 1386, 6.

σὺν αἴς II 2, 807 (33⁰/₂₉), a 42. *σὺ* [v αἴ]ς 809 (32⁵/₁), d 78.

Sed *ἄν* particula in Attica integra in priore versu manet: *ἄδὲ ἄν οἰκονομήσωσιν* e. 839 (22¹/₀), 40. *ἔπειτα ἄ*[v] *σὺν* e. 847 (c. 21⁵/₄), 33. e. 1028 (10⁰/₉₉), 93.

ὑπέρ praepositionis testimonium hoc unum indagavi *ὑπὲρ* [ῶν II 1, 437 (II^am)], 15.

Praepositiones *εἰς* et *πρός* ultimam consonam plurimam partem non disiungunt: *ἀνεῖς* [φόρους e. 1043 (3⁸/₇), 64. *εἰς αἰθερίας* II 2, 804 (33⁴/₃), a 68, sed *τὰ* [εἰ] *σπητήρια* e. 1039 (c. 80^a), 31. *εἰς* *ἐκυτούς* e. 1049 (c. 40^a), 17.

Ubi *εἰς* excipit verbum a τ consona ordiens, praepositio 10^{ies} non discinditur: *εἰς τήν* e. 847 (c. 21⁵/₄), 17. II 5, 619 b (c. 210^a), 7. II 1, 621 (II^ai), 28. e. 971 (1⁴⁰/₃₉), 25. e. 1009 (11⁶/₃), 12. e. 1029 (9¹/₃), 30. *εἰς τὰ* II 2, 804 (33⁴/₃), a 33. 808 (32⁶/₃), c 44. *εἰς* *τόν* II 5, 834 b (32⁹/₈), II 47 (sed lapicida in verborum divisione haud diligens). *εἰς* *ταῦτα* e. 968 (II^am), 53, contra semel *εἰς τὸ ἐμπ.* II 2, 809 (32⁵/₁), a 229.

εἰς ante vocales: *τῆς εἰς* <εἰς> *ἐκυτούς* II 1, 622 (III^af), 22. *εἰς ἀμφοτέρω* ⁹). *εἰς ἐσθῆτά* II 5, 619 b (c. 210^a), 34. *εἰς ἐκυτούς* e. 958 (c. 150^a), 19. *εἰς ἔθλον τὸν ἐν.* e. 1100 (c. 125^p), 61.

πρός praepositionis σ in compositis insequenti vocali adhaerescit, non consonae: *πρὸς τέτταται* II 2, 809 (32⁵/₄), a 25. *πρὸς ψερβυμενον* e. 1039 (c. 80^a), 33. *πρὸς τάξι* e. 1078 (c. 220^p), 9. 19. e. 1079 (c. 220^p), 1. Sed *πρὸ σόδου* e. 1322 (c. 200^a), 19. *πρὸ σόδου* e. 950 (c. 16⁵/₄), 6. e. 1043 (3⁸/₇), 16, quod et in titulis Oropiis invenitur: *πρὸ*||*σόδου* VII 298 (c. 255^a), 17.

Lapides Pergameni habent *πρὸ* *στάγματα* et *πρὸ* *ἴδοις* (Schw. 132₄).

πρός ante consonas: *πρὸς τήν β.* e. 1012 (11²/₁), 12. *πρὸς πάντας* e. 1043 (3⁸/₇), 32. *πρὸς τήν π.* III 1, 674 (c. 11⁷/₃₈), 7. *πρὸ* [ε] [*τούς* e. 1100 (c. 125^p), 12, e titulis Oropiis *πρὸς τούς* E. A. 1892 p. 41 n. 70 (III^af), 8; ante vocales: *πρὸς* [ξ] *παντα* e. 1006 (12²/₁), 33.

ξξ: *ἐξ* *ἔτα-* e. 1100 (c. 125^p), 68 (si recte suppletum est). *διεξήγαγεν* e. 834 (c. 228^a), 2. *ἐξ* *ἐλθεῖν* III 2, 3844, 3. *ἐξ* *Ὀῖου* III 1, 1248, II 7.

ἐκ: *ἐκ τῶν τύπων* e. 844 (II^ai), 8. e. 839 (22¹/₀), 17. *ἐκ* *τοῦ* e. 1091 (1³⁸/₆₁), 6. Graeci fortasse *ἐκ τοῦ* ita pronuntiabant ut κ et cum praeunte vocali et cum sequente consona coniunctum esset, ita fit ut nonnumquam scribi possit *ἐκκτ[ῶν* e. 533 (IV^af), 2.

ἐζκ τὸς e. 1283 (ante III^{am}), 7. ἐ'ζκ τὸς e. 1037 (Ist), 5 sim. [cf. M. 106, n. 952, adde ἐ'γκ Παρριῶς (sic) II 2, 834 b (32⁹/₈), II 37]. ἐκ τὸν e. 1227 (13¹/₁₀), 9. ἐκ δαίλις νυκτὸς III 2, 1378, 9. Huc trahenda sunt et ὄδκ (Cr. 12) et τ'δδ' ἐνθ' ἄδ': ὄδ κ ὄδ'γκ e. 834 (c. 225⁹), 3. ὄδ κ ὄδ'κ e. 949 (c. 165⁹/₁), 10. ο]δ κ ἐξοκ e. 1028 (100⁹/₉₉), 81. οδ'κ ἐγγρησάμην III 1, 1165 (c. 200⁹), 9.

Hand sicut atque semel Pergami ο]δ κ ὄδ'κ (Cr. Zschdt. f. d. Gymnasw. 1898, 581 sqq).

τ'δδ' εἰσεπαράξιμον II 2, 811 (32³/₂), e. 72. ἐνθ' ἄδ' ἐδαβον III 2, 1441, 8.

Protinus commemorandum est in ἐπωκ coniunctione aliquotiens σ cum ἄν particula coniunctum esse: ἐπωκ|ἄν e. 1235 (c. 274⁹), 9. ὠκ|ἄν e. 839 (22¹/₁₀), 33. κκ|ἄν e. 624 (c. 175⁹), 42. ἐπωκ|ὄν VII 297 (270⁹/₁₀), 10, sed ἐπωκ|ἄν II 2, 809 (32³/₁), a. 201. a. 659 (287⁹/₈), 8. e. 1088 (13¹/₈), 45¹.

σ et ν litterae ultimae articuloꝝ in Attica nusquam separantur, cuius rei plus 13 exempla exstant: τ'κς τε. τοῦς θεοῦς. τ'ν ἐπιδραμίζον sim., nisi semel Oropi τ'κς ποδωκ VII 320 (IIIst), 5 (ubi et aliud vitium est), neque aliter in pronominiis: ἐν ἐνέθυκεν e. 839 (22¹/₁₀), 75. ἐκκστὸν κ ὄτῶν e. 896 (c. 18⁹/₁), 39. ο'κ|κκστκ II 2, 809 (32³/₁), b. 1. ὄσων|κ|ὄ δ' ἄμωκ e. 832 (22⁹/₁₀), 12. κ'κς ἐν III 1, 687 (II⁹), 6 al. nisi semel ἐ[κ|κ' ἔπερον III 1, 53 (c. 200⁹), 19.

ν ephelcysticon bis in priore versu refinetur: ἐξοκ|ὄτ'ησαν ἀπ' ἄκς e. 1227 (13¹/₁₀), 5. πικκων ἄμων e. 1102 (13¹/₂), 11.

οι diphthongus in lapidibus Atticis bis integra servatur ο|ὄν III 1, 676 (c. 160⁹), 2. ο|]ὄν 836 e. 3 ita hac aetate recte suppletum videtur esse, v. s. v. ο'κς p. 38), semel discinditur ο|]κ 822a (II⁹), 4.

Idem Cr. (12 adn. 1) de titulis statuit. Magnesiae semel ο'κς (Na. 118⁹).

Duplicatur interdum facili lapidicidae errore in divisione verborum ultima littera vel syllaba in Ἄγγκων νήδων II 2, 809 (32³/₁), d. 29. ἐγγκστων 811 (32³/₁₀), e. 25. γυμνκ|στ σικκκων III 1, 658 (c. 140⁹), 2. ἐ'γγκς σκκκ II 2, 811, e. 105⁹. τὸς ἐ ἐκκκστὸς, cf. Am. Journ. of archaeol. 1899 p. 44 (306⁹/₁). ἦ (versu interrupto) ἦ III 2, 1421 (I⁹/₂ II⁹), b. 5. Ἐλευσων νῶν e. 1187 (IV^{am}), 12. ὄπ' ἐκς τὸ ἄκ'γ. II 2, 808 (32³/₁), d. 25.

1) Fortasse hac scriptura: ἐπωκς|ἄν VII 4255 (3⁹/₁), 16 quicum comparandum est ὠσων|ὄτῶς e. 847 (c. 21⁹/₁), 21, comprobatur σ etiam initio sequentis syllabae elatum esse. Admonuit de Wilamowitz de neograeco σ'κν (= ὠκς|ἄν).

2) Cf. Θέλεις στος Philologus NF II 411, 91 (ad IG VII 3172, 91). Cuius rei causa in eo posita est, quod sibilans et in fine syllabae prioris et in principio sequentis pronuntiata est, ut σ modo a consona segregari modo cum ea coniungi posse supra viderimus (Meister l. l. 183, v. p. 120).

ψηφίσματα ατα e. 600 (IV^{af}), 2. προγο γονοις e. 682 (c. 270^a), 19. ἀγῶσιν
σιν, εἰς II 1, 592 (post 167^a, v. e. 1223), 13 (ect. non exstat). στρατιω
τικῶν e. 1006 (122¹/₁), 43, fortasse etiam Ἀκx MAN ΩΝΑΝτιδος II 2, 968
(16²/₄), 30, eodem verbo repetito τῆς εἰς εἰς ἐκυσούς II 1, 622 (III^{af}), 22.
γίνονται τῆν τῆν σύνοδον II 5, 630b (c. 33^a), 41. εἰ δέ τις εἰ δέ τις III 1.
74, 18. cf. [. . . ἐνάται<ν>] [ά]ται e. 642 (29⁹/₃), 7 (v. Schw. 132 sq., cf.
δύμ. μωι Mitt. 30 (05) p. 174, 2 et huius opusculi p. 121).

Defixiones similia exhibent, cf. ἐ ἐκείνου III 3, 59, 6. καὶ καὶ
97, 1. Ἄριστῶ ἐγὼ Ἄριστῶ ἐγὼ 97, 33.

Quod genus errorum ne a Gothicis quidem codicibus alienum
esse W. Schulze (Berl. Sitz. Ber. 1908 p. 612 adn. 1) adnotat.

ΒΥΒΛΟΣ

(M. 28, 4 n. 146)

ab Alexandri Magni aetate usque ad 100^a exemplis Atticis com-
probari non potest. Quod testimonium e Kaibeli epigrammatis re-
petitum M. affert, invenies III 1, 779, 4, qui titulus Augusti aetatis
est aut eius quae proxime praecedit et a Dittenbergero litteris
maiusculis expressus v exhibet.

Saeculi I^a testes qui omnes v habent v. M. l. l., e. 1029
(91¹/₃) eodem 25° versu βυβλία et βυβλίον ἐκέρην subministrat.

Imperatorum temporibus scribi video βιβλίον III 1, 716 (paulo
ante 269^p), 12. βιβλίαις e. 1121 (305^p), 29.

In chartis Hercul. ubique fere v exaratur (Cr. 21) neque aliter in saecu-
lorum III et II^a Aegyptiis (Ma. 102), sed aetate Romana in his sicut in eo-
rundem temporum auctoribus ut puta Philone, Iosepho, Dione Chrysostomo,
Luciano, Antemidoro al. (Cr. 22) semper fere v vocalem reperimus, id quod optime
congruit cum usu ab hac parte Attico, si e paucis testibus conicere licet. De
latinae orthographiae usu testimonia collegit Dziatzko (P.-Wiss. III 1 s. v. v.
Bibliotheken, Byblos).

ΑΕΙ

(M. 31 n. 159. 33, 4).

A 336^a in Attica omnibus temporibus αεί scribi solet. Cuius
vocalae usque ad c. 175^a 33 exempla enotavi. Neque vero plenioris

formae *αἰεί* usus hac aetate prorsus exstinctus est, cuius 7 exempla in decretis numeravi¹⁾.

Subsequente tempore usque in Romanorum imperium hoc adverbium extra compositionem tribus litteris 12^{ies} effertur: e. 1013 (II^a f), 16. 49. e. 1035 (I^a i), 26. e. 1042 (c. 4^{1/10}), b 20. II 5, 630b (c. 33^a), 36. e. 1075 (1^{17/28}), 9. e. 1088 (13^{1/8}), 32. III 1, 1128 (16^{2/8}), 38. Mitt. 19, 257 (c. 175^v), 13. e. 1121 (30^{2/8}), 26. 33. e. 1122 (i), 7, quibus formis bis *αἰεί* accedit: DS. II 757 ('Augusti aetate utique non recentior' dedicatio sollemnis Aioni facta), 7. e. 1099 (121^v), 24 (in Plotinae, Traiani viduae, epist.), quae duo testimonia iam a Crönerto p. 105 allata sunt.

Aevo Romano aliis quoque locis forma duplici diphthongo instructa in usu est (Cr. l. l.) et semel Pergami s. II^p (Cr. Ztschft. f. d. Gymnasw. 1898 p. 579) et crebrius in Aegypto (Ma. 104. Cr. 104).

In versibus leguntur et quidem in paeane (III 1, 171b) 19 ἐξ αἰ|εἰ. 21 αἰέν. αἰεί III 2, 1360, 6. 1380, 2.

Oropi tantum exilior forma admittitur, cuius plus 20 exempla inveni.

In papyris (Ma. 103. Cr. 104) αἰεί regnat, quae forma etiam Pergami usitatior est (Schw. 78) et Magnesiaee unica (Na. 38).

Composita mihi seorsim tractanda: αἰεττοῦ e. 1035 (I^a i), 26 et in epigr. III 2, 1319. αἰεττοῦ semel in prosa [III 1, 811 (c. 135^p)] legitur, saepissime αἰετος: vetustissimum testimonium e. 678 (27^{b/3}), 42 (ubi αἰεττω) sola Pocockii fide nititur, αἰεττοι e. 1049 (c. 40^a), 15. sequuntur aevo imp. αἰεττοι e. 1070 (ii). 2 et 22 exempla scripturae αἰετοι, quibus accedunt 11 loci ubi αἰεττω occurrit, mutilum αἰσ[ιτ- III 1, 1065 (III^p i), 9. 1073, 6. Vocabuli initium lacuna haustum est in αἰσ[εττω III 1, 1026 (II^m p), 6. 1057 (c. 210^p), 24. 1042, 23.

De diphthongi HI fatis

(M. 36—39).

Vastam exemplorum molem ita disposui, ut primo loco ea nomina tractaverim quae tantummodo in dialecto Attica reperiuntur

¹⁾ Praeter ea quae M. 31 n. 159 protulit cf. II 5, 510c (IV^a), 3 (tit. minusc. transcr.). 145b (fort. ² IV^a), 10. e. 551 (IV^a f), 6. e. 1165 (1^{1/2} III^a), 19. 24. e. 1277 (c. 27^{9/7}), 29.

etiam Ἀριστοειδήης et κλέεις in hunc numerum adscitis, tum nonnulla alia verba qualia sunt ληιστήης, ληιστουργός al., ut denique ad dativos, coniunctivos, augmenta transierim.

Agitur primum

de tribuum nominum

(M. 38 n. 208. 210 sqq.)

casibus rectis (Οἰνήης sim.) et obliquis (Οἰνήιδος, -ι, -α), de quibus Dittenberger (DS. 9 adn. 1) ita disputavit: 'Tribuum nomina Ἐρεγγήης, Ἀργήης, Οἰνήης contractis syllabarum postremarum vocalibus pronuntiata esse ex scriptura per ει s. III et II^a frequentata apparet; nam illa aetate ut diphthongorum ηι et ει confusio frequentissima, sic pro mero η scriptum ε inauditum est'. Huc conferatur Blass 70.

S. IV et III^a haec casus nominativi exempla repperi: 10^{ies} -ηι- II 3, 1233 (fort. $\frac{2}{2}$ IV^a), 2. 1265 ($\frac{2}{2}$ IV^a), 2. II 2, 971 (post 330^a), c. 14. II 5, 971, f. 4. 15. g. 8. II 3, 1244 ($32\frac{3}{7}$), 1 = DS.¹ 416. 1245 ($32\frac{3}{2}$), 2. 1294 (fort. $\frac{1}{2}$ III^a), 3. 1295 (non 1895 — M. n. 208 c —, fort. $\frac{1}{2}$ III^a), 3¹⁾. -ει- s. II^a 6^{ies} exstat: e. 956 ($16\frac{1}{10}$), 56. 59. e. 957 (c. 160^a), 33. e. 958 (c. 150^a), 48. e. 961 (c. 140^a), 20. 23. Deinde imperatorum aetate bis -ηι- exscripsi: III 1, 78 (I^p), 1. 670 (Hadr. aet.), 5.

Casus obliqui, qui plurimi reperiuntur, ita scribuntur: inde a 336 ad c. 305^a 24^{ies} ηι diphthongo, quo numero et duo Oropiorum testimonia continentur. et 9^{ies} -ει-: -ηι- II 1, 135 c (fort. $\frac{2}{2}$ IV^a), 1. II 3, 1261 ($\frac{2}{2}$ IV^a), 3. e. 417 (post 330^a), 6. 9. 21. II 5, 1054g ($33\frac{3}{23}$), A 26. II 3, 1184 (330^a), 3. II 2, 941 ($33\frac{3}{29}$), 2. 834b ($32\frac{9}{8}$). I 7. II 5, 834b ($32\frac{9}{8}$), II 52. 55. e. 359 ($32\frac{6}{5}$), 3. II 2, 943 ($32\frac{5}{4}$), I 3. 23. III 29. e. 366 ($32\frac{3}{2}$), 3. e. 375 ($32\frac{2}{1}$), 2 (cf. app. crit. et II 1, 188). e. 380 ($32\frac{0}{19}$), 2. II 2, 780 (c. 310^a), 10. e. 454 ($30\frac{8}{7}$), 1. BCH 7 p. 154 (post 307^a), 1. e. 553 (c. 305^a), 17. In Oropiorum titulis e. 338 ($33\frac{3}{2}$), 1. VII 4252 ($33\frac{2}{1}$), 3. -ει-: e. 337 ($33\frac{3}{2}$), 3. II 2, 941 ($33\frac{3}{29}$), 2. e. 353 ($32\frac{9}{8}$), 2. II 5, 834b ($32\frac{9}{8}$), II 51. e. 360 ($32\frac{5}{1}$), 1. e. 373 ($32\frac{2}{1}$), 16. Ö. J. 1908 p. 86 ($31\frac{9}{8}$), 3. e. 471 ($30\frac{6}{5}$), 3. e. 473 ($30\frac{6}{5}$), 3. A 304^a proximis saeculis hae voces litteris ει exaratae sunt et id 92^{ies} usque ad 100^v, quibus exemplis obstant: Ἀγηιδος e. 705 (III^{ai}), 1. Ἐρεγγήιδι et -δ α e. 1165 ($1\frac{1}{2}$ III^a), 27. 30. Οἰνήιδος in decreto Attico e. 1134 ($11\frac{7}{6}$), 64, quod inter decretum et epistulam Amphictyonum locum tenet. e. 1039 (c. 80^a), 83. Sed Hadriani et Antonini Pii temporibus scriptura variatur: 6^{ies} ηι, 12^{ies} ει, ter nudum ι legitur: ηι praeter tres testes a M. 38 n. 212 allatos III 1, 466 ($11\frac{7}{26}$), 5. 468

¹⁾ Aut saeculi IV aut III esse puto Οἰνήης II 3, 1260, 1.

(1¹⁷/₂₆), 5. 1023 (139^p), 5. (Huc adde Οὐνηϊδο[ς] III 2, 3896, II 25). -ει- III 1, 1113 (c. 143^p), 4. 10. 1113 a (144^p), 34. 41. 42. 1114 (147^p), 15. 1118 (c. 150^p), 10. 1120 (151^p), 1. 7. 39. 1123 (c. 155^p), 12. 21. -ι- vocalis huius aetatis exempla v. M. 38 n. 210, sed 1133, 26 in 1113, 26 corrigendum est. Formarum quae ιι habent, cum e carminibus vetustis accersitae sint — qui usus ad studia saeculi praesertim II^p bene quadrat —, diphthongum per duas syllabas legendam esse ratus, vocalem ι accentu acuto insignivi (quibus aggrego Βρ̄ εισγιζ III 2, 1827, 1¹). A Marci vero Aureli aetate -ιι- non iam admittitur, sed usque ad c. 260^p 54tes -ει- et bis -ι-, cuius orthographiae testimonia v. M. I. c.

¹Αρ̄ ισ τ̄ ἰ δ̄ ιι ζ̄
(M. 37 n. 203).

In hoc nomine s. IV^a ιι et ει diphthongi deprehenduntur, quarum exempla iis titulis qui certis temporum finibus circumscribi non possunt remotis haec enotavi: -ιι- II 2, 708 (post 340^a), 25. 804 (33⁴/₃), Aa 20. e. 346 (33²/₁), 14²). -ει- II 2, 709 (fort. 2¹/₂ IV^a), 11. e. 1251 (2¹/₂ IV^a), 16. II 2, 727 (c. 315^a), 6. 834 (IV^a), 4. e. 505 (30²/₁), 7. e. 1241 (3⁰⁰/₂₂₀), 6. -ι- semel e. 1156 (33⁴/₁), 14 quod vereor ne lapicidae incuriae debeatur. Sed insequente tempore -ει- in hac voce constanter scribitur usque ad s. III^p 32tes, cui orthographiae s. I^p t̄ unum ¹Αρ̄ ισ τ̄ ἰ δ̄ ιι ζ̄ adversatur III 1, 1091 (c. 81—96, 62).

¹Αρ̄ ισ τ̄ ἰ δ̄ ιι ζ̄ ab ἀριστῆος, ἀριστῆος rite derivatum est, cum cetera patronymica, qualia sunt ¹Ατ̄ ρ̄ ει δ̄ ιι ζ̄, Ητ̄ λ̄ ει δ̄ ιι ζ̄, vocalem correptam ex flexione ¹Ατ̄ ρ̄ ἔος, Ητ̄ λ̄ ἔος iure retineant (Q. e. 457 sq.¹).

Nomen ¹Αρ̄ ρ̄ εν ἰ δ̄ ιι ζ̄

(M. 37 n. 204)

ex ἀρ̄ ρ̄ ιστῆος et ιιι- recte conflatum (cf. Εὐβουλειδης, ¹Ωζουλειδης F.-B. 214 et Ηολύνορος 9 114) usque ad 324 bis -ιι- et quater -ει- exhibet: de -ιι- v. M. I. l., tertium exemplum (809, c 30) non inveni. -ει- II 2, 961 (IV^am), 11. 834b (32⁹/₁), II 60. 809 (32⁵/₄), c 59. d 209.

Incertum ¹Αρ̄ ρ̄ εν ει δ̄ ο[υ] e. 689 (26²/₁) a 1.

¹ Cuius diphthongi vocalium diremptarum (cf. Blass Hypereides³ pro Euxen. 12 app. crit. col. XXVI 6 sq.) exemplum non exstat nisi in titulo quodam στοιχηδόν scripto.

² v. M. I. l.: II 3, 1232. 2348. 3489 (non 2489) saeculo IV^a vindicantur non aliter atque haec: -ιι- II 2, 666 (IV^a i), 18. 996 (1¹/₂ IV^a), 17. 999, 9.

³ Quid ΝΙΤΗΙΔ[ης] II 2, 1040 (III^am), II 2 sibi velit, non assequor.

Ἄρχωνήιδης
(M. 37 n. 205)

a 330 ad c. 320 5^{ies} diphthongo -γι- et quater -ει- exaratur: de -γι- v. M. l. c., huc accedunt II 2, 809, d 132 Ἄρχωνήιδου et 806 (c. 330^a), a 5 Ἄρχωνήιδου. -ει- II 2, 811 — non 511 — (32^{3/2}), d 141. 812 (c. 320^a), b 4. 14. c 11¹).

Χολλήιδης
(M. 37 n. 207. 38 n. 210).

S. IV^a bis γι legitur in II 2, 834 c (IV^a f), 34. 35, in quo eodem titulo tamen bis 36. 89 et ει scriptum reperies. Ceteroquin Attici a s. IV^a usque ad aetatem imperatoriam in ει sibi constant, cuius consuetudinis amplius 55 exempla enotavi, cum ι nudum tantum bis appareat e. 1009 (116^{5/5}), 67 (ubi -ει- 75 et 78) et III 1, 825 (II^p), 2 Χολλήιδην. Sed alius est usus in aetatis Romanae titulis sepulcralibus in quibus 7^{ies} (III 2, 2114. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 3920) ει et 6^{ies} (2073. 2074. 2112. 2113. 2115. E. A. 1897 p. 57 n. 35,4) ι habes. De Χολλήιδων forma v. M. 50, 29 (aetate imperatorum fortasse insculpta).

Πεντελιικός
(M. 37 n. 202)

(e Πεντελιικός orti) adiectivi testimonia haec leguntur: -γι- II 2, 1054 (intra 347 et 330), 31. 33. 45. II 5, 834 b (32^{9/8}), II 97. -ει- II 5 834 b (32^{9/8}), II 97. Pape in onomastico Πεντελικός apud scriptores inveniri testis est.

Verba eiusdem notae sunt Ἀγρολικός Mitt. 31, 134 (ante IV^a m), 5. 7 et Κεραιικός (*-μικτικός) II 2, 1101 (fort. 1/2 II^a), 1. e. 968 (II^a m), 14. Quorum ει aet. imp. in ι abit: Κεραιικός[ν (?) III 2, 3870, 7.

Quae verba a stirpe

κλήιδ-
(M. 36 n. 195),

cuius in titulis Atticis vetustissimum exemplum κλήις II 2, 675 (c. 370^a — secundum Kirchnerum —) sic per γι scriptum legitur, formata sunt, per insequens tempus ει diphthongum admittunt. Aet. imp. inveniuntur κλειδοῦχος, κλειδοῦχῆν, κλειδοῦρα: III 1, 102a (fort. I^p), 5.

¹) In nominibus propriis Δήλογος sim. -γι- usque ad s. II^a m retinetur, sed etiam -ει- legitur: Δηξένο II 2, 946 (IV^a i), 13. Δηλ- II 2, 983 (18^{3/2}), II 139. Δήμαχος e. 957 (c. 15⁸), 37. 38. 65, sed Δείξενος II 3, 2377 (IV^a), 1. Δήλογος in epigrammate II 5, 3278 b (fort. IV^a), 1.

e. 1035 (I^ai), 43. 46. III 1, 780a (c. 120^p), 8. 712a (c. III^p m), 13. 172 (c. 385^p), 7. 10. 836e, 6, sed *κλιδου|χου* III 2, 3902, 4¹).

Quae voces et ab Aegyptiis et in libris Hercul. constanter per *αι* scribuntur (Ma. 127. Cr. 39).

λειτουργ-

(M. 37 n. 198. 38 n. 210).

Post annum 330^a semel *-γυ-* offendit in senatus decreto e. 417. 4. Sed iam 321° (v. M. n. 198) *λειτουργ-* emergit in pagorum decreto e. 1191, 26. Quae diphthongus deinceps constanter per proxima saecula 20^{ies} exaratur. Augusti imperio recentiora sunt exempla vocis *λειτουργός* III 1, 1007 (Tib. aet.), 11. 1008 (Tib. aet.), 11. Sed multo saepius per *ι* scribitur aet. imp., en hosce testes: *λιτουργός*, *λιτουργία*, *λιτουργειν* III 1, 1005 (intra annos 9^a et 125^p), 21. 1006 (Aug. imp.), 9 (secundum Koehleri apographon p. 510). Mitt. 19, 257 (paulo ante 178^p), 111. E. A. 1883 p. 77, 6 (c. 180^p), 5. 16 (A|*λιτουργίσκοντα*, *ι* alteram versus litteram esse ex apographo quidem apparet). III 1, 58 (fort. III^p aut postea), 7. E. A. 1883 p. 101, 4. BCH 13 p. 183. 5.

Papyri nil nisi *αι* (Ma. 127. Cr. 39) exhibent, cuius loco *ι* scribi potest. *λει-* frequentior forma est etiam apud Pergamenos (Schw. 60) et Magnetis (Na. 51) et in aliis regionibus (cf. Baunack Studien 1370 seq.). Raro forma vernacula *λητ-* invenitur in titulis Pergamenorum et Magnetum.

λητιστής

(M. 37 n. 199)

vocis perquam rara sunt exempla: *λητιστων* II 5, 141 (c. IV^a m), 11. *λη[ιστων* II 1, 141, 3. *ληιστων* II 2, 804 (33^a), Bb 35.

Aet. imp. *λητιστάς* III 1, 52 (II^p 6), 59 in oratione adulescentis alicuius apud aequales habita.

Quae scriptura concinit cum testimonio Quintiliani I 7, 17.

In papyris Aegyptiis s. III^a *ληιστής* et s. II^a *ληιστής* scribitur, non *αι* (Ma. 127), Herculanensis pauca *η* solius testimonia subministrant (Cr. 50).

θνήσκω

(M. 36 n. 197. 177 n. 1475.)

non saepe exstat in titulis: *θνή[σκον* (satis certum videtur) II 3, 1679 (c. IV^a m), 3 (= KE 28). *ἀποθνήσκωσων* E. A. 1896 p. 34 n. 17 (IV^a vel III^a i), 3. *θνήσκω* II 3, 2477 (IV^a), 9. 13. *θνήσκει* 2494. 4. *θνήσκεις* II 5, 4040b, 8. At *θνήσκω* solum inveni in III: 2, 1328. 6. 1330. 8 (ubi *θνήσκεις*).

¹) Fortasse etiam III 1. 922 (tit. honor.), 7 ΚΑΙΔΑΔΟΙΧΟΙΝΤΟΣ, quod transcriptum est in *κ[λ]ιδ(αδ)ουχουόντος*.

Philosophi Herculani. adhibent $\delta\nu\gamma\acute{\iota}\sigma\alpha\omega$ (Cr. 49), Aegyptii s. III^a $\delta\nu\gamma\acute{\iota}\sigma\alpha\omega$ et s. II^a $\delta\nu\gamma\acute{\iota}\sigma\alpha\omega$, nusquam $\epsilon\iota$ (Ma. 127).

Vox $\nu\acute{\gamma}\acute{\iota}\alpha$

(M. n. 200. 281)

a 330 ad 323 tantum - $\epsilon\iota$ - praebet, semel ι omissum est: $\nu\epsilon\acute{\iota}\chi$, $\nu\epsilon\acute{\iota}\omega\nu$ II 2, 807 ($330\frac{30}{29}$) b 154. 157. 808 ($326\frac{6}{5}$), d 66. 809 ($323\frac{3}{4}$), e 25. 28. 811 ($323\frac{3}{2}$), b 205. 207. Contra 808, d 69 $\nu\epsilon\acute{\iota}\omega\nu$.

Nunc dativos percenseam et primo quidem loco eos qui per-
saepe inter se coniuncti occurrunt: $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\eta}\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\chi\eta\iota$ (sive formula est
sive nomen deae). $\epsilon\nu$ $\sigma\tau\acute{\alpha}\lambda\eta\iota$ $\lambda\acute{\iota}\theta\acute{\iota}\nu\eta\iota$, $\tau\acute{\eta}\iota$ $\beta\sigma\upsilon\lambda\acute{\eta}\iota$ al.

$\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\eta}\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\chi\eta\iota$.

S. IV^a exhibetur: $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\eta}\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\chi\eta\iota$ e. 244 ($337\frac{7}{6}$), 2. e. 333 ($335\frac{5}{4}$),
c 19. II 2. 741 ($334\frac{4}{6}$), Ab 6. e. 410 (e. 330^a), 6. e. 354 ($323\frac{3}{7}$), 9.
e. 380 ($320\frac{10}{15}$), 12. quo accedunt ex Oropo oppido e. 338 ($333\frac{3}{2}$), 10.
VII 4252 ($332\frac{2}{1}$), 10. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\epsilon}\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\chi\epsilon\iota$ II 2. 1058 ($3\frac{1}{2}$ IV^a), 1. e. 448
($318\frac{8}{7}$), 64. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\eta}\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\chi\epsilon\iota$ e. 374 (post 319^a), 10.

Ab hoc saeculo extremo usque ad e. 130^a $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\epsilon}\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\chi\epsilon\iota$
scribitur (uno Oropiorum exemplo adsumpto) 79^{ies}, cum iisdem
temporibus 17^{ies} $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\eta}\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\chi\eta\iota$ inveniamus: e. 1159 ($303\frac{3}{2}$), 14. e. 507
($302\frac{1}{1}$), 2. e. 1263 ($300\frac{209}{209}$), 19. e. 665 ($282\frac{1}{1}$), 15. e. 1277 (e. 278⁷), 17.
e. 677 (e. 275^a), 8. e. 700 (ante III^a m), b 19. e. 735 (ante III^a m), 10.
e. 780 (III^a m), 8. e. 1245 (III^a m), 11. e. 1286 (III^a m), 1. 11. II 5,
618b (e. 232¹), 6. e. 835 (e. 230^a), 18. II 1, 620 (III^a f), 5. II 5, 620b
(III^a f), 9. e. 985 (II^a m), 3. In eadem tempora cadunt $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\epsilon}\iota\tilde{\iota}$ $\tau\acute{\upsilon}\chi\eta\iota$
e. 467 ($306\frac{6}{5}$), 24. $\tau\acute{\upsilon}\chi\eta\iota$ $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\epsilon}\iota$ e. 1261 ($302\frac{2}{1}$), 34. e. 659 ($287\frac{7}{6}$), 13.
 $\tau\acute{\upsilon}\chi\epsilon\iota$ $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\eta}\iota$ e. 1261 ($302\frac{2}{1}$), 10. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\eta}\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\chi\epsilon\iota$ e. 678 ($276\frac{6}{5}$), 4. 17. e.
687 ($266\frac{6}{5}$), 35.

Diphthongi $\epsilon\iota$ ultima exempla sunt: e. 1004 ($122\frac{2}{1}$), 8. e. 1012
($112\frac{2}{1}$), 24. e. 840 (II^a f), 18. e. 1023 (II^a f), a 9 (ubi $\tau\acute{\upsilon}\chi\epsilon\iota$ $\tau\acute{\epsilon}\iota$ $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\epsilon}\iota$).
II 5, 626b ($102\frac{2}{1}$), 1. Mitt. 33, 204 (e. 100^a), 27. II 1, 627 ($95\frac{5}{4}$), 7.

A desimente s. II^a nil iam nisi - $\eta\iota$ et - η offendimus, sed usus
in hoc verborum conexu varius est usque ad s. I^p. Qui quo
melius intellegatur quae excerpti annoto: $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\eta}\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\chi\eta\iota$ vel $\tau\acute{\upsilon}\chi\eta\iota$
 $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\eta}\iota$ e. 1006 ($122\frac{2}{1}$), 38. e. 1008 ($118\frac{8}{7}$), 65. e. 1009 ($116\frac{6}{5}$), 12. e.
1054 (fort. II^a f), 15. e. 1028 ($100\frac{209}{209}$), 1. 96. e. 1055 (e. 100^a), 4. e. 1039
(e. 80^a), 7. e. 1069 (I^a f), 1. e. 1346 (i¹), 4. III 1, 1080 ($45\frac{5}{6}$), 2. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\eta}$
 $\tau\acute{\upsilon}\chi\eta\iota$ e. 1011 ($106\frac{6}{5}$) 8^{ies}. e. 1046 ($52\frac{2}{1}$), 18. e. 1048 (e. 45^a), 14. e. 1043
(e. 7), 36. 69. III 1, 1276 (fort. Aug. act.), A 1. 453 (e. 15^p), 1. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\eta}$

$\tau\acute{\iota}\zeta\eta$ e. 1028 (33°/₉₉), 66 e. 1042 (c. 40^a), a b. e. 1043 (33°/₁₂ III 1, 1081 (Claud. act. 1, 2. 1085 (61^a), 1. $\tau\acute{\iota}\zeta\eta$ $\acute{\alpha}\gamma\alpha\delta\beta\gamma$ e. 1038 (1^a/₁₁, 6. II 5, 630b (c. 33^a), 32. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\delta\beta\gamma$, $\tau\acute{\iota}\zeta\eta$ e. 1046 (5°/₁₁), 1.

Haec tanta scribendi varietas fere desinit a Domitiana temporibus: etenim per totum saeculum II usque ad 3, III^a tantummodo $\acute{\alpha}\gamma\alpha\delta\beta\gamma$ $\tau\acute{\iota}\zeta\eta$ (34°) et $\acute{\alpha}\gamma\alpha\delta\beta\gamma$ $\tau\acute{\iota}\zeta\eta$ (31°) deprehenduntur, ultima η scripturae exempla sunt III 1, 708 post 200^a), 1. 1066 (c. 210^a), 1. 1058 (c. 210^a), 1. 632 (c. 207^a), 1. 1169 (197—212), 1. 1177 (212—222), 5. 1197 (238—244), 1. 1202 (fort. 262^a), 3. 717 (paulo ante 269^a), 1. 714 (7, III^a), 1; η III 1, 1280 a (III^a/₁), a 1. BCH 14, 649, 2 (c. 220^a), 1. III 1, 1062 (c. 210^a), 1. 471 (fort. post 200^a), 1 1. 706 (intra annos 126 et 270), 1. 129 (2°/₁₁), 1. Quomodo duae haec in titulo III 1, 1159 (II^a/₁), 1 post ΤΥΧΗ spatio relicto [] interpretandae sint, dubius sum, vercor ne iunctum significant, quod suis locis omissum est. Semel in hac tanta testium multitudine $\acute{\alpha}\gamma\alpha\delta\beta\gamma$ $\tau\acute{\iota}\zeta\eta$ occurrit III 1, 1030 (16^a/₁₁), 1. Conspicitur igitur diptongum $\tau\eta$ in hac formula diutissime retineri. Quod idem alibi quoque observatur, cf. Na. Bezz. Beitr. 27 (02) p. 291 sq.

Quorum lapidum in 16 III 1 et 2 receptorum aetas definiri nequit. 10° $\acute{\alpha}\gamma\alpha\delta\beta\gamma$ $\tau\acute{\iota}\zeta\eta$ subministrant: III 1, 141, 1. 195, 1. 687a, 1. 698, 1. 915, 1. 954, 1. 1204, 1. III 2, 1321, 1. 3840, 1. E. A. 1885 p. 147, 25, 1,

ter $\acute{\alpha}\gamma\alpha\delta\beta\gamma$ $\tau\acute{\iota}\zeta\eta$ III 1, 201, 1. 836 b, 1. III 2, 3905, 1,

ter $\acute{\alpha}\gamma\alpha\delta\beta\gamma$ $\tau\acute{\iota}\zeta\eta$ III 1, 1069, 1. 1070, 1. III 2, 3977, 1.

Transiit ad ν ices

$\sigma\tau\epsilon\lambda\lambda\eta\epsilon\lambda\theta\acute{\iota}\nu\eta\iota$.

In quibus s. IV^a usque ad c. 320^a ν regnat, quam diptongum 12° cepperi, cui ϵ quater adversatur: $\sigma\tau\epsilon\lambda\lambda\eta\epsilon\lambda\theta\acute{\iota}\nu\eta\iota$ II 5, 145b (fort. 1/2 IV^a), 14 e. 1187 (IV^a/₁), 24. e. 330 (33°/₁₁), 25. e. 1156 (33°/₁₁), 35. e. 354 (32°/₁₁), 28. e. 410 (v. 330^a), 39. e. 426 (post 330^a), 13. e. 1199 (c. 32°/₁₁), 14. 29. e. 373 (32°/₁₁), 10. e. 418 (3°/₁₁), 6. e. 450 (30°/₁₁), b 29. $\sigma\tau\epsilon\lambda\lambda\eta\epsilon\lambda\theta\acute{\iota}\nu\eta\iota$ e. 1184 (33°/₁₁), 22. e. 343 (ante 33°/₁₁), 15. e. 1256 (32°/₈), 11. e. 393 (c. 320^a), 10.

Hinc accedit $\sigma\tau\epsilon\lambda\lambda\eta\iota\lambda\theta\acute{\iota}\nu\eta\iota$ e. 360 (32°/₁₁), 24, e titulis Oropiti VII 4252 (33°/₁₁), 32. 4253 (33°/₁₁), 28.

A fine saeculi usque ad c. 250^a duae scribendi rationes in eodem usu fuisse videntur: $\sigma\tau\epsilon\lambda\lambda\eta\epsilon\lambda\theta\acute{\iota}\nu\eta\iota$ e. 558 (c. 30°/₁₁), 27. e. 512 (ante 30°/₁₁), 10. e. 505 (30°/₁₁), 61. e. 1214 (1/2 III^a), 37. e. 663 (28°/₁₁), 54. e. 600 (28°/₁₁), 21. e. 665 (28°/₁₁), 32. e. 668 (28°/₁₁), 3b. e. 672 (27°/₁₁), 58. e. 1277 (c. 27°/₁₁), 35. e. 780 (III^a/₁), 23. e. 1247 (III^a/₁), 26.

e. 1248 (III^a m), 7 et στήλαι λιθίναι e. 1193 (IV^a f), 29. e. 508 (IV^a f), 10. e. 518 (IV^a f), 3. e. 530 (IV^a f), 4. e. 567 (IV^a f), 18. e. 483 (30⁴/₃), 30. e. 500 (30²/₁), 38. e. 1241 (300/₂₉₉), 54. e. 641 (299/₈), 28. e. 1270 (298/₇), 17. e. 1271 (298/₇), 22. e. 1235 (c. 274^a), 21. e. 682 (c. 270^a), 89. II 5, 614 b (post 236/₅), 45. 78. II 5, 617 c (fort. III^a), 10.

Praeterea στήλαι λιθίναι habes e. 1264 (300/₂₉₉), 22. e. 657 (287/₆), 69 et στήλαι λιθίναι e. 507 (30²/₁), 23. II 1, 617 (c. 250^a), 26.

Deinde saeculo II^a m tenus στήλαι λιθίναι scribitur 21^{ies}, ultima testimonia sunt: e. 891 (c. 188/₇), 19. II 5, 623 e (176/₅), 49. e. 949 (c. 165/₄), 20. e. 984 (II^a m), 24. e. 985 (II^a m), 13. Cui mori refragantur στήλαι λιθίναι e. 812 (III^a m), 3. e. 913 (c. 200^a), 9. e. 950 (c. 165/₄), 21. στήλαι λιθίναι e. 788 (c. 235/₄), 27. e. 851 (ante 224/₃), 22. e. 908 (c. 175^a), 19. στήλαι λιθίναι e. 808 (239/₂₉), 26. e. 806 (c. 230^a), 5. e. 896 (c. 186/₆), 54.

Tituli Oropii exhibent στήλαι λιθίναι: VII 394 (fort. 250—150), 13. 371 (II^a i), 11.

Reliqua exempla non iam multa sunt, -ει evanuit: στήλαι λιθίναι: II 2, 840 (II^a f), 4. II 5, 626 b (102/₁), 5. στήλαι λιθίναι e. 1054 (fort. II^a f), 30. e. 1073 (c. 120^p), 7.

Hinc ad dativum

τῆι βουλήι me converto.

S. IV^a usque ad c. 320^a τῆι βουλήι exarari solet, cuius moris 15 testimonia exscripsi, contra 7^{ies} τῆι βουλεῖ et semel τεῖ βουλεῖ exstat: τῆι βουλήι II 5, 802 b (post 349^a), 56. e. 244 (337/₆), 39. e. 330 (336/₄), 32. 50. e. 360 (325/₁), 52. 53. 71. 73. II 2, 811 (323/₂), c. 106. 146. e. 410 (c. 330^a), 11. e. 415 (c. 330^a), 10. 17. 22. e. 423 (post 336/₅), 11.

τῆι βουλεῖ e. 243 (337/₆), 10. e. 337 (333/₂), 6. 19. e. 360 (325/₄), 60. II 2, 809 (325/₁), b 25. 26. e. 373 (322/₁), 22.

τεῖ βουλεῖ e. 337 (333/₂), 12.

Ab exitu saeculi IV res in contrarium convertuntur ita ut Attici diphthongo ει utantur, cum usque ad c. 130^a τεῖ βουλεῖ 93^{ies} et τῆι βουλήι 17^{ies}, τῆι βουλεῖ 14^{ies}, τεῖ βουλήι semel enotaverim: τῆι βουλήι e. 553 (c. 307^a), 7. e. 500 (302/₁), 26. e. 652 (290/₈₉), 16. e. 659 (287/₆), 13. 20. e. 677 (c. 275^a), 9. e. 778 (III^a m), 8. e. 790 (235/₄), 7. e. 788 (235/₁), 7. 18. 22. II 2, 836 (232/₁), ab 20. e. 945 (168/₇), 7. e. 957 (c. 160^a), 12. e. 989 (II^a m), 13. 22. e. 971 (140/₃₉), 10.

τῆι βουλεῖ e. 498 (303/₂), 8. e. 732 (III^a i), 10. e. 657 (287/₆), 6. e. 674 (277/₆), 17. e. 678 (276/₅), 4. 17. 18. e. 683 (274/₃), 8. e. 775 (c. 250^a), 8. 12. 32. e. 791 (232/₁), 15. e. 857 (ante 224/₃), 6. e. 893 (c. 188/₇), 9.

τῶ βουλή] e. 470 (30°/₁), b 25.

S. II^a exeunte rursus varius usus scribendi observatur, qui usque ad saeculum proximum perdurat, sed ut ex scriptura mox in desuetudinem abeat et omnino evanescat. Haec indagavit: τῶ βουλή e. 1008 (11°/₁), 79. e. 1012 (11°/₁), 10, 16, 24. Milt. 33, 204 (e. 100^a), 29. τῆ βουλή e. 1006 (12°/₁), 5, 51. e. 1008 (11°/₁), 51, 65, 67. e. 1009 (11°/₁), 12, 14, 31. e. 1023 (II^a/₁), a 9, 13. e. 1028 (17°/₁₀), 42, 44, 90, 93, 96. e. 1034 (9°/₁), a 5. e. 1029 (9°/₁), 3, 26. e. 1039 (e. 80^a), 8, 34, 39, 60. e. 1043 (3°/₇), 10.

τῶ βουλή e. 1008 (11°/₁), 89. τῆ βουλή e. 1006 (12°/₁), 90. e. 1011 (10°/₁), 46. τῆ βουλή e. 1046 (5°/₁), 19, 31 (et II 1, 489b, 31)

τῆ βουλή e. 1011 (10°/₁), 22, 23, 24, 45, 56, 57. e. 1040 (6°/₁), 7. e. 1043 (3°/₁), 36

Aetate imperatoria invenimus τῆ βουλή III 1, 68 (Sermon aut.), 1, 2. e. 1074 (e. 120^a), 5. e. 1078 (e. 220^a), 57. τῆ βουλή e. 1070 (11°/₁), 2. e. 1072 (e. 11°/₁), 7, 10. e. 1102 (13°/₁), 7, 8. III 1, 772a (e. 200°), 1. e. 1077 (2°/₁₀), 27.

Aliter res se habet Oropi: s. IV^a ter τῆ βουλή offertur: e. 338 (33°/₁), 8. VII 4253 (33°/₁), 17, 23. Sed cum Atticos s. III^a et in deliciis habere conspexerimus, Oropii hoc saeculo η non pari modo aspernantur, sed duae diphthongi simul admittuntur, ita ut τῆ βουλή 24° et τῶ βουλή 37° occurrat. Curius saeculi VII 404 (III an II^a) sit, incertum est, v. 2 τῆ βουλή. Saeculo secundo Oropii quoque ad et magis propensi sunt: τῶ βουλή saeculi initio VII 358, 2, 359, 2, 360, 1, 361, 1, 362, 2, 367, 3, 370, 3, 377, 7, in priorie parte 373, 5.

Iam mature Oropii e mutum omittere coeperunt sic ut τῆ βουλή exaretur VII 293 (e. 260^a), 6. τῆ βουλή 278 (e. 250^a), 6. τῶ βουλή 386 (III^a?), 4.

τῆ βουλή semel exstat 317 (III^a?), 2

Sequitur

τῆ πύλαι

Saeculum IV^a et prior tertii pars 10° τῆ πύλαι et 7° τῶ πύλαι praebet: τῆ πύλαι II 2, 804 (33°/₁), Aa 8, Ab 39, 51. e. 411 (post 336^a), 24. II 2, 809 (32°/₁), e. 115, 811 (32°/₂), e. 36. e. 399 (e. 320^a), 8. e. 584 (IV^a?), 21. e. 654 (28°/₈), 16. e. 1225 (III^a?), 19.

τῶ πύλαι II 2, 808 (32°/₂), d 156. e. 550 (post 314^a), 13. e. 492 (30°/₁), 9. II 5, 546b (e. 306^a), 6. e. 666 (28°/₁), 15. e. 682 (e. 270^a), 33. e. 701 (e. 270^a), 5.

Iam mature i articuli omisso τῆ̄ πῶλῃ̄ invenis II 2, 804 (33^a), Ab 70.

Tum exempla Attica τῆ̄ πῶλῃ̄ e. 791 (23^a), 16 et τῆ̄ πῶλῃ̄ II 5, 614 b (post 23^a), 21 exstant. A saeculo a. Chr. n. ultimo τῆ̄ πῶλῃ̄ existit e. 1035 (1^a), 31, e. 1039 (e. 80^a), 54. III 1, 55 (fort. Hadr. aet.), 18. e. 1078 (e. 220^p), 41.

Reliqua saeculorum II et III^p exempla τῆ̄ πῶλῃ̄ vel -λῃ̄ exhibent: e. 1100 (e. 125^p), 26. E. A. 1895 p. 111, 27 (e. 165^p), 17, 19. III 1, 398 (e. 200^p), 2. 70a (26²/₃), 8. 71, 3.

Etiam altera vox digna est, de qua breviter disseramus: huius εῖ item ex ῥῃ̄ natum est, quae clausula usque ad 33^a servata est (M. 137 n. 1198) in ἀκρόπῶλῃ̄. Inde ab hoc tempore nil iam nisi -πῶλῃ̄ frequentissime per proxima saecula scribitur usque ad Hadriani aetatem. Ab altera s. II^p parte haec conquisivi: E. A. 1895 p. 111, 27 (e. 165^p), 17 πῶλῃ̄, 19 πῶλῃ̄. III 1, 398 (e. 200^p), 2 πῶλῃ̄. Tum πῶλῃ̄: 60 (post 200^p), 17, 129 (256—260), 17, 17, 20, 20, 29, 71, 3.

Uti in Attica ita Oropi saeculis III et II^a semper πῶλῃ̄ reperis. Quod ad articulum attinet, iisdem saeculis lapicidae 41^{ies} τῆ̄ π. et 35^{ies} τῆ̄ π. inciderunt. et negligitur semel in τῆ̄ τῆ̄ πῶλῃ̄ VII 386 (III^a?), 2.

Aliquotiens

τῆ̄, Κόρῃ̄

offendimus. Usque ad 1^a III^a exstat τῆ̄ Κόρῃ̄ e. 333 (33^a), e. 28. τῆ̄ Κόρῃ̄ e. 674 (27^a), 7. e. 807 (III^a), 3. τῆ̄ Κόρῃ̄ e. 683 (27^a), 13. Tum scribitur τῆ̄ Κόρῃ̄ II 5, 614 b (post 23^a), 23. e. 949 (e. 16^a), 7, 35. e. 1009 (11^a), 7. Sed τῆ̄ Κόρῃ̄ II 5, 614 b, 9 et τῆ̄ Κόρῃ̄ e. 1013 (II^a), 13. e. 1028 (1^{im}), 30. e. 1029 (9^a), 17. II 1, 628 (I^a), 9, 15, 31.

Hisce subiungantur monosyllaba quo spectant reliqua articuli τῆ̄ exempla et pronomen ῥῃ̄.

Quae de articulo statuenda sunt, statim ex hoc numerorum conspectu velim cognoscas:

	336—307	306—250	250—150	150—125	122—c. 30 ^a 1 ^a	c. 200 ^p	III ^p sqq.	inc. aet.
τῆ̄	80	73	24	3	78	5+3	0+5	5
τῆ̄	12	70	62	10	8			
τῆ̄		1			19	24	4	7

In columna cuius numeri ad spatium annorum c. 30^a et c. 200^p pertinent, 3 exempla quae separatim scripsi repetita sunt ex epistula imperatricis Plotinae [e. 1099 (121^p)] in qua ι semper fere additur. In proxime sequente columna 5 exempla spectant ad e. 1078 (c. 220^p), ubi ι numquam omittitur.

Anno 27^{7/6} (e. 674, 16) lapidi insculptum est $\tau\tilde{\eta}$ Ἀθηνῶν.

Inde a 122^a $\tau\tilde{\epsilon}$ hisce locis reperitur: $\tau\tilde{\epsilon}$ β[ουλ.εῖ e. 840 (II^{a f}), 18. e. 1023 (II^{a f}), a 9. $\tau\tilde{\epsilon}$ βου[λ.εῖ e. 1009 (11^{6/5}), 4. $\tau\tilde{\epsilon}$ μητροί 7. $\tau\tilde{\epsilon}$ $\tau\tilde{\epsilon}$ Ἀφροδίται $\tau\tilde{\epsilon}$ Συρίας II 1, 627 (9^{7/4}), 6. $\tau\tilde{\epsilon}$ [τ]ε [ἐν. . .] ἐπιμελείαι e. 1039 (c. 80^a), 26. $\tau\tilde{\epsilon}$ Δήμητροι e. 1045 (ante I^{am}), 10.

$\tau\tilde{\eta}$ formae prima exempla existunt haec: $\tau\tilde{\eta}$ Ἀρτέμιδι e. 1006 (12^{2/1}), 8. 58. $\tau\tilde{\eta}$ Ἀγροτ- 8. $\tau\tilde{\eta}$ ἐπιδημία e. 1008 (11^{8/7}), 77. $\tau\tilde{\eta}$ συνοδοί e. 1012 (11^{2/1}), 25. $\tau\tilde{\eta}$ Ἀρτέμιδι e. 1011 (10^{6/5}), 7. $\tau\tilde{\eta}$ Ἀγροστέροι 7. $\tau\tilde{\eta}$ θυοίαι 8. $\tau\tilde{\eta}$ πομπ- 67. $\tau\tilde{\eta}$ πομπῆ 76. $\tau\tilde{\eta}$ Ἀρτέμιδι e. 1029 (9^{4/3}), 6. $\tau\tilde{\eta}$ προγε- II 1, 629 (fort. 1² I^a), a 11. ἐν $\tau\tilde{\eta}$ του- 13.

Pronomen relativum $\tilde{\eta}\iota$.

Cum in titulis Atticis pronomina (ἀν $\tilde{\eta}$ ι. ἐκ $\tilde{\eta}$ ι. ἐκ $\tilde{\alpha}$ στ $\tilde{\eta}$ ι. π $\tilde{\alpha}$ στ $\tilde{\eta}$ ι. τ $\tilde{\alpha}$ ύτ $\tilde{\eta}$ ι. $\tilde{\tau}$ ῆδε) non habeant quod a solito usu abhorreat, omnino singularem locum tenet pronominis relativi dativus sg. fem. gen. Et s. IV^a quidem nondum a ceteris recedit: usque ad fere 310^a $\tilde{\eta}\iota$ 40 locis exstat quo referendi sunt et tres inscriptionum Oropiarum [e. 338 (33^{3/2}), 2. VII 4252 et 4253 (33^{2/1}), 3], εἶ eodem tempore invenitur in II 2, 808 (32^{6/5}), d 24. 809 (32^{5/1}), d 65. 722 (post 322^a), B 22. e. 380 (32^{0/19}), 3. II 2, 720 (post 320^a), A I 7. 9. 20. 22. 24. 721 (post 319^a), A I 2. 3. 6. 7. 726 (post 315^a), I 6.

Sed cum ab ultimis s. IV^a annis $\eta\iota$ in desuetudinem abire satis probaverimus, in hoc pronomine relativo Attici mirum in modum scripturae $\tilde{\eta}\iota$ tenacissimi sunt: $\tilde{\eta}\iota$ adhibetur ad medium saeculum insequens 50^{ies} et εἶ tantum 8^{ies}, tum ad annum fere 130^a $\tilde{\eta}\iota$ 38^{ies} in lapidibus Atticis et bis [VII 303 (c. 240^a), 10. 379 (1/2 II^a), 10] in Oropiis, εἶ ter in Atticis¹⁾.

Ultimi s. IV^a anni et subsequentes $\tilde{\eta}\iota$ pronominis exempla haec mihi exscribenda dederunt: e. 456 (30^{7/6}), 2. e. 464 (30^{7/6}), 3. e. 476 (30^{6/5}), 2. e. 483 (30^{4/3}), 3. e. 486 (30^{4/3}), 4. e. 493 (30^{3/2}), 4. e. 494 (30^{3/2}), 4. e. 497 (30^{3/2}), 3. e. 500 (30^{2/1}), 3. e. 502 (30^{2/1}), 2.

¹⁾ Cum omnia fere exempla praeter 6 [εἶ BCH 7, 154 (post 307^a), 3 (in decr. cleruch.), $\tilde{\eta}\iota$ e. 660 (28^{3/4}), 44. II 2, 978 (c. 265^a), 6. VII 303 (c. 240^a), 10. 379 (1/2 II^a), 10. e. 958 (c. 150^a), 33] e praescriptis (ἐπὶ τῆς . . . προτανείας, $\tilde{\eta}\iota$ ὁ δὲ ἄνα ἐγραμμιάσθην) sumpta sint, $\tilde{\eta}\iota$ sic scriptum fuisse more antiquo retento putaverim (cf. Hecht II 14 adn. 3).

e. 503 (30²/₁), 2. e. 640 (30¹/₀), 3. II 2, 737 (IV^af, A I 15. 23. 25. 26. e. 641 (29⁹/₅), 3. e. 644 (29⁶/₅), 3. e. 647 (29⁵/₄), 3. e. 651 (29⁰/₈₉), 4. e. 653 (28⁹/₈), 2. e. 654 (28⁹/₈), 3. e. 659 (28⁷/₆), 4. e. 660 (28⁵/₄), 26. 44.

Formae ε̃ testimonia existunt tantum haec: e. 471 (30⁶/₅), 4. e. 473 (30⁶/₅), 5. BCH 7, 154 (post 307^a), 3. e. 505 (30²/₁), 2¹).

E saeculis III et II^a ε̃ exscripsi: e. 657 (28⁷/₆), 2. e. 672 (27⁹/₈), 1. e. 689 (26²/₁), 2. e. 794 (III^{am}), 2. e. 848 (c. 20⁹/₈), 2. e. 865 (III^ai), 2. e. 929 (c. II^ai), 1.

Huius formae ultimum exemplum suppeditat e. 963 (c. 140^a), 5 (Fourm. apogr. suspectae diligentiae: ΕΝΕΚΑΙ ἐν ε[ἰ] ζζι).

A s. II^a exeunte per insequens 10^{ies} ζ̃_l et 14^{ies} ζ̃_i excerpsi, legitur autem illud prius ζ̃_l: e. 1006 (12²/₁), 50. e. 1004 (12²/₁), 4. e. 1009 (11⁶/₅), 28. e. 1016 (II^af), 2. Mitt. 33, 204 (c. 100^a), 15. e. 1029 (9⁴/₃), 1. e. 1040 (c. 45^a), 20. 36. e. 1041 (c. 45^a), 32. e. 1039 (c. 80^a), 61.

ζ̃_i e. 1006 (12²/₁), 2. e. 1008 (11⁸/₇), 49. e. 1012 (11²/₁), 3. e. 1014 (10⁹/₅), 2 — eiusdem fere aetatis ζ̃_i e. 1015 (II^af), 2 — e. 1011 (10⁶/₅), 2. 31. 64. 73. e. 1028 (10⁰/₉₉), 1. 66. e. 1046 (5²/₁), 3. e. 1043 (3⁸/₇), 69. II 5, 630 b (c. 33^a), 34.

Aet. imp. non multa sunt quae huc pertineant: ζ̃_l III 1, 947 (fort. Hadr. aet.), 2 (in disticho).

ζ̃_i e. 1072 (c. 11⁶/₇), 3. III 1, 1023 (139^p), 15. 1132 (167^p), 9. e. 1076 (c. 200^p), 21. e. 1077 (209^p), 7.

Adnecto

ordinalia,

quibus imprimis in decretorum praescriptis dies et mensis (Βελη-
δρομῶνος ἡγδογῆ ἱσταμένου) et prytaniae (ἐνάτη τῆς προπρυτανίας) indicantur.

S. IV^a usque ad ultimos eius annos duae dipthongi τ_l et ε_i cadem fere frequentia adhibentur (35:44), deinde ε_i scribi solet, cuius moris usque ad e. 250^a 74 exempla indagavi, quibus 22 alterius rationis obstant: e. 697 (III^ai), 3. e. 727 (III^ai), 1. e. 644 (29⁶/₅), 5. e. 651 (29⁰/₈₉), 6. 7. 7. e. 653 (28⁹/₈), 4. 4. e. 679 (27⁵/₄), 3. e. 683 (27⁴/₃), 4. II 2, 978 (ante 264^a), 5. 8. 10. e. 1283 (ante III^{am}), 2. e. 781 (III^{am}), 4. e. 780 (III^{am}), 3. 4. 4. 28. 28. e. 778 (III^{am}), 4. e. 774 (III^{am}), a 4.

Tunc -τ_l in desuetudinem venit, cum usque ad e. 125^a quater [e. 788 (23⁵/₄), 4. 4. e. 790 (23³/₄), 4. 5], sed -ε_i 73^{ies} incisum conspiciamus. Fortasse huc spectat ε̃|νδεκάτη e. 973 (post II^{am}), 5 (ubi in eodem versu legitur ἐνδεκάτη).

¹) Non certum est, num huc referenda sint e s. IV^a fine II 2, 725, 20. 20. 23. 729, 7. 735, 17.

Ab ultimis saeculi II^a decenniis per saeculum I^a - γ et - ϵ et - γ scribendi consuetudo invenitur: - γ II 1, 640 (fort. 150-50^a), 7. e. 1006 (12²/₁), 50. 50. e. 1009 (11⁶/₅), 29. 30. e. 1028 (100/₉₉), 2. e. 1034 (9⁴/₇), 3. e. 1036 (e. 78^a), 9. e. 1046 (5²/₁), 4. 4. e. 1043 (3²/₇), 4. e. 1097 (Aug. aet. aut antea), 1 (si huc pertinet).

- γ e. 1006 (12²/₁), 3. 3. 4. e. 1008 (11⁸/₇), 2. 2. 50 [fort. etiam ἐνάτη (τῆ) 50, v. p.]. e. 1012 (11²/₁), 5. 6. e. 1014 (10⁹/₈), 4. e. 1011 (10⁶/₅), 3. 3. 32. 32. 32. 64. 64. 73. 74. 74. e. 1028 (100/₉₉), 2. 67. II 1, 629 (I^a), a 14. e. 1039 (e. 80^a), 3. e. 1046 (5²/₁), 4. II 5, 630 b (e. 33^a), 7.

- ϵ e. 1004 (12²/₁), 2. 3. e. 1019 (II^a), a 2. Mitt. 33, 204 (e. 100^a). 16. 16. e. 1047 (4⁹/₈), 8. 8. 9.

Tituli aetatis imp. plurimam partem - γ praebent: e. 1072 (e. 11⁶/₇), 2. 2. III 1, 483 (11⁷/₃₈), 4. 74 (i.), 16. 57 (i.), 12.

Sed titulus e. 1078 (e. 220^p), ubi ι mutum constanter additur, 11. 19 - γ exhibet.

In lapidibus Oropiis haec sunt: - γ e. 338 (333²/₂), 4. 4. 4. 32. 32. VII 4252 (33²/₁), 5. 5. 6. 4253 (33²/₁), 5. 6. 413 (e. 73^a), 58.

- ϵ VII 4253, 5. 4254 (32⁹/₈), 6. 6. 7. 246 (e. 260^a), 4. 247 (III^a), 19. 341 (III^a), 1. E. A. 1892 p. 47 n. 76 (III^a), 1.

Porro addo

nomina propria masculina.

S. IV^a et - γ et - ϵ in eodem usu sunt: Ηερατοδιδε II 5, 767 b (33²/₁), 8. Ηερατο 834 b (32⁹/₈), 146. Α[ε]π[ι]π[ι]γ[ι] II 44. Ερατο II 2, 741 (e. 333^a), 20. Χολληιδε II 834 c (IV^a), 35. Μανη 37.

Ηερατοδιδε II 1, 115 b (post 350^a), 46. Ερατο II 5, 1571 b (33²/₀), 11). Titulus II 2 et 5, 834 b (32⁹/₈) - ϵ in his nominibus praebet 10^{ies}. Ερατοδιδε II 2, 808 (32⁶/₅), a 131. Βουπ[ι]διδε 737 (IV^a), 32².

Duobus proximis saeculis constanter fere - ϵ scriptum invenis (14^{ies}), legitimae autem rationis exempla non nisi duo repperi quae in didascalii tragicis Dionysiorum Magnorum exstant: Ορεστο II 2, 973 (e. 250^a), 13. 19.

- ϵ II 3, 1605 (fort. III^a), 3. 1606 (fort. III^a), 2. II 2, 975 (1²/₂ II^a), 16. II 3, 1298 (1²/₂ II^a), 1. 1224²/₅ (17²/₁), A 1. B 2. e. 968 (II^a), 13. BCH 19 p. 541 (II^a), 38. 59. BCH 7 p. 166 (II^a), 4. II 5, 1225 b (12⁷/₆), 2. II 3, 1226 (II^a), 2. II 5, 1226 c (II^a), 2. d (10⁶/₅), 2.

¹) Ερατο II 5, 1605 b (IV^a), 3. Ερατο II 3, 1543, 2. 1651, A 5. II 5, 1512 c, 1.

²) - γ perperam diptongi - ϵ vice in nomina alius declinationis irrepsisse nonnulli testes manifestum faciunt: Απολλοφάνη et Διοκλή; v. apud M. n. 217. 1182. Adde Πολυμήχη et Πολυμήδη II 5, 767 b (33²/₁), 8.

Saeculo a. Chr. n. ultimo maior scribendi varietas existit: pauca diphongi ει exempla habes: 'Ερμ.εῖ II 3, 1207 (9⁵/₄), 6 et 'Ιεροφάντει e. 1045 (ante I^a m), 12.

Praeterea lapidi incisum est 'Ερμ.ῖ III 1, 105 (c. 65^a). 4. 104(6¹/₀), 5. Etiam 'Ερμ.ῖ ex eodem saeculo fere desinente excerpti (III 1. 106. 5).

Aetate imperatoria 6^{ies} -η et semel -ηι scribunt: 'Ηζώδηι sim. III 1, 815 (c. 135^v), 3. E. A. 1893 p. 67 (c. 170^v), 52. Mitt. 19 p. 248 (c. 175^v), 8. III 1, 1169 (post 200^v), 50. 197, 5. III 2, 1376, 2, sed 'Ερμ.ῖ III 2, 1397, 4.

Iam in eo est, ut

reliquorum dativorum primae declinationis

universam turbam perlustrem. Quo in numero habeo nomina appellativa (in -ης et in -ηι), nomina feminarum, nomina oppidorum, illorum vocabulorum quae supra tractavi (ἀγαθῶν, τῶν, τῆ, βουλήν, στήλην, λιβάνην al.) exempla dimidiata, ubi altera pars lacuna hausta est (praeter articulos, de quibus iam egimus), pronomina (ῖ, excepto), adiectiva.

Hic satis habebō omnia exempla in tabulae formam redacta offerre, unde rerum status per singula saecula qui sit eluceat.

	336—307	306—c. 250	250—150	150—125	122—c. 30 ^a	I ^a f—c. 200 ^v	III ^v seqq.	inc. aet.
-ηι	94	45	15	9	46	13+12+4+2	0+2+5	21
-ει	63	82	65	12	11			1
-η					14	40+3+1	24	32

Numeri qui ad annos 336—307 spectant computati sunt ratione habita titulorum II 2 et 5, 834b (32⁹/₈) qui soli nomina appellativa (ἐπιστάτην, μισθωτήν, προμηθευτήν al. quorum nominativi in -ης desinunt) 31 in -ει et modo 7 in -ηι cadentia praebent; in ceteris titulis usque ad annum fere 307 -ηι in universum multo praevalere dicendum est, deinceps duo scribendi mores ita in usu sunt, ut ad III^a m novae rationis testimonia altero fere tanto maiora sint. Deinde per saeculum -ει regnat, sed altera consuetudine non prorsus abolita. Tum duae diphongi apud Atticos in pari honore videntur esse. Sed a s. II^a f ad c. 30^a usque dativi multo crebrius in -ηι cadunt. Diphongi ει quae antea tantopere vigebat pauperculas reliquias profero: τῆ, πομπῆ e. 1006 (12²/₁), 29. κοσμητῆ e. 38. ἀγαθῆ τῶν e. 1008 (11⁸/₁), 78. εὐεργέτη e. 1011 (10⁶/₅), 14. κοσμητῆ 23. ἀπτῆ

5tes - η : $\tau\tilde{\eta}$ $\pi\rho\delta\zeta$. . . 412 (I^a i), 19. $\beta\omicron\lambda\tilde{\eta}$ 413 (73^a), 2. $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\alpha\tilde{\eta}$ 6. $\delta\epsilon\mu\sigma\iota\omega\sigma\iota\omega\tilde{\eta}$ 23. $\tau\tilde{\eta}$ $\varphi\iota\lambda\iota\alpha$ 51. Accedit $\beta\omicron\lambda\tilde{\eta}$ 405 (III—I^a), 3.

Adiungo

adverbia,

quae sunt $\tilde{\eta}$. $\kappa\omicron\sigma\iota\tilde{\eta}$, $\pi\alpha\nu\tau\alpha\gamma\tilde{\eta}$, $\tau\tilde{\eta}\delta\epsilon$.

S. IV^a et saeculi subsequentis initio 21tes - η et 11tes - ϵ exstat: - η II 5, 1054f (c. 340^a), 6. 7. 24. e. 244 (337¹/₆), 52. 89. 101. 104. II 2, 1054 (347¹/₃₀), 82. 93. II 5, 1054g (338¹/₂₃), A 5. 7. e. 429 (post 336^a), 7. e. 380 (320¹/₁₀), 20. e. 463 (307¹/₆), 49. e. 507 (302¹/₁₁), 1. e. 1263 (300¹/₂₁₀), 15. e. 1165 (1¹/₂ III^a), 36. e. 653 (289¹/₅), 11. II 5, 1054d (c. 288^a), 8. 13. 15.

- ϵ II 5, 1057b (fort. 2¹/₂ IV^a), 8. e. 1184 (334¹/₃), 3. e. 339 (333¹/₂), b 4. e. 373 (327¹/₁₁), 26. II 2, 835 (c. 320^a), 70. e. 399 (c. 320^a), 13. e. 450 (314¹/₁₀), 16. e. 1129 (313¹/₂), 7. e. 560 (307¹/₁₀₀), 10. e. 1270 (298¹/₇), 8. e. 1272 (283¹/₂), 7.

Ab hoc tempore lapicidae ϵ etiam in his adverbiiis exarare solent, sic ut usque ad 180^a inter duas diphthongos haec ratio intercedat: - ϵ : - η = 21: 3, quae tria testimonia porrigunt tituli e. 1225 (III^a m), 20. e. 897 (c. 185¹/₄), 11. II 3, 1336 (c. 180^a), 1 ($\tau\tilde{\eta}\delta\epsilon$).

In hoc eorundem annorum intervallo tituli Oropiorum, quos s. III^a duabus scribendi rationibus eodem modo uti iam vidimus, 7 η et 7 ϵ exempla offerunt: - η VII 254 (c. 260^a), 3. 275 (c. 255^a), 3. 328 (III^a f), 2. 310 (c. 200^a), 3. 312 (c. 200^a), 3. 337 (III^a f), 3. 397 (fort. III—II^a), 4. - ϵ VII 392 (c. 260^a), 3. 237 (ante 260^a), 3. 386 (fort. III^a), 3. 326 (2¹/₂ III^a), 2. E. A. 1892 p. 45 n. 75 (2¹/₂ III^a), 1. VII 316 (III^a f), 2. 376 (fort. II^a i), 3.

In Attica - ϵ ultimum reperitur circa 130^a (Ö. S. VI p. 225. 3). e. 971 (140¹/₃₀), 13 $\kappa\omicron\sigma\iota\tilde{\eta}$ et 18 $\kappa\omicron\sigma\iota\tilde{\eta}$ exhibet, BCH 5 p. 262, 2 (I^a), 6 (= DS. 632) $\tilde{\eta}$ $\theta\acute{\epsilon}\mu\epsilon\zeta$.

Per proxima tempora non iam exempla inveni nisi inde a Traiani aetate, ubi - η exaratur: III 1, 1096 (c. 112^p), 22. 25. e. 1088 (131¹/₈), 18 (si huc pertinet). III 1, 1112 (141^p), 34. e. 1113 (c. 200^p), 26: III 1, 196 (aetas incerta), 4 ($\tau\tilde{\eta}\delta\epsilon$). Sed semel $\{\kappa\omicron\sigma\iota\tilde{\eta}\}$ occurrit in Plot. epist. e. 1099 (121¹/₂), 30.

In $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\eta$ adverbio littera ι locum non habere videtur: etenim II 3, 1310 qui lapis fortasse ad 2¹/₂ IV^a ascendit, in altero versu $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\eta$ praebet, quo addas e titulis Oropiis VII 413 (c. 73^a), 44¹).

¹) Ad M. n. 1258. 1999 adde: $\delta\epsilon\pi\mu\epsilon\lambda\eta\theta\tilde{\eta}\nu\alpha\iota$ τοὺς ἀ. τῶν ἑδῶν τῶν πλατειῶν. $\tilde{\eta}$ ἢ $\pi\omicron\mu\pi\tilde{\eta}$ πορεύεται e. 380 (320¹/₁₀), 20. Fortasse etiam . . . τῶν μεταποργίων καθελῶν τῆν πάροδον $\tilde{\eta}$ ἀν ἀντηρίδει[ς . . . e. 463 (307¹/₆), 49.

Hinc traducimur ad

coniunctivos

(velut ἤ, δοκῆ, εὐεργετήσῃ, ἐπισκευασθῆ, al.), quos in mono- (ῆ) et polysyllaba (δοκῆ, εὐεργετήσῃ, sim.) discernere optimum esse duco. Ad haec primum me convertō: s. IV^a usque ad c. 315^a et -ῆ et -ει admittunt, inveni 27 -ῆ et 37 -ει diphthongi exempla.

Ab extremis huius saeculi annis usque ad c. 200^a -ῆ scribi fere desitum est, nam 49 -ει diphthongi exemplis 5 -ῆ obstant: -ῆ II 2, 834c (IV^a), 32. DS. II 937 (30⁶/₅), 11 (ubi 16. 34 -ει). c. 653 (28⁹/₈), 42. e. 677 (c. 275^a), 18. II 5, 614b (post 23⁶/₅), 68.

Decennia, quae annum 200^a insecuntur, iam omnium trium rationum scribendi testes suppeditant. Hinc pertinent 10 -ει: c. 926 (c. II^a?), 13. c. 927 (c. II^a), 4. c. 908 (c. 181—170^a), 17. c. 909 (c. 170^a), 20. II 1, 624 (c. 180^a), 12. II 5, 623c (17⁶/₅), 45. 46. 47. Ultimi sunt c. 1223 (post 167^a), 15 et c. 1224 (c. 165^a), b 4¹. 6 -ῆ: c. 924 (c. II^a?), 6. e. 891 (c. 188¹/₁), 17. II 1, 624 (c. 175^a), 36. 42. c. 968 (II^a), 61. c. 982 (post II^a), 15. Mature coniunctivi in -ῆ cadere incipiunt: δοκῆ c. 907 (c. 170^a — II 1, 423, non 422, ut M. n. 587c indicat), 13. ἔλθῃ BCH 19 p. 541 (II^a), 49. ἀπολαυθῆναι, 55. e. 983 (II^a), 8.

Ab anno 122^a nil iam nisi -ῆ et -ῆ scriptum invenis: -ῆ c. 1006 (12²/₁), 96. c. 1008 (11⁸/₇), 78. c. 1228 (11⁶/₅), 14. c. 1011 (10⁶/₅), 55. 72. c. 1023 (II^a), a 26. c. 1028 (10⁰/₃), 103. c. 1346 (i¹), 24. 2¹.

-ῆ, e. 1013 (II^a), 2. 12. 26. 34. 36. 37. e. 840 (II^a), 29 (?). c. 1035 (I^a), 4. 26. II 1, 630 (5⁷/₄), 14. c. 1046 (5²/₁), 31. c. 1099 (12¹/₂), 17. Ceterum Hadriani tempora et quae sequuntur ubique ῆ vocalem exhibent, exscripsi 42 testimonia.

Commemorandum est me in ephemeridis Ath. X^{imi} voluminis p. 541, 3 μὴ ποτε μετὰ κωνί|σῆς reperisse, quamquam haec forma in eiusdem generis titulis III 2, 1417. 1419. 1420. Ö. S. VII p. 98 n. 82 μετὰ κωνί|σῆς est. Futurum et coniunctivus aor. inter se commutata videntur esse.

Hic subiungantur coniunctivi monosyllabi ῆ, exempla, quae paulum ab iis, quae modo tractavi, discedunt. Et primum quidem s. IV^a hic potius ῆ quam εῖ scribi videtur, cuius prioris consuetudinis 18 exempla deprehendi, cum alterius perpauca existant:

Ad M. 145 § 59. 1 addendum est ῆ adverbium: οἶνες ὀμοῖον τῆ ἀγορᾶν μὴ ἐλάττω τῆ μὲν δυνάμιν πλεῖον, τῆ δὲ πλεῖον. e. 1180 (IV^a), 8—12.

1) Praeterea BCH 7 (1883) p. 166 (II^a), 13.

2) Incertum est ὀπάρη| e. 1047 (4^a), 1.

ϛ̃ e. 404 (° IV^a), 6. II 2, 1054 (c. 340^a). 91. 91. 92. e. 244 (337¹/₆), 62. 85. 103. II 5, 1054g (c. 330^a). A 8. 14. 22. e. 463 (307¹/₆), 27. 54. 85. e. 466 (307¹/₆), b 32. e. 468 (306¹/₅), 9. e. 558 (c. 303^a), 11. e. 505 (302¹/₁), 41. e. 1206 (IV^af), 7.

ε̃ e. 1183 (post 340^a). 29. 30. 31. 32. II 2, 811 (32¹/₂), c 150.

A saeculo III^a usque ad c. 200^a hic quoque ε̃ longe superat (21 : 7), ϛ̃ effertur e. 653 (28⁹/₅), 50. e. 654 (28⁹/₅), 57. II 5, 1054d (c. 288^a — cf. Klio 6, 168 —), 7. e. 659 (287¹/₆), 21. e. 670 (284¹/₃), 13. e. 700 (ante III^am), b 17. II 1, 617 (c. 250^a), 18.

Intra annos 200 et 125^a et ϛ̃ et ε̃ adhibentur: ϛ̃ e. 945 (168¹/₇), 12. e. 1227 (131¹/₀), 20.

ε̃ II 1, 621 (II^ai). 20. e. 931 (c. II^ai), 10. e. 908 (1¹/₂ II^a), 17. e. 909 (c. 170^a), 19. e. 955 (ante 159^a), 14. e. 984 (II^am), 64).

Porro haec exstant: semel ε̃ e. 1045 (ante I^am), 2. Deinceps ϛ̃ e. 1039 (c. 80^a), 65. Denique ϛ̃ e. 1008 (118¹/₇), 64. e. 1011 (106¹/₅), 45. e. 1100 (c. 125^v), 25. 56. 59. III 1, 60 (fort. III^v aut postea), 15.

Lapides Oropii haec exempla offerunt: VII 4255 (c. 330^a) in mono- et polysyllabis 6^{ies} constanter -ει, 303 (c. 240^a) ubique, 8^{ies}, -ϛ̃. Tituli VII 254 (c. 255^a), 4 ϛ̃. 287 (c. 240^a), 4 ε̃. 322 (III^af), 4 πρρακκλ̃ε̃. 413 (73^a), 28 ε̃ε̃ϛ̃ et 45 ὁπ̃α̃ρ̃χ̃η̃ praebent.

Hic addo unicum secundae personae medii exemplum quod in titulis Atticis invenire mihi contigit: ε̃ . . . ζ̃ο̃λ̃ε̃ρ̃η̃ III 2, 1355, b 3.

De dativorum et coniunctivorum in aliis regionibus usu haec fere statuenda sunt: in voluminibus Herculan. praecipue Epicurus et Polystratus. qui duo Athenis vixerunt. pro ϛ̃ adhibent ε̃. apud Philodemum hanc diptongum non nisi in dativis nominum in -ϛ̃ (Cr. 35 sq.) adhibitam videmus. Aegyptii semper fere ϛ̃ scribunt: s. III^a inter duas consuetudines haec ratio est: ϛ̃:ε̃ = 30:1. s. II^a 20:1, in dativis autem nominum priorum in -ϛ̃ ε̃ magis frequentatur quam ϛ̃ (Ma. 129. 130). Pergameni (Schw. 60 sqq.). si dativum Ε̃ρ̃μ̃ε̃ ad normam formae Η̃ρ̃α̃κ̃λ̃ε̃ exaratum excipias. scribunt constanter aut ϛ̃ aut ϛ̃. qua in re iis convenit cum consuetudine Magnetum (Na. 51 sqq.). Decretum autem Atheniensium (M. Fränkel: Inschftn. v. Perg. p. 86 n. 160 = Or. Gr. I. 1248) plurimam partem ε̃ exhibere iam Schw. 60 adn. 1 exposuit.

Postremo absolvam

augmenta

(M. 39 n. 215. p. 171 n. 1428).

In hoc capite nil nisi verborum ab α̃- ordientium testimonia proferre possum.

S. IV^a Attici aoristi augmenta et perfecti reduplications, quod quidem propter paucitatem exemplorum iudicari possit, discrevisse

¹) Adde BCH 23 p. 370 (fort. II^a), 20.

videntur, ut perfecta saepius ab $\eta\iota$ - et rursus aoristi ab $\epsilon\iota$ - initium ceperint: $\eta\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ II 2, 807 ($3^{30}/_{20}$), e 13. e. 244 ($33^{7}/_{6}$), 32. $\eta\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ 38. $\eta\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ II 2, 809 ($32^{5}/_{1}$), a 210. $\eta\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ e 43. Contra $\epsilon\iota\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ II 2, 739 ($33^{4}/_{6}$), 5. $\acute{\alpha}\nu\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma$ (cert. videtur) 741 ($33^{1}/_{1}$), e 7. $\acute{\alpha}\nu\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ II 5, 767 b ($33^{2}/_{1}$), 38. $\epsilon\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ II 3, 1216 ($33^{2}/_{1}$), 4. $\pi\alpha\tau\epsilon\iota\sigma\tau\eta\varsigma$ e. 360 ($32^{5}/_{1}$), 36. $\epsilon\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ 44. $\acute{\epsilon}\xi\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ II 5, 834 b ($32^{9}/_{6}$), II 88. $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\iota\varsigma$ e. 379 (e. 320^{a}), 7. At eadem forma per $\eta\iota$ scribitur e. 500 ($30^{4}/_{1}$), 17.

Sed s. III^a $\epsilon\iota$ - praeter aoristos etiam in perfectis scriptum videmus: $\eta\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ e. 1283 (ante III^{am}), 8. Titulus II 5, 614 b (post $23^{6}/_{6}$) qui 63 $\acute{\epsilon}\pi\iota\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ praebet, 62 $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\iota\varsigma$ exhibet et 81 $\epsilon\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$. e. 1163 ($28^{8}/_{7}$), 14 $\acute{\epsilon}\pi\alpha\pi\acute{\epsilon}\nu\epsilon\kappa\omega\sigma\iota\omega\iota\varsigma$. e. 657 ($28^{7}/_{6}$), 26 $\pi\alpha\tau\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\iota\varsigma$. e. 682 (e. 270^{a}), 16 itidem. 94 $\acute{\epsilon}\pi\iota\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$. e. 1300 (e. 230^{a}), 15 $\epsilon\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$. II 2, 836 ($23^{2}/_{1}$), ab 20 $\epsilon\iota\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$. 839 ($21^{5}/_{1}$), 3 $\kappa\acute{\alpha}\theta\epsilon\iota\sigma\tau\eta\varsigma$. 4 $\epsilon\iota\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$. 10 $\kappa\acute{\alpha}\theta\epsilon\iota\sigma\tau\eta\varsigma$. II 5, 619 b (e. 210^{a}), 10 $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\iota\varsigma$. 49 $\epsilon\iota\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$. 50 $\epsilon\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$. e. 1311 (e. III^a f), 10 $\epsilon\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$.

Inde per saeculum fere exempla nos deficient, tum exaratur $\epsilon\iota\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ e. 1331 (e. 130^{a}), 5. $\acute{\epsilon}\pi\iota\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ e. 1006 ($12^{2}/_{1}$), 31. $\acute{\epsilon}\pi\iota\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ 67. $\epsilon\iota\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ e. 1228 ($11^{6}/_{3}$), 19. $\acute{\alpha}\nu\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ II 1, 628 (I^a b), 27.

Oropus porrigit $\acute{\delta}\pi\epsilon\zeta\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ - 6tes in titulo VII 413 (73^{a}). Aetate imperatoria testimonia rarissima sunt: nihil penes me habeo nisi $\eta\theta\delta\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ III 1, 29, 6.

Mos Atticus etiam in papyros transit: ab hac parte Philodemus et Aegyptii inter se concinunt in eo, ut apud eos, cum ceterorum omnium ab α -incipientium verborum augmenta et reduplicaciones et verbi $\acute{\alpha}\rho\acute{\iota}\omega$ augmenta per $\eta\iota$ - vel $\tau\eta$ - scribantur, huius verbi reduplicacionem Aegyptii prope semper per $\epsilon\iota$ -scribant, Philodemus autem $\epsilon\iota$ praeferat (Ma. 127. Cr. 38). In titulis Magnetum forma $\acute{\alpha}\nu\epsilon\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma$ a. 138^a semel legitur (Na. 51 sq.), in aliis titulis s. III et II^a perfecta $\acute{\epsilon}\pi\iota\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ et $\acute{\epsilon}\pi\iota\tau\eta$ - 9^{tes}prehenduntur, Pergameni bis $\acute{\epsilon}\pi\iota\gamma\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ subministrant (Schw. 60). Forma perf. $\epsilon\iota\gamma\gamma\mu$ - perinde in codices invasit.

Nunc hisce absolutis breviter repetam quae de lapidibus Atticis observavi. Eae igitur voces de quibus primo loco locutus sum (tribuum nomina, $\text{Ἀριστομένηδες, Χολοκήδες}$, quibus addendus est dativus $\pi\acute{\omicron}\lambda\eta\iota$) $\eta\iota$ usque ad s. IV^a exhibent, inde ab hoc tempore vetusta dipthongus constanter commutata est in $\epsilon\iota$, quae posterioribus saeculis cum omnibus aliis huius dipthongi exemplis in sonum vocalis ι abiit.

Non eadem res est in dativis coniunctivis augmentis. Hic s. IV^a plerumque $\eta\iota$ scribitur. A saeculo demum ad finem vergente $\epsilon\iota$ in frequentiore usum venit, id quod velim illustretur hisce titulis: e. 487 ($30^{4}/_{3}$) v. 13 quater $-\epsilon\iota$ offert, e. 483 ($30^{4}/_{3}$) v. 3 $\eta\iota$, sed 6tes $-\epsilon\iota$.

A s. III^{am} usque ad II^{am} $\epsilon\iota$ pervicit more sane antiquo non

prorsus cessante (praeter $\tilde{\eta}$, fere 130:540). Ex hac aetate affero duos titulos maioris ambitus e. 847 (c. 21⁵), $\tilde{\eta}$ semel, -ei 18^{ies} (in ἀγαθῶν τῶν, τῶν βουλῶν 5^{ies}, τῶν Κόρων; (an -ρη[ι]?) , τρίται bis, τῶν τε Δύμητρι, τῶν ἀδελφῶν, εἰ), et e. 949 (c. 16⁵), $\tilde{\eta}$ semel, -ei 20^{ies} (in τῶν ἀγαθῶν, στίλαι λήθωναι, τῶν βουλῶν ter, τῶν Κόρων bis, ἕκται bis, δεκάται, τῶν Δύμητρι, τῶν ἀδελφῶν).

Ab anno 122^a usus temporibus antecedentibus fere intermissus quasi reviviscere coepit — id quod iam paulo maturius in coniunctivis et adverbis fit —: ei et $\tilde{\eta}$ et $\tilde{\eta}$ simul invenimus, sed sic ut inter eorum exempla usque ad e. 30^a haec ratio intercedat: ei: $\tilde{\eta}$: $\tilde{\eta}$ = 63 : 249 : 138. Anno enim 131°, insculpti sunt tituli e. 977, qui bis - $\tilde{\eta}$, 5^{ies} -ei, et e. 1227, qui semel $\tilde{\eta}$ et ter τῶν βουλῶν atque semel ἀγαθῶν τῶν exhibet. Longe autem aliam rationem prae se fert e. 1006 (12²), hic 30^{ies} - $\tilde{\eta}$, 11^{ies} - $\tilde{\eta}$, bis -ei (τῶν πομπῶν 29, κοσμητῶν 38) scriptum invenis. Cognoscimus igitur $\tilde{\eta}$ praevalere, ei evanescere, cuius dipthongi s. I^a nonnisi 22 testimonia subministrantur: ἀνεφερμένον II 1, 628 (I^a), 27 (sed τῶν Δύμητρι καὶ τῶν Κόρων ter, τῶν συνόδων ter). Ἀφροδίται II 3, 1206 (I^a), 3. κοσμητῶν e. 1029 (9⁵), 23 (sed $\tilde{\eta}$ [-.], τῶν βουλῶν bis, τῶν Ἀρτέμιδι, τῶν Κόρων, τῶν Ἀρτέμι. τῶν τε Ἀφροδίται τῶν Συρίαι II 1, 627 (9⁵), 6. ἀγαθῶν τῶν 7 (fragm. est). Ἐργῶν II 3, 1207 (9⁵), 6. τῶν τε [ἐν. . .] ἐπιμαλείαι e. 1039 (e. 80^a), 27 (sed - $\tilde{\eta}$ 30^{ies}, ἕκται 3, ἀγαθῶν 40). Ἱερογάνται e. 1045 (ante I^a m), 12. εἰ 2. τῶν Δ. 10. τρίται. τριακοστῶν. εἰκοστῶν e. 1047 (4⁶), 8. 8. 9 (sed ὑπάρχ[ι] - 1). Adnecto δ|εκάται et ἐνδεκάται Mitt. 33, 206 (si titulus recte saeculo I^a vindicatur), 16. ἀγαθῶν τῶν 27. τῶν βουλῶν 29 (sed $\tilde{\eta}$ 15).

Inde a s. I^a ad e. 200^p usque vocum in - $\tilde{\eta}$ cadentium quae antea non tam usitatae fuerunt quam quae in - $\tilde{\eta}$ cadunt, plura testimonia (130:28) obvia sunt, ultima dipthongi $\tilde{\eta}$ existunt: III 1, 52 (c. 195^p), 17. 702 (c. 200^p), 1. In illis tamen quos enumeravi numeris in censum venerunt neque exempla formulae sollemnis ἀγαθῶν τῶν, ubi - $\tilde{\eta}$ 69^{ies} et - $\tilde{\eta}$ 69^{ies} observatur, nec tituli e. 1099 (12¹) atque Ath. X p. 74 n. 6 (Sept. Sev. act.), qui ubique fere - $\tilde{\eta}$ exhibent.

Post illud tempus 58^{ies} - $\tilde{\eta}$ reperis. - $\tilde{\eta}$ praeter formulam ἀγαθῶν τῶν non iam nisi in e. 1078 (c. 220^p) legitur, qui titulus i constanter addit.

Cum nunc inquirimus qui fiat ut in aliis vocibus ei firmam sedem obtinuerit, in aliis rursus - $\tilde{\eta}$ aut - $\tilde{\eta}$ scribendi more receptum sit, ita existimo: s. IV^a $\tilde{\eta}$ et ei in eundem sonum incidere coeperunt qui fuit fere *ei*. Qui in vocabulis quae sunt Αἰγῶδος al.

a s. IV^a c^r constanter per εi redditus est, neque vero hoc tam facile fieri potuit in augmentis, coniunctivis, dativis, id quod analogiae et paradigmatis vis (cf. Schw. 64. Blass 46. M. n. 1399) prohibuit.

S. II^a m^m fere εi et genuinum et hybrida — sed nondum id quod ante vocales erat nisi ι vocali antecedente (M. 47, 21. 49, 29) — in ι transire coepit (M. 48, 25), etiam verborum qualia sunt λειποφυγαλ.εi ita pronuntiatum est, id quod Χολλιδης e. 1009 (11⁶/₅), 67 probare mihi videtur. Neque tamen mea quidem sententia εi quod ad c. II^a m^m in dativis al. scribi solitum est in i sonum abiit — neque enim ut exemplum afferam Atticos ἡ βουλιῆ, τῆς βουλιῆς, τῆ βουλιῆ, τῆν βουλιῆν flexione usos esse mihi persuadeo —, sed hic semper e sonus conservatus est. Et cum εi quod in dies magis i sonum repraesentabat, eo minus idoneum esset quod eum sonum qui his vocibus vere inerat redderet, rursus magis ad alteram -γι scribendi rationem usus reflexus est. Hoc eo tempore factum, quo ι post longas vocales non iam pronuntiari coeptum est ita ut etiam pro -γι omisso ι tantum -η scribi potuerit.

ἩΡΑΚΛΕΩΤΗΣ

(M. 43, 4).

Qui oppidum Ἡράκλειον [e. 360 (32⁵/₄), 38] incolunt, sunt Ἡρακλειῶται, quae forma est solita et ante Augustum (17^{ies}) et post (saepissime, v. ind.). Diphthongum (cf. Lentz H. II 1. 518₁₆) reperis II 3, 1631 (III^a f), 1 et VII 252 (c. 255^a), 3. In iis titulis voluminum II 3 et 5, quorum aetas explorari nequit, res item se habet: -εω- c. 70^{ies} et -ειω- 11^{ies} (cf. II 3, 2909 sqq. et II 5, 2971 b, 2).

Imperio Caesarum praeter formam modo memoratam admittuntur etiam Ἡρακλειώταις III 2, 2450, 2. 2455, 3. -κλιώταις 2454, 2. 2468, 3. 2481, 3. -κλιῶταις III 1, 1258, 8. III 2, 2419, 3 (ubi -κλιῶταις).

Ptolemaeorum aetate Doricos titulos diphthongum εi praeferre Cr. (110 adn. 2) suspicatur, cum ceteri magis ad ε inclinent. Postea autem in titulis Ἡρακλιῶταις sic per nudam vocalem exarari solet. Papyri s. III et II^a utramque formam adhibent.

De diphthongo EI ante vocales in H mutata

(M. 47, 21. Dittenb. adn. ad IG III 1, 788. 789).

Usque ad s. I^a m^m εi raro in η transit: in titulo II 5, 624 b (17⁵/₄) est 9 θεραπήχας, 16 ἱερήχας, 25 εὐσεβήχας (at 27 ἱερεΐχας), praeterea notanda

sunt π[ι]δίζα Mitt. 7 p. 391 (ex titulo saeculo II aut I^a adscripto), ἀσφάλλιαν c. 1055 (c. 100^a), 20 (15° Ἀρσειον). ι solum reperimus in Ἐπιγράμματα II 2, 835 (c. 320^a), c-150 et in ἐδσεβίαις II 3, 2724 (III^a m), 11, 2225, 8. Inscriptiones Oropiae iam mature (cf. Na. 42) γ exempla subministrant: γράμας¹⁾ VII 291 (c. 260^a), 3. 292 (c. 260^a), 2. 377 (II^{ai}?), 7. τελίωσι 417 (84—65^a), 62 (at ει 8^{ies}), ι in ἀσφάλλιαν 295 (280°/₄₆), 11. μνυμῶν 464 (I^a), b 2.

Sed accuratius mihi nunc agendum est de ea aetate quae saeculum I^a m sequitur: γ frequens per plusculum saeculum usque ad c. 60^p, quamquam recta scriptura semper praevalet; in titulis enim qui certo quidem indicio huic aetati adsignantur legimus ει 56^{ies}, γ 15^{ies}, ι bis²⁾.

Prima quae huc spectant γ vocalis exempla sunt Αλνίω II 2, 1049 (I^a m), 54. 55. Ἀφίω III 1, 567 (c. 40^a), 1. Θησύσις (sic, v. p. 34) c. 1043 (3⁸ γ), 22. πρσεβίαν c. 1051 (post 3⁸ γ), c 21. μνυμῶν II 2, 950 (2°/₂ I^a), 6, agmen autem claudunt Ἀρτίω III 1, 606 (c. 14—41^p?), 1. Ἐφίμων 1077 (3⁷/₁), 6. Γερμυκίσις 1079 (4⁵/₆), 25. Καισαρίων 652 (c. 57^p). 9. ι scribitur in ἱερίαις III 1, 578 (Aug. aet.), 12 et Ἀρίων 454 (14—37), 2.

Inde a c. 60^p usque ad 100^p 15 locis tantummodo ει exstat et uno ι in ἐδσεβίαις III 1, 895 (post 70^p), 4.

Hinc certa ratione colligere possumus magnam partem ceterorum vocalis γ testimoniorum quorum aetas aliis rationibus definiiri nequit, intra annos 50^a et 60^p exaratam esse.

Neque vero recte dicit M. 48, 24 post Neronem huius moris nec iam volam nec vestigium exstare. Cui refragantur quattuor testes hi: Μενεχίχριζ III 1, 61 (c. 11⁷/₃₈), A III 17. Καισαρίων 661 (11⁷/₂₅), 3. Βαρβίλλιζ 129 (2⁵⁶/₆₀), 25. Ἀττάλιζ 31. Sane concedendum est haec perquam pauca esse. In universum enim Attici inde a 100^p potius studio recte scribendi tenentur, cuius consuetudinis

¹⁾ Cf. etiam ex vetustiore inscriptione Oropiensi ἱερίου VII 295 (c. 385^a), 33, 36, quod est pro ἱερίου.

²⁾ M. sub n. 353 γ exempla diligenter congressit, sed nonnulla sunt corrigenda: pro ἐδσεβίαις III 1, 836, 3 ser. 886. 3. II 5, 624 b, 9 idem est atque Ath. VIII 295 (non 495). pro ἱερίαις III 1, 387 ser. 887, 5. Ἀνωσιήσις sub -ιαι- p. tractabo. pro Ἐφίμων Franz p. 152 lauda III 1, 1077 (3⁷/₁), 6. pro Ἀρτίω III 1, 993 ser. 723, 2. Ath. IX 237 n. 4 (aet. Rom.) praebet 9 et 14 Ἀρτίω. Adde et titulis dubiae aetatis πρυσταλίαις e. 1058 (I^a i?), 2. Διογένεια E. A. 1913 p. 196 nr. 12 (aet. Rom.), 1. -πίαις E. A. 1897 p. 54 n. 27, 4. ἱερίαις III 1, 345, 1. Ἀρτίω 558, 1. Καισαρίων 722, 6. ἱερίων 1296, 4. Ἡρακλήωτης III 2, 2454, 2. 2468, 3. 2481, 3.

usque ad Constantini aetatem fere 470 testimonia obvia sunt. Hoc eodem tempore Attici i nudo utuntur 19tes velut in Ἄριου, Γερμανίζιζ, ἱερίζιζ al.

Reliquae aetatis imp. inscriptiones quae certis annorum finibus circumscribi nequeant, offerunt i 10tes Ἰεραπίζ, ἱερίζ, φριζιζ: Ἄγαθούλιζ, Ἀριστοούλιζ, Εὐγένιζ: Ἄριου πάγου, Ἐρριουζ, recte a 84tes, e 16tes, haec ultima exempla ἱεραζ, Ἄγαθούλιζ, Ἀριστοούλιζ, Θεούλιζ, Στρατούλιζ, Ἀκαδήμαζ, Ἀρέου πάγου, Εὐγένιζ, Ἰίδεζ, Θιζιζ, Νεραζ inspicias apud M. n. 222 sqq.¹⁾

Vitiose scriptum Γερμανικαίων III 1, 1108 (117²⁹), 14.

De diphthongo EI ante consonantes per I nudum reddita

(M. 48, 25).

Ad M. i sub n. 357 — ἀπειζ KE 95.5 — II 3, 3959, 7 — exempla quae i pro ei scriptum exhibent addo haec: Ἀριστιδου e. 1156 (33ⁱ), 14. ἐλλειζ II 2, 835 (e. 320^a), 66. ἀπειζι sic) e. 678 (276^a), 41 (in Paeokkii apogr.), in quo verbo i scribitur aet. quoque imperatoria (35tes v. p. 9). Περικλέδου II 3, 2011, 2, Βρισιζ 3560, 1, 3821, 2 (v. n. 210), ἀπολέλιπτιζ II 5, 624b (17^{1/4}), 9. Hucusque exempla rara sunt et partim certe inter errores scribendi habenda. Series autem quodammodo continuorum incipit demum a s. II^a: Χηλιδιδιζ e. 1009 (116^a), 67. Περικέου Am. Journ. of Philol. 28 (07) p. 432 nr. 5 (e. 100^a), 2. Διζδιδιζ Mitt. 21, 296 (I^a), 12. -αφειζιζ e. 1035 (I^a), 10. πηζ 48. πηζιζ? e. 56. Περικιζ 15. Περικέου II 2, 1049 (I^a m. i. A 53. ἀδελιπτουζ II 5, 630b (e. 33^a), 16. e lapidibus Oropiis οπερζιν VII 4262 (II^a), 8. παρλιφέντιζ 3498 (II^a), 68. Ἀρωίου 456 (IV — II^a), 2, 416 (I^a), 10, 16, 419 (e. 84 — 65^a), 14, 16. Περικλιδιζ 416 (I^a), 22, 22. ζεζιζ 417 (I^a), 64. ἐπι 413 (73^a), 19.

In quartis Aegyptiis (Ma. 87) haec ratio scribendi iam s. II^a regnat.

Inde ab Augusti aetate in titulis definitae aetatis simplicis vocalis exscripti 88 testimonia — praeter voces ἀπειζιζ (v. p. 9) et Περικέου —, alterius vero rationis reperimus 700 et plura. In incertae aetatis lapidibus i praeterea 66tes deprehenditur.

Ἐπειζιζ (M. 51 n. 385) aet. imp. sic exaratur hisce locis: III 1, 1101 (e. 110²⁰), 30, 31, 1122 (157^b), 40, initiales tamen litterae I- 17tes inveniuntur.

¹⁾ ἱεραζ III 1, 345, 1 errori debetur, legitur enim: ἱερίζιζ. Addere licet Στρατούλιζ III 1, 916, 5. Ἄγαθούλιζ 2162, 1.

De I longo per EI notato

(M. 49, 26).

Iam inde a s. IV^a huius rationis exempla rara reperiuntur quae M. sub n. 357 affert (ubi φιλσοτε[ίμ]ω[ς] delendum est, v. s. e. 1259). quibus addas γεινόμενον e. 786 (c. 225^a), 7 et Βερνεικίδην e. 915 (c. 200^a), 24. Crebriora autem suppetunt inde a s. II^a i et ea usque ad Augusti tempora c. 30, quorum aetate prima sunt παρα[ει]νον[έ]νοις e. 1006 (122¹/₁), 21. Ειψιστιάδης e. 1009 (116¹/₅), 105. Προβαλείσιος e. 1011 (106¹/₅), II 104. Εισιάς Am. Journ. of Philol. 28(07) p. 432 nr. 5 (c. 100^a), 1. Reliqua exhibet M. l. l., accedunt Ἀφροδείτης II 3, 1671 (post 100^a), 2. ἐπλείτας e. 1035 (I^a i), 2. 12. τεμιάς 7. τεμῶντες e. 1050 (I^a m), 8. τεμῶσα 17. γειν[η]ται e. 1062 (I^a m), 10. Τειμ[α]γ[έ]νης II 2, 1049 (I^a m), B 6. Νείλων A 11.12 (v. GGA 1896 p. 233). Είκαριός e. 1042 (c. 41°), 11. Νεικάνορα e. 1049 (c. 40^a), 3. γεινομένων e. 1064 (I^a ?), 5. Κησωρεθόν III 1, 567 (c. 40^a), 2. Σαλαμείσιος e. 1043 (38¹/₇), 111. Ἀφροδείσιος 114. Σειλανόν III 1, 568 (c. 30^a), 6.

ι autem hoc tempore ex lege scribitur fere 300^{ies}.

In titulis Oropiis haec sunt: Ἀνθινείκου VII 3498 (c. 200^a), 23. νεκητήριον 27. Δημονείκου 31 (sed ι 13^{ies} ι. ἐπλείτηγ 416 (c. 84—65^a), 75 (ι 17^{ies}). εἰ[δ]υδῶν 413 (73^a), 5.

Sed inde ab Augusti aetate alia est consuetudo in Attica, duae enim rationes scribendi usque ad c. 70^p eadem fere frequentia utuntur (102 ι: 81 ει). Postea εἰ ita increbrescit ut usque ad 200^p altero tanto maior diphthongi testimoniorum numerus observetur (936:448, qua in re modo certae aetatis titulos in census venire non est quod dicam). Iam post hoc tempus cum maxime s. III^p ι in desuetudinem fere abit, diphthongienim decem partibus plura testimonia exsistunt (376:37).

ι longum aetate quidem imperatoria exhibet et mensis nomen Ποσειδεών (M. 54). Etenim Ποσειδεών reperis III 1, 1092 (c. 100^p), 8. 77 (ante c. 117^p), 16. 1121 (156^p), 12. Ποσειδεών autem, cuius pronuntiatio ad dei nomen Ποσειδῶν accommodata est, 18^{ies}.

Item ι longum aliud mensis nomen Σκιροφοριών (cf. Lentz H. II p. 581, 22 et sub addendis ad hunc locum de voce Σκίρων vel Σκείρων) habere videtur, in quo nuda vocalis scribitur a s. I^p f 6^{ies}, εἰ autem 9^{ies}. Quamquam ι Aristophani (Eecl. 18. 59. Thesm. 834) pro brevist.

De I brevi quod per EI redditur

(M. 49, 27).

Primum εἰ pro ι brevi reperitur in Χαρσίτων e. 987 (post II^a m), 3 et in titulo Oropio VII 419 (c. 84—65^a), 18 Είερων. Sed frequentius talia exsistunt demum s. II^p. Quae enotavi sunt:

Σειμωνίδης III 1, 1095 (c. 112^p), 22 (i breve esse testatur Bergk PLG⁴ III Simonides 129₁, 145₁, 147₃). Ἐλευσίναιος III 1, 1111 (1²⁹₉₈), B 13. Ἐπικειδής nomen pagi III 1, 1116 (147^p), 14, 1073, 22. Ἰγρίσι (πύδης) III 1, 1122 (157^p), 28 item huc rettulerim, quia eodem tempore -φιστ- 9^{ies} legitur. Μάξιμον III 1, 691 (non 694 — M. n. 360 —, fort. II^p), 4. προσειδρύσαντα E. A. 1895 p. 111, 27 (16¹₉₈), 22 (cf. Q. c. 337 adn. 1). Εἴκελος III 1, 1138 (c. 175^p), 17 (Ἰκελος 6^{ies}). εἰεροφ[άν]του 1140 (fort. ante 180^p), 8. ἀγορανομε[ί]αν 682 (fort. II^p), 5. Ἐπιναικίων 1169 (c. 200^p), 27. Ἄειδος (√ √) III 1, 53 (c. 200^p?), 19 (at ι in carminibus 11^{ies}). Quocum perapte coniunguntur Ἀθηναίσις et Ναισις (v. M. n. 361, at -ναισις aet. imp. 38^{ies}). βαδειζοντας e. 1078 (c. 220^p), 27. Ζώειλος aut Ζόειλος III 1, 1171 (c. 200^p), 85, 1180 (post 212^p), 5, 1197 (c. 240^p), 96, 1202 (fort. 262^p), 17 (at ι c. 53^{ies}). Εἰάχ[χ]ος? 708 (III^p), 2 (eandem formam Εἰάχχου defixiones habent, v. GGN 1899 p. 129 n. 25, a 1). Ἡγείων 709 III 1¹⁰⁰?), 2. Κεντρείσις 129 (2⁵⁶₉₈), 20. Δεινούσις 1202 (fort. 262^p), 82, διδασκαλεία e. 1121 (30⁵₉₈), 36. βιβλίσις 29. ἐπισοίσις 10.

Φιλιστείδης non respexi, quia hoc nomen sicuti Ἀριστείδης e Φιλιστήιδης ortum esse potest.

Ἰσαρχος [III 1, 1147 (18⁹₉₈), I 65] F.-B. 130 a FισFος profectum esse censent. Sed cum perpendimus Εἰσαρχος quatuor locis [1147, III 74, 90, IV 55, 1122 (157^p), II 30] deprehendi, dicere licebit Atticos ut in poematis ita in oratione soluta fluctuasse utrum adiectivo breve an longum ι vindicandum esset.

Reliqua 18 exempla aetatis dubiae sunt. De Συμβρατείς III 2, 2225, 1 cf. quae W. Schulze Rh. Mus. 48₂₅₄ disputavit, de Ὀλυμπεία (M. n. 360) cf. sub ιει)ει p. 34 adn. 2.

In papyris Aegyptiis (Ma. 89) ι iam s. III^a diphthongo exprimitur.

De IEL vocalium fatis

(M. 49, 29).

Hic voces Ἰγεία, Ἀσκληπιεῖον al. in censum veniunt. Usque ad 100^a constanter -ιει- scribitur. Etiam saeculi I^a titulis formae littera ι amplificatae firmiter inhaerent, ita ut 17 testimonia excerpserim. Ἰγεία Mitt. 21 p. 296, 6 A. Körte et post eum I. Kirchner (PA. II 1, 1815) saeculo I^a vindicant.

In papyris invenimus Σουχίωι et Σουχίωι pro Σουχίωι iam a. 111^a exaratum (Ma. 92 adn. 1).

S. I^p simul deprehendimus Ὑγεία III 1, 68a (Claud. aet.), 1. 68b (52^p), 4. 132 (post 69^p), 1. 102a (I^p?), 4 et Ὑγεία III 1, 65a (Tib. aet.), 1. 460 (14—29), 1¹).

Inde a s. II^p εἰ pro ιεῖ invenimus 17^{ies} in Ὑγεία et Ἀσκληπειῶν²), quibus exemplis adiungitur ταμίου (pro ταμείου) III 1, 712a (III^p^m), 13. Pauca tantum vetustioris moris offert epistula imperat. e. 1121 (30^{5/6}), ubi 18. 29. 37 ταμείω vel -ου legitur.

Aevi imp. tituli quorum aetas accuratius definiri nequit habent 8^{ies} Ὑγεία, Ὑγεία vero et ταμείω 20^{ies}, Ὑγία exstat III 1, 183, 2 et Mitt. 12 p. 319 n. 418, 3. Memoratu dignum est vocem Ὑγεία in lingua neograeca secundum leges itacismi usque ad γία reductam esse.

-τη- legis in Ἀντωνίου e. 1043 (35^{5/7}), 22 (ad cuius similitudinem scriptum videtur esse Θησιτύς ibid.). Saepius hae feriae in titulis Atticis non commemorantur, etenim Ἀντωνεῖα quae in saeculorum II et III^p inscriptionibus 12^{ies} occurrunt, non ad Antonium, sed ad Antoninum (P-Wiss. I 2 p. 2566) referenda sunt.

His absolutis inquirimus quam consuetudinem Attici adhibuerint, sicubi ιεῖ consona excipit. ιεῖ retineri vero simile est usque ad initium Augusti aetatis, sed in schedas relatum habeo tantummodo Ἐπειεῖδης III 1, 792. 3, quod fortasse ad initium aet. imp. Rom. referendum. Iam Augusti temporibus ιεῖ sicuti ι pronuntiatum esse e nomine bibliothecarii Augusti, Hyginum dico, certiores fimus, quod non nisi in hunc modum traditum est. Itaque facile intellegimus s. I^p prius ι non iam in titulis Atticis addi. habemus enim haec: Ὑγενος (sic) III 1. 1079 (45^{5/6}), 11. Ὑγενος 1091 (c. 81—96), 19. 1089 (c. 90^p?), 24. 1090 (fort. I^p), 12 et semel Ὑγενος 1091, 42.

Inde a s. II^p pro -ιαι- -ει- legitur 46^{ies}, huc accedit ι in Ὑγενος III 1, 1104 (12^{4/5}), 24. 1122 (157^p), 66. 1128 (165^p), 19. 1165 (c. 200^p), 29 et in Ἐπειεῖδης III 1, 1116 (147^p), 14. 1073, 22. -ιαι- ter invenitur

¹) Trisyllabam formam *Hygia* inter scriptores Latinos primi Plinius (N. h. 34, 80 (bis) et Martialis XI 60, 6 praebent, cf. Q. e. 359 adn. 7.

²) In hoc numero etiam Ὀλυμπία quas ferias Athenienses (cf. A. Mommsen, Feste der Stadt Athen 465) in honorem Iovis optimi maximi celebrabant (cf. Böckh-Fränkel, Staatshaushaltung II 114) numeravi, omnibus enim quattuor locis ubi commemorantur, sic scribuntur: III 1, 127 (post 117^p), b 5. 120 (138^{5/6}), 6. E. A. 1883 p. 139, 13 (post Hadr.), 14. 25. Neutiquam enim mihi credibile est (cf. M. 49 n. 360) εἰ pro brevi ι exaratum esse. Cur tandem non in eo quem primo loco posui titulo etiam Ephesiorum b 7 aut Smyrnaeorum a 8. 10 Ὀλύμπια per εἰ reddita sunt! Accedit autem gravissimum testimonium quod iam saeculis IV et III^a (cf. M. n. 470) Atheniensium feriae Ὀλυμπία nominantur. Etiam III 1, 928, 3 Ὀλυμπ[- in Ὀλυμπ[είων recte suppletur.

in pagi nomine Ἐπειεὶδης III 1, 1130 (c. 165^v), 6. 1171 (c. 200^v), 37. 1281 a (III^v m), 10 [at Ἐπεικ- s. II^v 7tes, formas abbreviatas Ἐπειεὶδης] non respexi].

Inscriptiones incertae aetatis subministrant Ἐπειος III 1, 1229, 14. Ἐπειος 1248, 5. III 2, 1806, 1. 1865, 1. 3244, 2.

ΛΕΥΚΟΝΟΕΥΣ

(M. 57, 4).

Ante Augustum ε̄ omissi 22 testes sunt, quo addas 14 e volumine II 3. Diphthongus οῡ scribitur II 5, 1054 d (c. 288^a), 22. 614 b (post 23^a), 82. II 2, 983 (18^v), III 120 (c. II 3 accedunt 10 exempla).

Aetas imperatoria modo breviores formas exhibet 18tes 4).

ΗΟΙΕΙΝ

(M. 57, 2. 3. 5).

Cum in Attica sicuti Oropi et alibi ε̄ solummodo e sono sequente dematur, nunquam ο̄, meum duxi usus scribendi cum ε̄ vel η̄ succedit qualis fuerit indagare.

A 336^a in ποιῶν verbi formis (ποιῶν. ποιῶ. ποιῶται. ποιῶσθαι. ποιῶσθαι. ἐπιποιῶσθαι. παποιῶσθαι. παποιῶται. sim.) et quae substantiva ab hoc derivata sunt velut ποιῶτες ποιῶσι ποιῶται al. et οῡ et ο̄ lapidibus inciduntur. Qui usus duplex, si substantiva et artificum titulos exceperis, in verbi ποιῶν formis usque ad c. II⁴¹ permanet, ut in hac serie 76 diphthongi et 49 nudae vocalis exempla existent. Qua in re memorabile est magni ambitus titulos II 2, 1054 (c. 340^a) et II 5, 1054 g (c. 330^a) quorum uterque locationem, et II 2 et 5, 834 b (32^a) qui rationes a magistratibus redditas continet, in verbo ποιῶν scribendo sibi ita constare, ut diphthongum 24tes admittant, diminutam formam nonnisi uno loco (II 2, 1054, 14).

Novissima autem ε̄ litterae sublatae testimonia (cf. lat. *peata*) sunt: e. 1245 (III^a m), 7. e. 774 (III^a m), b 16. 20. e. 1225 (III^a m), 14. e. 785 (c. 23⁹ s), 15. e. 1297 (c. 23⁷), 13. II 2, 836 (23²), ab 44. e. 841 (II^a 1), 3. e. 931 (c. II^a 1), 2.

In substantivis et in artificum titulis hic usus duplex dimidio fere saeculo diutius viguisse videtur: ad c. 150^a ε̄ 47tes et οῡ 56tes

⁴ Ad M. n. 482: Ath. V 103 = II 2, 839 (21^b), S. ubi tamen Koehler supplet Κουδάρην, ᾱμείως.

repperi, ultimi ι in substantivis omissi testes existunt: $[\pi]ση(ταί)$ II 2, 973 (c. 250^a), 20. $ποήσεως$ e. 884 (c. 200^a), 24. $ποη(ταί)$ II 2, 975 ($\frac{1}{2}$ II^a), a 8. c 17. 21 (ubi $\Pi\sigma\eta\tau\epsilon\tilde{\iota}$). g 1. b 16. $πόησιν$ BCH 23 p. 371 (fort. II^a), 31, in titulis artificum: $\epsilon\pi\acute{o}\eta\sigma\epsilon\nu$ vel $\epsilon\pi\acute{o}\eta\sigma\alpha\nu$ II 3, 1632 (III^a), 1. 1169 (fort. c. 200^a), 5. 1383 (II^a), 7. 1629 (II^a), 1. II 5, 1406b (II^a), 5. II 3, 1639 ($\frac{1}{2}$ II^a), 1. 1644 (c. 150^a), 1.

Sed inde ab eis quos diximus temporum terminis formae exi-
liores usu fere abrogantur. Quod quam abrupte factum sit, inde
intellegi potest, quod verbi $\pi\sigma\epsilon\tilde{\iota}\nu$ tantum pleniores formas post II^a
per priorem saeculi partem 16 inveni: e. 894 (18^s/₄), 12. II 5, 623d
(c. 185^a), 29. II 1, 624 (c. 175^a), 12. e. 1224 (c. 166^a), b 5. 17. e. 950
(c. 165^a), 7. 8. 12. e. 956 (16¹/₀), 7. e. 957 (c. 160^a), 5. II 2, 953 (c.
160^a), a 1. e. 1236 (ante II^{am}), 6. e. 968 (II^{am}), 44. 51. e. 958 (II^{am}), 6.
II 2, 954 (II^{am}), 1.

(Quod in substantivis et artificum titulis σ vocalis diutius retinetur
explicatum recusare mihi non videtur: nam in verbi formis utique
 $\pi\sigma\iota\tilde{\omega}$ et $\pi\sigma\epsilon\tilde{\iota}\varsigma$ iuxta usurpabantur, ut facillime ι ex alia in aliam reduci
potuerit: quod contra est in substantivis. Et quod ad artifices
attinet, officinas consuetudinis semel receptae tenaces fuisse quis
iure mirabitur?)

Sed nunc expedire aggrediamur quae insequentium temporum
consuetudo fuerit: et omnibus quidem reliquis exemplis perlustratis
178 plenioris formae et 12 brevioris testes mihi occurrerunt, σ
vocalis hi sunt: $\epsilon\pi\acute{o}\eta\sigma\alpha\tau\sigma$ vel $\epsilon\pi\acute{o}\eta\sigma\alpha\nu\tau\sigma$ e. 1011 (10⁶/₅), 21. 35. 37. 40
(quibus in eodem senatus decreto 10 diphthongi exempla obstant).
 $\pi\acute{o}\eta\sigma\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$, $\pi\acute{o}\eta\sigma\omega\nu\tau\alpha\iota$, $\pi\acute{o}\eta\sigma\omega\nu\tau\alpha$ e. 1055 (c. 100^a), 8. 12. 16. $\epsilon\pi\acute{o}[η]σε[.]$
(H e Rossii schedis exscriptum est) III 1, 552 (I^a), 3 (tit. artificis).
 $\epsilon\pi\acute{o}\eta\iota$ 130 (Aug. aet. tit. artif.), 6. $\pi\acute{o}\eta\sigma\alpha\varsigma$ 71, 3 (quae deorum dedicatio
e Boeckhii inscriptionum corpore repetita est, qui lapide non inspecto
lectiones e Fourmonti potissimum schedis petitas praebet, sed nihil
de nostra voce constat, cum qui ante Boeckhium titulum ediderunt
praeter $\Pi\sigma\eta\sigma\alpha\varsigma$ etiam $\Pi\sigma\eta\sigma\alpha\varsigma$ et $\Pi\sigma\eta\sigma\alpha\varsigma$ exhibeant). $\epsilon\pi\acute{o}\eta\sigma\epsilon\nu$ (ita Vels-
sen, Pittakis $\epsilon\pi\acute{o}\eta\eta\sigma\epsilon$ in tit. artif.) 417, 1. $\pi\sigma\epsilon\tilde{\iota}$ III 2, 3836 (fragmentum
incertum), 4. Quae res cum ita sint, perpauca superesse videmus
quae pro certis et exploratis liceat venditare.

Exempla metrica haec inveni: $\pi\epsilon\pi\acute{o}\eta\eta\kappa\alpha\iota$ ($\cup\cup\cup\cup$) E. A. 1885
p. 210 (c. 265^p), 9. $\epsilon\pi\acute{o}\eta\sigma\epsilon\nu$ ($\cup\cup\cup\cup$) III 2, 1340, 2.

E defixionibus Atticis correptam formam ter enotavit Rab. 15.
Titulorum Oropiorum pauca testimonia: inde a s. IV^a usque

ad II^a 13ma α et 12ma ο exaratur, sed s. I^a nonnisi α exscripsi e titulis VII 413. 416. 418. 419. 420.

In regum Pergamenorum titulis ε invenimus, quae ratio scribendi in ceteris lapidum generibus usque ad s. I^a admittitur, sed α diphongo semper praevalet (Schw. 80). In Aegypto Ptolemaeorum temporibus duae formae vigent, ita tamen ut plenior multo usitator sit (Ma. 108), quam formam post Augusti aetatem solam fere papyri adhibent (Cr. 118). In chartis Herculanensibus maior aetatorum pars α nusquam corripit. Sed alia res est de Demetrio et Philodemo: quae ex illius de rebus poeticis opere servata sunt, plerumque exiliorem formam offerunt, in huius vero scriptis usus variatur (Cr. 116 sq.). Sed omnium maxime sibi constant Magnetea quippe qui a s. III^a usque ad IIe tantummodo α adhibent (Na. 45).

In Menandri fabulis (v. indicem vero, editionis maioris a Kärtio factae) haud raro breviores formae (πίσι, ποίσι, ποίσι) reperiuntur neque desunt formae quae sunt ἐπίσι, ποίσι. Non secus in Aristophanis comoediis interdum πσι, ποίσι, ποίσι, ποίσι tradita sunt.

ΥΙΟΣ et quae sunt similia

(M. 60,4. 5. 144,14).

Priusquam de huius vocis fatis agatur, in tabella a M. oblata nonnulla corrigas necesse est, ita ut in saeculis IV et III et II^a haec evadat rerum condicio:

- c) s. IV^a α 14ma: II 1. 51. 19. pro Mitt. V 318 scribere licet II 3. 1513 (IV^a i). Ath. V 161 n. 21. 2 = II 3. 1440 (IV^a m). 2. II 2. 875 A e. 320. d 16. II 5. 841 b. 110. 109 b (347). 68. e. 349 (33^a a). 1. II 5. 48 d 13. 73 f 6. e. 498 (30^a a). 16. II 3. 1433 (fort. IV^a i). 3. 1512 (i. IV^a i). 3. 1309 (fort. IV^a i). 3. Ann. Br. Sch. XIII p. 328 (i. IV^a i). 5. Mitt. VII 222 (IV^a i). 2 55; = II 3. 1423. 2. sed initium pentametri est¹⁾.
- d) s. III^a α bis: E. A. 1809 p. 185 n. 8 (III^a a). 7. II 3. 1501 (fort. III - II). 2. α 14ma: e. 754 (III^a i). 4. e. 682 (e. 270^a). 4. 57. e. 791 (23^a i). d 2. 11. e. 834 (paulo post 229). 3. 5. e. 835 (e. 230). 4. II 2. 836 (23^a i). d 51. Ath. IV (non II) p. 199 n. 1. 4 = II 3. 1401 (III^a i). 4. e. 844 (e. 200^a). 51. 65. II 3. 1494 (III^a i). 2. 1500 (fort. III^a i). 2.
- e) s. II^a α bis: II 2. 983 (18^a i). III 112. II 3. 1169 b (IV - I). 2. α 41ma: II 2. 983 (18^a i). 557 I 9. 30. 32. 50. 55. 66. 118. 130. 132. II 66. 91. 106. 139. 143. III 77. 109. 113. 559 I 6. 22. 35. 101. 108. 143. II 76. III 135. II 2. 984 (ante II^a m) 557 a 12. 15. b 16. 33. 40. 559 a 5. 7. b 43. e. 974 (13^a i). 23. II 5. 623 e (non b. 17^a i). 31 = Mitt. IX 290. III 32. e. 1236 (ante II^a m). 3. 7. II 5. 1359 b (II aut I). a 3. II 3. 1204 (II^a m). 2. Sundw. tab. 2 (II^a m). B 4. E. A. 1913 p. 198 (e. 100^a). 7. Titulus II 3. 1620 e ad initium saeculi subsequentis referendus est.

Exempla metrica sunt 557; II 3. 1423 (IV^a i). 2. 2338 (IV^a i). 2. 577 2719. 1.

¹⁾ In illa vetustissima epistula plumbea Attica — cf. Wilhelm Ö. J. VII 94 (IV^a) — υίσι scriptum videmus (Rab. 16).

In titulis Atticis inde a s. IV^{am} $\upsilon\acute{\iota}\acute{o}\zeta$ in prosa oratione semper secundae declinationis est ¹⁾.

Ab Alexandri Magni aetate ad medium fere s. I^a in oratione soluta forma $\acute{\iota}\acute{o}\zeta$ longe praevalet, ut 65 nudaе vocalis exempla, tantum 5^{ies} $\upsilon\acute{\iota}\acute{o}\zeta$ exscripserim ²⁾. Ex saeculi I^a titulis exempla haec indagavi: υ vocalis II 3, 1620c (I^a i), 2. III 1, 565 (c. 63^a), 2. 566 (c. 54^a), 2. 541 (65¹/₅₂^a), 5. II 3, 1322 (I^{am}), 2, diphthongi III 1, 562 (88⁸/₅₆^a), a 3.

Non eadem consuetudo Oropi est, nam a s. III^a usque ad I^a formae pleniores occurrunt 35^{ies}, cum tres modo deminutae deprehendantur: $\upsilon\acute{\iota}\acute{o}\tilde{\omega}$ in hexam. pro trochaeo E. A. 1892 p. 51 n. 81 (fort. III^a), 3. $\upsilon\acute{\iota}\acute{o}\zeta$ in pedestri sermone: ibid. p. 54 n. 89 (fort. III^a), 2. VII 375 (III^{am}), 2. 331 (1/2 I^a), 1. 264 (c. 80^a), 1. 413 (73^a) 24^{ies}. 244 (75⁷/₄₄), 2. 311 (fort. c. 70^a), 1. 416 (I^a i), 34. 268 (fort. c. 65^a), 2. 380 (c. 50^a), 2. 383 (ante 42^a), 3. Accedit $\upsilon\acute{\iota}\omega\nu\acute{o}\nu$ 311 (fort. c. 70^a), 2³⁾.

$\acute{\iota}\acute{o}\nu$ autem 438 (fort. III^a), 2. 428 (c. 54^a), 2. 349 (27^a), 3.

Nunc ad Atticos redeamus! Ultimis liberae rei publicae temporibus et imperante Augusto $\upsilon\acute{\iota}\acute{o}\zeta$ vocabuli 16 formae diphthongo adornatae et 14 carentes conspiciuntur: $\upsilon\acute{\iota}\acute{o}\zeta$ III 1, 569 (c. 50^a aut postea), 3. c. 1043 (38⁸/₇), 111. III 1, 568 (c. 31^a), 5. 576 (2/2 I^a), 3. 595 (fort. c. 30^a), 1. 600 (fort. c. 30^a), 3. 580 (c. 25^a), 2. 430 (27^a—14^v), 3. Ö. J. I (1898) p. 29 nr. 3 (27^a—14^v), 2. III 1, 575 (27—12^a), 3. 65 (12^a—I^v), 1. 444 (12^a—3^v), 2. 590 (c. 1^v), 3. 1276 (Aug. aet.), 23. 444a (fort. 3—4^v), 2. 431 (c. 10^v), 2⁴⁾. Adde $\upsilon\acute{\iota}\omega\nu\acute{o}\zeta$ III 1, 568 (c. 31^a), 6.

$\acute{\iota}\acute{o}\zeta$ III 1, 553 (2²/₂ I^a), 3. 573 (post 34^a), 3. 572 (c. 30^a), 3. 598 (fort. c. 30^a), 2. 796 (c. 30^a), 1. 579 (ante 15^a), 3. 443 (ante 9^a), 2. 440 (ante 4^a), 3. 583 (fort. 12¹/₇^a), 3. 445 (12^a—1^v), 3. 3. 591 (c. 7^v), 3. 589 (fort. c. 6^a), 3. 601 (fort. ante 19^v), 2.

Ultra vero Augusti aetatem $\acute{\iota}\acute{o}\zeta$ fere non descendit, etenim inde a Tiberio diphthongus tantopere praevalet, ut Attici per aetatem imp. usque ad Constantinum — exemplis quoque metricis aetatis certae in computum adhibitis — in 72 titulis 78^{ies} ea utantur et vocalis simplicis per hoc amplum annorum spatium 7 sola testimonia

¹⁾ Item priscum flexionis genus respuunt lapides Pergamenorum (Schw. 145) Magnetumque (Na. 126) et volumina Aegyptia (Ma. 10. 263) atque Herculi (Cr. 175).

²⁾ Recte igitur in Platonis codicibus Clarkiano et Veneto persaepe $\acute{\iota}\acute{o}\zeta$ scribitur (Cr. 124 adn. 5).

³⁾ Huc adde nomen mensis $\Theta\acute{\iota}\acute{o}\zeta$ E. A. 1892 p. 45 n. 74 (1/2 III^a), 1. VII 341 (III^a i), 1. 405 (III—I^a), 3.

⁴⁾ Fortasse etiam III 1, 785 (c. 20^a—68^v), 3. 787 (c. 20^a—68^v), 3.

invenerim: III 1, 1098 (116^a), 23. 620 (fort. II^a), 3. e. 1108 (176^a), 12, 15. III 1, 680 (II^a), 8. 751 (fort. II—III), 3. E. A. 1885 p. 149, 26 (c. 269^a, 17 ubi $\frac{1}{2}$). Accedunt tituli in quibus $\nu\alpha\nu\zeta\zeta$, semper plena scriptura, legitur: III 1, 466, 467, 468 (117^a/₇₈), 2. 479, 482 (117^a/₇₈), 2. e. 1102 (13^{1/2}), 4. III 1, 676 (c. 160^b), 4.

Inter temporum Romanorum exempla memorabilia sunt antiqua flexione in pedestri oratione adhibita $\nu\alpha\zeta\zeta$ III 1, 167 (143^a/₁), 5 (cf. M. 145 n. 1250), vocaliam ordine inverso $\nu\alpha\alpha\zeta$ 684 (11^a—III^a), 3, in ν litterae vicem et diphthongo substituta $\nu\alpha\iota\alpha\zeta\zeta$ 688 (II^a), 8. $\nu\alpha\iota\alpha$ 698 (fort. II^a), 7^a).

Qui aevi imp. tituli certis temporum finibus circumscribi nequeunt, diphthongi testimonia 45 et ν vocalis demptae 9 offerunt: $\nu\alpha\zeta$ III 1, 720, 840, 983, 571 a. 641 a. 836 a. 977 a. III 2, 3385. Mut. 5 p. 262, 3.

$\nu\alpha$ diphthongus ante vocales inhaeret etiam aliis vocabulis, quibus iidem ν detrahi solet (cf. M. 50 n. 505—508b).

in participiis perf. act. fem. generis, v. M. 1, 1, n. 505, 1411, quo accedit $\nu\alpha\zeta\zeta\gamma\gamma\zeta\zeta$ II 2, 807 (3^a/₁₆), b. 164.

in substantivis $\nu\alpha\alpha\zeta\zeta$ (M. n. 505 a) et $\delta\zeta\zeta\gamma\gamma\alpha$ (M. n. 506), quibus adde $\delta\zeta\zeta\gamma\gamma\alpha\delta\alpha$ II b, 855 b (fort. III^a), 5. 7 (v. 2 $\delta\zeta\zeta\gamma\gamma\alpha\delta\alpha$, recte suppletum), in nomine deae, quae parturientibus opitulatur (M. 56, 35 n. 477): $\nu\alpha\iota\alpha\delta\alpha$ II 3, 1590 (III^a), 2.

Semel ante 320^a $\nu\alpha$ diphthongum legi in $\theta\alpha\alpha\alpha\alpha\alpha\zeta\zeta$, sed $\theta\alpha\alpha\alpha$ II 2, 868 (3⁶⁰/₅₉), 7 (M. n. 509).

Exempla sunt omnia fere saeculi IV^a, tria vel quatuor ($\delta\zeta\zeta\gamma\gamma\alpha\delta\alpha$ et $\nu\alpha\iota\alpha\delta\alpha$) s. III^a, recentissimum est $\gamma\epsilon\gamma\alpha\gamma\alpha\delta\alpha$ [c. 1035 (1^a), 11].

Ab extremo s. III^a particula in $\nu\alpha\zeta$ cadunt, v. M. 168, 13 n. 1410: III 1, 624 (c. 180^a), 17 $\gamma\epsilon\gamma\alpha\alpha\delta\alpha$ (sic). II 1, 471 (= c. 1006) refer ad a. 12^a/₇. II 1, 467 (= c. 1028) ad a. 1⁰⁰/₁₀₀. Adde $\gamma\epsilon\gamma\alpha\alpha\zeta\zeta$ c. 982 (post II^a), 16. c. 978 (c. 130^a), 12. $\nu\alpha\iota\alpha\delta\alpha$ et $\nu\alpha\iota\alpha\zeta$ c. 903 (c. 175^a), 10 et 15. $\gamma\epsilon\gamma\alpha\alpha\zeta\zeta$ c. 1036 (c. 75^a/₁), 26. $\nu\alpha\iota\alpha\alpha\zeta\zeta\alpha\zeta$ c. 1053 (post I^a), 3. E titulis Oropidis excerpti $\delta\pi\alpha\alpha\alpha\zeta\zeta\zeta$ [?] [?] VII 3498 (c. 200^a), 18. $\delta\iota\epsilon\pi\pi\omega\gamma\epsilon\zeta\zeta$ 19.

Rem. bis in bibliotheca Herculi. (Cr. 125), non in lingua vulgari papyroam (adm. 2) scribitur.

Idem cadit in Iithyiae nomen: $\epsilon\zeta\zeta\alpha\delta\alpha\zeta\zeta$ II 3, 1586 (fort. III^a), 9. III 1, 925, 3. Haec consuetudo in universum certis temporum finibus

^a) Qui usus etiam in papyris et aliis titulis apparere (Cr. 124 adm. 5. Na. 48 adm.).

circumscribitur, non solet ultra s. I^a durare, unico titulo III 1, 925 exempto, qui ad aevum imp. pertinere censetur. Cuius tamen legitimus usus poscit υ: εἰωθυ[ῖ]αν e. 1077 (2⁰⁹/₁₀), 36. ἀπομεινενηκυίας e. 1121 (30⁵/₆), 29. Εἰλιθυία|ς III 1, 319, 1. Ἰλιθυία (casus dat.) 926, 3. Εἰλειθυία|ς 836 a, 4. Εἰλιεθυίας Ö. S. VII p. 94 n. 80, 6. Ἐλειθυία|ς ex. metr. (= KE n. 94) III 2, 1320, 4.

υι habes etiam in Ἀγυιέως III 1, 175, 2. 177, 1. Ἀγυιέωι (pro -εῖ) 159 (c. 50^p), 1.

Chartae Aegyptiae diphthongum υι semper conservant (Ma. 112 sq.) et vix secus Hercul. (Cr. 123 sqq.). In Pergamenorum (Schw. 85 sq.) Magaetumque (Na. 47) lapidibus forma plena omnibus temporibus usitatior est, Pergami aetate regia 5^{ies} sola offertur.

Hoc eodem tempore quo υι diphthongus in ceteris quidem verbis ubique fere restituta est, ὑπέρυον sine ι scribitur e. 1113 (c. 200^p), 13: quae scriptura aequae vera et legitima videtur esse (cf. Cr. 123) atque γύαις III 1, 70 (14³/₄), 19.

Duas υι diphthongi partes aetate Romana ita pronuntiatas esse, ut seorsim¹⁾ exaudiri potuerint, indicio esse mihi videntur et υειοί, υειοῖς formae supra allatae et υ atque ι inter duos versus distributa υ|ί|όν III 1, 822 a (post 126^p), 4 et puncta supra ι semel posita ΥΙΕΑ III 1, 743 (c. 160^p), 4.

In versibus (M. 145₁₁) υ et ι quamquam in υ contrahuntur, syllabam productam faciunt cum in arsi ὑός II 3, 1423 (IV^ai), 2. 2338 (IV^a), 2 tum in thesi ὕεξ τε E. A. 1885 p. 149, 26 (c. 269^p), 17. Quotienscumque υι scribitur, diphthongus eodem modo semper pro syllaba longa est: υίός III 1, 737 (post Hadr.), 7. III 2, 1397, 3. υίέος III 1, 768 a (circ. Hadr.), 2. III 2, 1326, 9. υίῆος III 1, 914, 1. υίεῖ E. A. 1885 p. 210 n. 6, 3. III 1, 766, 6. υίόν 768 a, 2. 770 a, 1. υῖα II 3, 2719 (III—I^a), 1 (= KE 30₁). III 2, 1404, 5. υῖέα III 1, 743 (c. 160^p), 4. υῖεξ 771, 4 (= KE 845₃). Adde υίωνοί III 2, 1348, 2. γυῖα 1322, 1. γυιοπαγυῖς III 1, 779 (Aug. aet. aut antea), 6.

Suum sibi locum poscit vocabulum derivatum in cuius forma originaria diphthongus υι vocali ι continuabatur (cf. K.-Bl. I 1, 182): υιδου II 2, 983 (18³/₂), I 10. υιδῆς E. A. 1897 p. 55 n. 31 (i.), α' 5.

Dativi in υι exeuntis unicum exemplum offendi: Νεφθυί III 1, 77 (II^pi), 4.

¹⁾ Cf. K. Krumbacher: Studien zu Romanos Münch. Sitz.-Ber. 1898 2. Bd. p. 248 ad γ' 165.

De nominibus pagorum OHΘEN et OAΘEN.

Ὁϝθεν et Ὁϝεν formae sollemnes sunt et ante Augustum (40tes) et post (17tes). Multo rarius Οἰϝθεν II 2, 804 (33^a), Bb 86. II 3, 1347 (ante 322^a), III 2, VI 3. II 5, 1225b (127^e), 5. II 3, 2374 (IV—I^a), 3. e. 1051 (post 38^a), e 20, cui ι perperam insertum est, velut in $\rho\omicron\upsilon\theta\epsilon\acute{\nu}\nu$, $\delta\gamma\delta\acute{\omicron}\nu$ sim.

Pro brevi vocali \omicron substitutum reperis ω in Ὁϝθεν III 1, 1112 (141^p), 14. 1122 (157^p), 41. — Ὁϝθεν perperam pro Ὁϝθεν [III 1, 1128 (165^p), 54] lapidi insculptum esse de Schoeffler (P.-Wiss. 5, p. 87) statuit.

Deinceps tractabo alterius pagi nomen quodammodo simile. Ante Augustum Ὁϝθεν, Ὁϝθεν 11tes deprehenduntur per \omicron exarata, semel scribitur Οἰϝθεν II 3, 2680, 3. Iuxta legitur Ὁϝθεν e. 353 (32^a), 8. II 2, 834c (IV^a), 63. 99. II 5, 775c (IV^a), 9. e. 1054 (fort. II^a), 25, in titulis incertae aetatis 7tes, v. II 3, 2678 sqq.

Aetate imp. ω in hoc nomine praefertur, cuius moris 19 testimonia mihi innotuerunt. Ὁϝθεν non saepe exstat: III 1, 1110 (e. 13^{1/40}), 30. 1041 (c. 180^p), 15. III 2, 1895, 3. 1896, 3.

Semel etiam diphthongum habes in Οἰϝθεν III 2, 1897. 2. Incertus haereo quo $\Omega\epsilon$ III 1, 1240, 11 (Pittakis apogr. est.) referam.

De I muto

(M. 67 sq.).

ι in fine vocabulorum ante annum 125^a rarissime omittitur, ad M.-i exempla (sub n. 587c $\delta\omicron\kappa\chi\iota$ 423 — e. 907, non 422) accedunt $\acute{\epsilon}\nu$ $\delta\epsilon\acute{\epsilon}\iota\acute{\alpha}$ $\tau\omicron\sigma\iota$ II 2, 835 (e. 320^a), A 77. 91. $\Theta\omicron\zeta\iota\kappa\acute{\omega}$ $\omicron\lambda\alpha$ 772 (e. 300^a), A II 6. 10. $\acute{\iota}\delta\iota\alpha$ $\tau\acute{\alpha}\gamma\kappa\acute{\iota}\nu\omicron\nu$ e. 1270 (298^a), 8. $\tau\eta$ $\Lambda\upsilon\theta\iota\gamma\acute{\alpha}$ e. 674 (277^e), 16. $\acute{\iota}\delta\iota\alpha$ $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\sigma\tau\omicron\iota$ E. A. 1900 p. 150 (1^a), III^a), 10. $\tau\omicron\delta$ $\upsilon\epsilon\acute{\alpha}\tau\omicron\tau\omicron\iota$ e. 945 (16^a), 5. $\acute{\iota}|\pi\pi\omega$ II 2, 969 (16^a), 34 (vetus apographon). $\acute{\epsilon}\lambda\theta\eta$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ BCH 19 p. 541 (II^a), 49. $\acute{\alpha}\pi\omicron\lambda\alpha\mu\beta\acute{\alpha}\nu\eta$ $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ 55. $\upsilon\pi\acute{\alpha}\zeta\chi\eta$ e. 983 (II^a), 8. $\acute{\epsilon}|\delta\epsilon\kappa\acute{\alpha}\tau\eta$ e. 973 (fort. post II^a), 5.

Sed a e. 125^a ι et additur et detrahitur. Cum in hac re nihil intersit, utrum syllaba in media oratione locum habeat an in pausa, utrum ante vocales an consonas, utrum articuli qui cum sequente substantivo arete cohaeret sit necne, statim omnium tabellam proponam, in qua modo titulorum quorum aetas explorata est rationem habui:

	-α	-ζ	-η	-ι	-ω	-ω
125 — c. 30 ^a	49	16	249	136	332	96
30 ^a — c. 200 ^p	12	29	28+69	130+60	92	257
inde a s. III ^p (exc. iis titulis, de quibus modo seorsim agendum erit)	—	16	0+22	58	3	83

(Numeri 69, 60, 22 qui separatim additi sunt, ad voces ἀγαθή, τήχη, pertinent de quibus v. s. p. 15, 23). Qua re efficitur ι postquam primo multo saepius exaratum quam neglectum est, tum disperire coepisse sic ut Attici inde a s. III^p (cf. Ditt. Herm. I 413) post longas vocales ι scribere non iam pergant. Et iam Strabo quidem (XIV 648) dicit: πολλοὶ γὰρ χωρὶς τοῦ ι γράρσονται τὰς δασυαῖς καὶ ἐκβάλλουσι γὰρ τὸ ἔθνος προσκλήν ἀπίων οὐκ ἔχον.

Inter longiores titulos Iobacchorum c. 175^p lapidi incisus ι iam plane respuit, in -α quater, in -η 22^{ies}, in -ω 44^{ies}. Singularem vero locum obtinet epistula Plotinae c. 1699 (12ⁱ 2) quam in tabella non respexi. In hac enim ι constanter fere additur et id quidem vocalibus -α ter (v. enim 25 litteris α et ι spatium suppetit), -η 9^{ies} (sed 12 ὑπεροχῆ), -ω 14^{ies} 1). Decretum autem c. 1077 (209^p) ι non iam exhibet, invenis enim -α semel, -η 5^{ies}, -ω 10^{ies}. Quae post a. 200^p ι muti tenacia sunt, duo sunt carmina: ὦ, ἔξ III 1, 718 (fort. III^p, 3 atque προμαχῶν 638 (V^p 1), 5, praeterea Ἀσζ λιπιῶν c. 1086 (III^p 2), 37 et verba ἀγαθή, τήχη, quorum testimonia sub η¹ει (p. 15, 23) allata habes. In aliis autem formae ι muto carentes regnant. Quo magis memorabile quod ι ubique (29^{ies}) adscripsit decretum c. 1078 (c. 220^p), cuius item in tabella rationem duxi non esse habendam.

ι perperam ponitur (cf. M. n. 588) in exitu nominativorum Ἀρχη, Ἀρχία, γνή, Διακονέτω, Μοσχίνη, χριστή al. II 3, 3592, 1. VII 470 (IV — 1^a), 1. III 2, 1790, 2. 2405a, 2. 2546, 1. 2589, 1. 2650, 1. 2741, 1. 2987, 1. 3365, 2. ἦ... πολλή III 1, 780a (c. 120^p), 2. 2, cf. e. 1046 (5² 1), 31 (sicuti in titulis Magnetum. Na. 59), accusativi ἔξαστη III 2, 1336, 6, imperativorum ὑπογραφήτω c. 1055 (c. 100^a), 24, quia in hoc titulo ubique (6^{ies}) in dativis -ωι scribitur, et in Xanthi Lycii titulo III 1, 74: ποιείτωι, λαμβανέτωι 17. κατακοπέ[τ]ωι (ἐν τῶι) ἔρωι 18. λαμβανέτωι 20 (at recte καθάρξέτω 3. ἐφίλω 15). Quae vocales mutae

1) Item seposui titulum ab editore minusculis expressum, in quo ι non omissum est. Ath. X p. 74 n. 6 (Sept. Sev. aet.), ubi 4 Δόμωνι παραστή.

in hac posteriore inscriptione item e dativis sg. et praeterea conjunctivorum 3. pers. sg. in *-ωι* constanti usu desinentibus in imperativos translatae sunt; etenim Xanthus hoc egit, ut dativos et conjunctivos in *-ω* exeuntes semper (16^{ies}) ι muto adornaret, iis tamen, qui in *-η* exeunt, ι detraheret (12^{ies}) excepto uno ἀγαθῆι τ[- - 21. Idem fere ex eiusdem titulo 73 apparet: *-η* 9^{ies}, *-ωι* ter, at Τυράννω 31.

Tituli Oropii ι omisi exempla iam mature subministrant: τῆ βουλή VII 293 (c. 260^a), 6. τῆ βουλή 278 (III^{am}), 6. τῆ τε πόλει 386 (III^{a?}), 2. τῆ βουλή 4. βουλή 405 (III—I^a), 3. τῶι δήμω 401 (III—I^a), 4.

S. I^a reperimus dativos Ἰγυεῖαι VII 412 (I^{ai}), 11. Πορκία 413 (c. 73^a), 6. φιλία 51. Nil certi iudicari potest de τῆ πρὸς . . . εὐσεβείαι (BEIAI^a quod transcriptum est in *-βείαι* [x|x[i] 412, 19.

-ηι legis in πολικῆι 416 (I^{ai}), 77 — incertum est γαλα[ῆ]ι 412, 21 — et bis in tit. 413: τῆ συνελήτῳι 30. πρώτῃ 58, *-η* in eodem titulo 6^{ies}, praeterea in τῆ πρὸς 412, 19, *-ωι* 44^{ies} quorum 23 exempla offert 413, idem *-ω* 7^{ies}, praeterea Ὀρφῶ 419 (c. 84—65^a), 1. ἐνωμίω λογιῶ 11. ἐνωμίω ἐπιῶ 13 (ι hic non reperitur).

In papyris Aegyptiis (Ma. 119 sqq.) ι, si a paucis saeculi III^a exemplis recedimus, s. II^a demum saepe omittitur, etiam frequentius c. 100^a. In lapidibus Magnesiis (Na. 49 sqq.) ι praesertim inde a 2/3 II^a negligitur. Qui usus s. I^a accrescit et aet. imp. praecipue exceptis regnat. Pergameni autem (Schw. 66. 87 sqq.) eo praestant, quod etiam aet. Romana praeter titulos privatorum hominum formae ι finali aductae multo praevalent.

Nunc item de vocalis ι fatis loquar quae post longas vocales intra voces est quas M. 64 sqq. profert¹⁾.

Usque ad a. 135^a plurimis locis additur, cui consuetudini refragatur tantum τραγωδῶν II 1, 592 (post 167^a), b 9 (Pittakis ex. est! cf. e. 1223, 8). Ab a. 131°, utriusque usus exempla reperiuntur usque ad s. I^{af}, existunt enim 12 exempla vocali ι adornata et 18 carentia. Quorum posteriorum prima sunt τραγωδῶς sim. e. 1227 (131°), 31. e. 1006 (122°), 94. e. 1008 (118°), 69. 82. ἐπιγέθησαν e. 1006, 31. 67 al.

Quae ratio aet. imp. pervicit, sunt enim huius plus 150 testimonia, cum contrariae nonnisi 18 existant, quae ubicumque aetatis indicia adsunt, ultra s. II^p non descendant.

Hic quoque ι postquam pronuntiari desitum est, perperam adfigi vides (cf. M. n. 588) in ἐκ Κτηδῶν e. 1053 (post I^{am}), 6. Ἀθήναις e. 1063 (post 48°), 13. 16. τῶν II 5, 630b (c. 33^a), 26. 44. Σοισθενῆς III 1, 1091 (I^{pf}), 34. ἐνωμίωι e. 1112 (c. 185^p), 22. Σοιπάτρα III 2,

¹⁾ Quibus addas ἄσμα [II 3, 1246 (320°), 2] et ἄδω (e. g. III 1, 171, 22); nominis Καλαίδης exempla post s. III^a non innotuerunt!

2525, 1. ἔτιν 1336, 4, Φιλωνύμου 2481, 2, lapides Orop. addunt προσώρισεν VII 413 (c. 73^a), 22, cf. Σωτήριαι p. 118.

In certae aetatis titulis Orop. usque ad s. II^{am} i recte 9^{ies} apponitur, s. I^ai, id quod mori vicinorum bene convenit, omittitur 17^{ies} in 6 titulis, scribitur autem 5^{ies} in tit. VII 420.

De elisione

(M. 69 sq.).

Attici et Oropii usum elisionis quibus legibus adstrinxerint vel qua licentia quave constantia usi sint, hac quaestione illustrare temptabo. Et primo quidem de praepositionibus mihi agendum est ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, μετά, παρά, ὑπό¹⁾. Qua in re memorandum me ἐπί praepositionis exempla ad aetatem definiendam cum τοῦ δεῖνος ἄρχοντος et τοῦ δεῖνος ἱερέως compositae proprio loco tractaturum esse. A praepositionum testimoniis secrevi adverbialia qualia sunt καθάπερ, καθότι, καθά, καθώς nec non διό.

Praepositiones omni tempore mira frequentia elisionem subeunt.

Non aliter in lapidibus Magnesiis (Na. 71) atque in Pergamenis (Schw. 134) inter elisionis exempla praepositiones principalem locam sibi poscunt, cf. Bl.-D. 12.

Quarto saeculo, cum omnia exempla supputaveris, elisionis admissae 191 habes, neglectae 37 quae enumerabo: ἀνά ἕκαστον II 2, 727 (c. 315^a), 17. ἀπό ἀσπίδος 717 (²/₂ IV^a), 11. 720 (post 320^a), A II 9. ἐπί ὀκτὸ δακτ. 708 (post 340^a), 13. ὑπὸ Ἀπ[ολλωνιατῶν e. 350 (33¹/₀?), 15. ἐπὶ ἀναγραφέως e. 390 (31⁹/₈), 2. ἐπὶ ὑγείᾳ e. 456 (30⁷/₆), 2. κατά Εἰλαδέων e. 1258 (32⁴/₃), 4. μετά Ἀθηναίων e. 351 (33⁰/₂₉), 32. e. 360 (32⁵/₄), 21. II 5, 145b (fort. ²/₂ IV^a), 7 [μετ' Ἀθηναίων e. 505 (30²/₁), 54]. τὸν δήμαρχον τὸν μετὰ Ἰ[σ]αρχον e. 1193 (IV^a f), 14. ὑπὸ Ἡρακλεωτῶν e. 360 (32⁵/₄), 35. Unius παρά praepositionis plene scriptae testimonia sunt 24: in tabula magistratuum II 2, 741 (33¹/₁) παρά ἱεροποιῶν Aa 22. 35. Ab 16. Ac 8. 13 (at παρ' ἱερ. Ac 9); reliqua omnia in tabulis curatorum navalium atque operum publicorum ante nomina propria reperiuntur: II 2, 834b (32⁹/₅), I 9. II 39. 53. 58. 66 (sed παρ' ante nom. pr. 14^{ies}), II 5, 834b, I 16. 17. 26. 27. 32 (sed παρ' ante nom. pr. bis), II 2, 808 (32⁶/₅), c 71. 809 (32⁵/₁), c 26. 50. 56. 58. 59. 95 (contra παρ' ter), 834c (IV^a f), 30. 34 (at παρ' 6^{ies}).

Tribus proximis saeculis elisionis frequentia augetur: ultimam in praepositione vocalem omittere adeo Attici consueverunt, ut 239

¹⁾ περί huc non facit.

huius rationis testimonium nil nisi 12 contraria suppeditentur, quae sunt s. III^a ἐπὶ ὀργαίαι e. 674 (27^{1/4}), 9. τοῖς μετὰ Ἀριστοφάνους Εἰς. II 2, 1148 (fort. III^a), 6. ὑπὸ ἀπάντων II 5, 614 b (post 23^{3/4}), 49. S. II^a ἀπὸ ἐπανθέτων VII 3498 (II^a), 44. ἐπὶ ἐπιμελητῶν II 1, 621 (II^a), 30. εἰς τὸν μετὰ [Ἐρ]μογένην ἄρχοντα ἐν. II 1, 624 (c. 180), 8. ἀπὸ Ἀλαράντων II 2, 970 (c. 160), 35. παρὰ Ἀριαράθου BCH 19, 541 (II^a), 49. ἐπὶ ὄπλα e. 1013 (II^a), 46. S. I^a ἐπὶ ἔτη II 1, 628 (c. 80), 11. οἱ ἐπὶ Η. ἄρχοντος τοῦ μετὰ Ἀργεῖον e. 1029 (9^{3/4}), 4. ἀπὸ Ἀλίνδων VII 420 (I^a), 40.

Aetate imp. rursus paulo plures formas vocali finali adauctas (cf. Na. 72) numeravi: sunt autem 22, cum elisae existant 126; illas singillatim enotatas hic habes: ἀπὸ ἀγωνοθέτων III 1, 398, 1. ἀπὸ Ἀλεξάνδρου 915, 6. Hadriani aetate διὰ ἐπιμελητοῦ Σ. 473, 8. διὰ ἐπιμελητῶν 479, 7. διὰ ἐπιμελητοῦ 481, 6. διὰ ἐργεπιστατῶν 486, 4. διὰ ἑπτὰ ἡμερῶν 74 (c. 200), 5. διὰ ἡμερῶν 6. διὰ Ἀθρειασιδῶρου BCH 14, 649 n. 2 (c. 218), 8. ἐπ[ι] Ἀδοκράτορος Καίσαρος (certum videtur) III 1, 1091 (I^p), 1. ἐπὶ ἀγωνοθέτου 810 (c. 135^p), 2. 1199 (c. 245^p), 5. κατὰ εἰ[το]ς 23, 37. κατὰ ἐπίταγμα 209, 2 (κατ' 163, 3). κατὰ ἐπιταγὴν 181a, 2 (κατ' 181b, 4. Mitt. 21, 275, 4). κατὰ ὄνειρον III 1, 181 c. 3. κατὰ ὄναρ 224a, 6 (κατ' ὄνειρον et κατ' ὄναρ quater). μετὰ ὄρκου e. 1100 (c. 125^p), 15. μετὰ Εἰσιδῶρου III 1, 1123 (ante 157^p), 9. παρὰ Ἀρεοπαγιτῶν 746 (fort. II^p), 1. ὑπὸ Ἀδρ(γλίου) Νεικομάχου Mitt. 19, 249 (c. 175^p), 4 (ὄφ' οὖ 8). ὑπὸ Ἠλείων III 1, 129 (2^{5b}₁₀₀), 35. Ex testibus allatis patet plurima elisionis neglectae exempla ante nomina propria inveniri, ante quae item Magnetes (Na. 71 sq.) scriptionem plenam adhibuerunt perinde atque Aegyptii (Ma. 157) ea uti maluerunt. Suppressae autem sunt ante nomina propria vocales praepositionum finales in lapidibus Atticis s. IV—II^a: 58tes, inde a s. I^a in ὑπ' Ἀτ[τά]λου e. 1035 (I^a), 25. ἀφ' Ὑπάτας III 2, 2236, 7.

Nascitur subinde ex tanto exemplorum concentu quaestio, qui fiat ut potissimum praepositiones littera finali careant! Causa in eo posita est, quod artissime cum sequentibus vocibus iunguntur et quasi coalescunt¹⁾.

Nunc apte pergitur ad formulas ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἱερέως et ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος.

¹⁾ Hic adscribo quae de κατ' ἰδίαν (M. 87₁) dicenda sunt: s. III et II^a ἰδίας et ἰδίας comparet: κατ' ἰδίαν e. 1281 (c. 266^a), 10. VII 287 (c. 240^a), 4. e. 891 (c. 18^a), 16. e. 893 (c. 18^{7/7}), 13. e. 953 (c. 160^a), 9.

κατ' ἰδίαν e. 606 (IVa⁵), 6. VII 298 (c. 255^a), 6. e. 945 (16^a), 12. e. 947 (c. 166^a), 18. e. 971 (1⁴⁰₃₀), 18. Aet. imp. e. 1077 (209^p), 29 (certum videtur, cf. III 1, 10).

ἰος semel non aspiratam exhibet: ἐπ' ἰος III 1, 1184 (III^p), 20.

Initio autem de vocabulorum collocatione hoc statui debet: in formula ἐπὶ τοῦ δεῖνός ἄρχοντος usque ad Augusti tempora voces ita se excipiunt, ut primum locum praepositio obtineat, deinde nominis proprii genitivus sequatur, finem faciat ἄρχοντος, sed a e. 20^a (cf. ἐπὶ ἄρχοντος 'A. III 1, 63, 5) praepositioni genitivum participii continuari licet, quae consuetudo initio iuxta veterem admissa ab Hadriani aetate unice probatur.

ἱερῶς (vel ἱερείας) iam a e. 300^a nomini proprio praeponitur. Cui mori refragatur ἐπὶ 'Αρχεβίτας ἱερείας II 3, 1590 (III^a). 6.

Cum in ceteris ἐπί praepositionis exemplis omnino nil sit quod ab eo quem supra descripsimus more distet, hae duae formulae propria commentatione egent, et in locutione ἐπὶ τοῦ δεῖνός ἄρχοντος internosco, utrum principio decretorum an in mediis titulis inveniantur. Initio decretorum s. IV et III^a 23^{ies} non eliditur, 7^{ies} eliditur hisce locis: ἐπὶ 'Αντικλ[έ]σιος ἄρχ. e. 360 (32°/₄), 1. ἐπὶ 'Πηγισίου ἄρχ. e. 362 (32°/₄), 1. ἐπὶ 'Αναξίκαρχάτους ἄρχ. e. 458 (30°/₆), 1. ἐπὶ 'Αναξίκαρχάτους ἄρχ. II 5, 733 (post 300^a), 4 (sed alia in stela antecedunt). ἐπὶ 'Πηγμάχου ἄρχ. e. 1261 (30°/₁), 44 (sed tertium est decretum eiusdem stelae). ἐπὶ 'Αντιπάτρου ἄρχ. e. 1282 (26°/₁), 2. ἐπὶ 'Αρχελάου e. 848 (e. 209^a), 27 (initio alterius decreti, cum prioris initio spatium ἐπί formam integram capiat¹⁾).

Sed ubi haec formula in medio titulo exstat, alia numerorum est ratio: iisdem duobus saeculis Attici plenior formam adhibent 51^{ies} et brevior 61^{ies} 2).

Ab hoc tempore non iam necesse est discrimen quod statui ut observemus, nam usque in aetatem Caesarum omnibus fere exemplis (111) scriptura plena praefertur, cf. ἐν τῷ ἐπὶ 'Ιππάκου ἐνιαυτῷ e. 903 (e. 175^a), 6, at ibid. 11 et 15 ἐφ' ὅσον et ὅπ' ἀπ' ὅ. Huic tam ingenti numero perpaucae elisiones opponuntur: s. II^a in mediis titulis deprehenduntur ἐπὶ 'Αντιφίλου ἄρχ. E. A. 1897 p. 43 n. 13 (post 220°/₁₉), 6. ἔπ' ἐπὶ 'Αντιφίλου ἄρχ. e. 842 (II^a m), 8. τοὺς ἐπὶ 'Αριστάρχου e. 1011 (106°/₅), 57 et imperatorum temporibus [ΕΠΑΡ]χοντος quod tamen nititur solo Fourmonti testimonio III 1, 1040 (e. 180^p), 13).

¹⁾ Accedit ἐπὶ 'Αριστοφάνους VII 407 (IV-II^a), 1 (fragmentum duorum versuum est).

²⁾ Cf. ἐπὶ 'Πηγμένος Ὀ. J. XVI Beiblatt p. 53 B col. II (IV^a f), 19.

³⁾ Aetatis imp. exempla magna cum diligentia congesta habes apud Geyerum 7, sed sub ἐπὶ ἄρχοντος delenda sunt III 1, 132 n. 4 et 132 o. 5. Accedunt ἐπὶ ἄρχ. Mitt. 19, 249 (e. 175^p), 1. BCH 14, 649 n. 2 (2°/₂), 2. Ὀ. S. VII 100 n. 84 (III^p f), 1.

Transeundo commemoro, id quod iam Geyer monuit et ad M. 214 addas quaeso, semel [III 1, 1113 (e. 143^p), A 1] ἐν ἄρχοντι. Σόλλα pro ἐπί dici.

Locutionis ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἐσρέως (vel ἐσρείας) s. IV^a parum testimoniorum adest neque omnia certis aetatis notis instructa sunt, cf. ἐπὶ Ἀριστοτέλους... ἐσρέως II 3, 1466 (IV^a), 1. ἐπὶ ἐσρέως 1472 (IV^{am}), 1. 1481 (IV^{am}), 5. ἐπὶ Ἀρι- - 1468 (2/3 IV^a), 4. ἐπὶ [ἐσρέ]ως Φ. 1475 (2/3 IV^a), 3. ἐπὶ ἐσρέως 1491 (IV-III^a), 3. Titulus II 2, 835 circa a. 320^a compositus 22^{ies} ἐφ' ἐσρέως exhibet, idem Ö. J. XVI Beiblatt p. 49 nr. IV (IV^{af}), A col. I 6. Iam s. III^a plenior forma superat, quam 22^{ies} deprehendi, elisam bis: ἐπ' Ἀρχειρείας ἐσρείας II 3, 1590 (III^a), 6. ἐφ' ἐσρέως Στ. VII 318 (post 214^a), 1.

In solo titulo II 2, 836 (23²/₁) 10^{ies} ἐφ' ἐσρέως scribitur. Sed inde a saeculo proximo ubique ἐπί legitur (49^{ies})¹.

Videmus igitur quam varie ἐπί praepositio tractetur²).

Cuius tam mirae rei causa quae sit consideranti in memoriam revocanda sunt quae Geyer 10 exponit qui putat ante nomina propria praepositionis elisionem propterea plerumque non admissam esse, quod Attici id egerint, ut in iis quae scripta exstant nomina propria melius discernantur.

Sed aliam causam proferre periclitatus sim. Principium sumendum esse ab ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος, quod initio decretorum est, arbitratus ita existimo: papyri publicae quae destinatae erant ad ea capienda quae senatus populusque Atticus decreverat in capite iam ante usum perscripta habebant sive ἐπί praepositionem sive ἐπὶ ἄρχοντος spatio intermedio relicto — nam eam rem gravissimam fuisse consentaneum est, quoniam tempore acta publica conscripta sint! — sive haec coniuncta cum formulis sollemnibus quales sunt ἀγαθῶν τῶν καλῶν (cf. II 1, 622. e. 1011), ἕσσι al. ita ut nomen archontis sive a consona sive a vocali incipiebat non nisi intercalandum esset. Qui mos scribendi a papyro facile in lapidem transferri potuit, neque igitur casu factum esse puto, ut modo parvus numerus exemplorum s. IV et III^a huic usui repugnet.

Haec consuetudo propagata est etiam in eas temporis definitiones quae mediis titulis inseruntur. Neque vero his plenior forma tam firmiter insidet quam illis quae in exordiis reperiuntur, sed

¹) Aetatis imperatoriae exempla et ipsa apud Geyerum 7 invenis. III 1, 926, 5 praebet [ἐπὶ] ἐσρείας. Adde ἐπὶ ἐσρείας III 1, 113, 1. 895, 5. BCH 19 p. 113, 3. Ö. S. VII p. 94, 80, 6.

²) Quod laud inscite illustrari potest hisce titulis: cf. e. 903 (c. 175^a) p. 46. e. 1011 (10⁶/₃) ἐπὶ Ἀγαθολέους ἀρχ. sim. 10^{ies} exhibet et ἐπὶ Ἀριστ. ἀρχ. semel (57), sed ἐφ' ὄσι 14. ἐφ' ἕσσεια 68. 77. III 1, 63 (c. 20^a) ἐπὶ ἐσρείας Ἀδ. 3. ἐπὶ ἀρχ. Ἀ. 5, sed ἐπὶ ἀκαρπίσει 3. III 1, 1143 (II^{ef}) ἐπὶ ἄρχοντος 1, sed ἐπὶ αὐτῶν 5.

et scribere licuit prout pronuntiabant. A c. 200^a autem forma disyllaba sola vigere coepit.

Ab hac formula deinde consuetudo scribendi etiam in alteram ἐπι ἐπέως irrepsit, nisi sumere mavis hunc usum item a temporum chartis profectum esse.

Deinceps inquiramus quam saepe δέ particula elisionem subierit: s. IV et III^a aliquam multa elisionis exempla habemus, sed proxima magis magisque plenior formam praeoptant. Quae ut testimoniis fulciantur, haec affero: s. IV et III^a δέ 199^{ies} et δ simplex 71^{ies} reperi, ut haec quartam fere partem omnium exemplorum efficiant. Verum ex illo tempore usque ad Augustum imperatorem δέ vocalae octies plura testimonia (92) quam δ elisione minutae (12) subministrantur: δ' ἀπτῶ e. 844 (II^{ai}), 67. δ' ἀπτῶν e. 926 (c. II^{ai}?), 10. δ' ἀπτῶν 11. δ' ἄν e. 908 (c. 180^a), 17. δ' ἐστῶσαν II 1, 624 (c. 180^a), 15. δ' ἄν e. 909 (c. 170^a), 19. δ' ἀπτῶν VII 373 (1/2 II^a), 6. δ' ἐπέων e. 1006 (12^{2/1}). 48. δ' ἐν e. 1013 (c. 112^a), 27 (cf. II 1, 476). 48. δ' ἐπί e. 1035 (I^{ai}), 12. δ' ἐν 15.

Primis Christianorum aevi saeculis 53 plenae scripturae exemplis 7 brevioris adversantur: δ' ἄρα e. 1099 (121^p), 27. δ' ὑπέρ e. 1100 (c. 125^p), 51. τῶσαν [δ'] ὄδω III 1, 70 (14^{3/4}). 18. δ' ἄν Mitt. 19, 249 (c. 175^p), 126 (sed δέ 15^{ies}). III 1, 53 (c. 200^p?), 5. δ' ἄν 210, 8. δ' ἄν III 2, 1432, 1.

Non eadem elisionis licentia in τε particula observatur. Quae breviari non solet. Etenim saeculis IV et III^a integrae formae 52 testes et tantum 3 brevioris prodeunt: τὰ τ' ἐν τῆ ἀγορᾷ e. 380 (3³⁰ 1°), 35. ἔσαν πεδῶσαν ο[ίον] τ' ἄ e. 654 (28⁹ 1°), 57. ἔσαν πεδῶσαν ο[ίον] τ' εἶ e. 725 (III^{ai}), 4.

Saeculo II et I^a 47 locis τε et uno [e. 1062 (I^{am}), 4] τὰ τ' ἀπτῶ reperiuntur. Temporibus insequentibus legitur τε 27^{ies} et τ nudum certo quidem exemplo semel: πάντα τ' ἄγων III 1, 765. 4¹).

Restat ut singula vocabula percurram, in qua re saepe propter penuriam exemplorum nihil aliud mihi relinquitur quam ut numeros vel locos recenseam. Et primum quidem ad εἶδε, τᾶδε et quae alia hinc derivantur me convertam. Quae s. IV^a in tabulis magistratum 44^{ies} integra manent et 16^{ies} vocalem finalem abiciunt, at titulus II 2, 811 (32³ 3°) 7^{ies} eam retinet, 7^{ies} omittit. Reliqua elisionis testimonia sunt τᾶδ' ἐκ II 2, 758 (c. 330), AII 7. τᾶδ' ἐχουσι 807 (3³⁰ 2° 1°), c. 89. 94. εἶδ' ἐρεῖουσι 809 (32° 4°), d 120. 812 (c. 323), a 1. τᾶδ' ἐστίν

¹) Nam ... τ' ἄν εἴη e. 1108 (1⁷⁶ 80), 10 et ... τ' ἀνέθηκα III 1, 171 i, 2 vix certa ratione suppleri possunt.

835 (c. 320), c - 162. 67. τὰδ' ἐκ 720 (post 320), B II 8. τὰδ' ἐπανορθοῦται e. 575 (IV^{af}), 5. τὰδ' ἐπράθη II 2, 779 (c. 300), 1.

A s. III^a per proxima 6 saecula hae voces litterae finalis tenaces sunt, quam scribendi rationem 50^{ies} deprehendis, cum contraria semel occurrat: οἷδ' εἰρέθησαν II 5, 619 b (c. 210^a), 50.

οὔτε et μήτε verba a s. IV^a ad circ. II^p 11^{ies} ε vocali instruuntur, ter vocalem omittunt: μ[ήτ'] ἐ[ν II 5, 619 b (c. 210^a), 17. μήτ' ἐντίκτειν e. 1035 (I^{ai}), 10. μήτ' ἐναπο[θνήσκειν 10.

οὐδέ et μηδέ negationum en haec exempla: οὐδ]ε ἔπλ[α e. 236 (33^{8/7}), 5. μηδὲ ἐερά II 1, 573 b (2/2 IV^a), 4. μηδὲ εἶς e. 487 (30^{4/3}), 9. οὐδὲ ὑπεστείλατο BCH 7 p. 162 (II^a), 6. μηδὲ [ἐ]λάττω e. 1013 (c. 112^a), 12. μηδὲ ὠνήσασθαι e. 1035 (I^{ai}), 8. μη]δὲ ὀλιγορηθεῖται e. 1078 (c. 220^p), 24.

Constanter scribitur μηδ' (vel οὐδ') ὑφ' ἐνός 7^{ies}, cf. exempla sub οὐδεῖς p. 61. Addas οὐδ' ἐντελής II 2, 726 (post 315^a), II 18. 731 (post 307^a), B 7. I 16. 18. 20. 23. 24. 736 (IV^{af}), A 5. 6. οὐθ' [ύγιες 853 (III^a), 13 (nequaquam certum). μηδ' ἔλαττον e. 791 (23^{2/1}), a 20. οὐδ' ἐν II 5, 624 b (17^{5/4}), 10. οὐδ' ἄν e. 1105 (11^{7/35}), B b 7.

Hisce adiungo formulam ἐκ τῶν κατὰ ψηφίσματα ἀναλίσκομένων s. IV et III^a: II 1, 159b (IV^{am}), 13. VII 3499 (33^{3/2}), 30. e. 346 (33^{2/1}), 2. VII 4252 (33^{2/1}), 37. 4253 (33^{2/1}), 33. e. 351 (33^{0/29}), 39. e. 448 (31^{8/7}), 30. e. 373 (32^{2/1}), 14. e. 410 (c. 330^a), 41. e. 393 (c. 320), 14. e. 448 (31^{8/7}), 86. e. 505 (30^{2/1}), 64. Ex eodem saeculo ad finem vergente e. 508, 14. e. 512, 13. e. 515, 8. e. 522, 6. e. 696, 11. e. 707 (III^{ai}), 10. e. 657 (28^{7/6}), 73. e. 675 (27^{7/6}), c 6 et saepius, cf. ἀναθήματα ἀναθήσειν e. 1215 (III^{ai}), 11. Contra ψηφίσματα ἀναλ. e. 418 (3^{30/00}), 10. e. 360 (32^{5/4}), 26. 44. e. 479 (c. 304^a), 29. e. 534 (IV^{af}), 4.

ἴνα non eliditur in e. 845 (III^{af}), 9. II 5, 614b (post 23^{6/5}), 17. 620b (III^{af}), 14.

S. II^a in II 1, 623 (II^{ai}), 11. e. 891 (c. 18^{8/7}), 8. II 5, 624b (17^{5/4}), 19. 623e (17^{6/5}), 23. 47. e. 966 (II^{am}), 12. e. 968 (II^{am}), 61. e. 1006 (12^{2/1}), 88. e. 1008 (11^{8/7}), 63. e. 1011 (10^{6/5}), 43.

S. I^a e. 1039 (c. 80^a), 58. e. 1040 (c. 45^a), 32.

Aet. imp. III 1, 25 (I—II^p), 15;

eliditur autem in ἴν' ὤς e. 845 (III^{af}), 8. ἴν' οὔν II 5, 623c (aet. Maced.), 9. ἴν' ἔχουσιν 623d (c. 185^a), 24. ἴν' ἀποτῶς E. A. 1897 p. 45 n. 14 (fort. II^a), 3.

Aet. imp. ἴν' ἔχῃ III 1, 52 (c. 195), 10. ἴν' εἰ e. 1121 (305^p), 37.

Reliqua elisionis testimonia, quae omnia fere ad s. IV^a aut ad aet. imp. spectant, per saturam singillatim perlustrare satis habeo:

- ἐννέ' ὀβρολί II 2, 741 (33⁴/₁), Bg 10. πένθ' ἡμιποδίων II 5, 1054 g (c. 330^a), A 44. B 22. 22. 24. Elisionibus refertus est lapis II 5, 834b (32⁹/₈), II 53 τρι' ἡμέδιμνα. 56 τρι' ἡμικτεῖα. 54. 60. 65. 73 πένθ' ἡμικτεῖα. 59. 69. 70 πενθ' ἡμιχονίαια. 58 τέσσαρ' ἡμικτεῖα. τρι' ἡμιπόδια e. 463 (30⁷/₆), 60. 64. δ' ἕμα II 2, 834c (IV^a), 72. πένθ' ἡμιωβελίωμ. 52 [at cf. πέντε ἡμιποδίων II 2, 1054 (3⁴⁷/₃₀), 27. 46. ἐννέα ἀρχουσιν e. 334 (c. 334^a), 11. δέκα ἀπό II 2, 834b (32⁹/₈), II 33. ἐννέα ἡμικτεῖα II 5, 834b (32⁹/₈), II 61. τρία ἡμέδιμνα 62. δέκα ἡμικτεῖα 63. 66. 72. ἕνα ἄνδρα e. 360 (32⁵/₄), 37. δέκα ἄνδρας II 2, 809 (32⁵/₄), b 21. πέντε ἄνδρας II 2, 834c (IV^a), 24. e. 1223 (post 167^a), 20].
- ἀλλ' εἶ VII 4255 (c. 330^a), 4. ἀλ|λ' ἤ II 1, 573b (2¹/₂ IV^a), 8. ἀλλ' ἀπειναι e. 1075 (1¹⁷/₃₈), 6. ἀλλ' ἡμ.ᾶς III 1, 52 (c. 195^p), 11. ἀλλ' ἐν 65. ἀλ|λ' ὑπ[ο]τέτακτα[ι e. 1092 (post 131^p), A 18. ἀλλ' ἐπέι e. 1123, 3. ἀλλ' ἔσιν III 2, 1418, b1. 1419, 17 [at cf. ἀλλὰ ἐκ II 2, 842 (III^a), 6. ἀλλὰ αὐτός e. 835 (c. 229^a), 8. ἀλλὰ ἐκρίνωδ' ἴσεται III 2, 1423, 9. 1424, 16].
- ὥστ' εἶ[ναι II 5, 1060b (2¹/₂ IV^a?), 5. ὥστ' ἀπρ. e. 1113 (c. 200^p), 14 [at cf. ὥστε αὐτόν II 2, 834b (32⁹/₈), II 8. ὥστε ἀνόρθους e. 463 (30⁷/₆), 60. ὥστε ἔχειν II 2, 1139 (IV—II^a), 3. ὥστε ἀνατεθῆναι E. A. 1905 p. 237 10 (c. 237⁶/₆), 5. e. 909 (c. 170^a), 22. ὥστε ἀπάσας e. 1121 (30⁵/_p), 27].
- ὀπόσ' ἄν II 2, 1054 (3⁴⁷/₃₀), 91. ὅσ' ἄν e. 463 (30⁷/₆), 4. 27. 85.
- μηδέν' ἀδικεῖν e. 360 (32⁵/₄), 39. μηδέν' ἀκάθαρτον III 1, 73 (c. 200^p), 9. ἀλλοσ' ἤ II 2, 1059 (32⁵/₄), 11. τότ' ἄν III 1, 53, 4. δῆποτ' ὄν e. 1121 (30⁵/_p), 30. ἐνθάδ' ἔθαψαν III 2, 1441, 8 (nisi versus sunt); ἕμ' ἐν e. 457 (30⁷/₆), 19.
- σύ]στρεμμ' ἀνέθηκεν III 1, 1116 (147^p), 4.
- διὰ ταῦτ' αὐτόν e. 379 (32¹/₁₈), 5. καὶ ἀλλ' ἔ(τ)αν DS. 937 (30⁶/₅), 10. τὰ πρ]οσαττόμεν' αὐτῶι e. 1284 (III^am), 24.
- Memoranda sunt verba tituli e. 834 (c. 225^a), 18 τὰ δίκαι' ὅπως γένητ' ἐφρόντισ[εν.

Nescio num meo iure ἀπέφυγ' Ἀνάχ[αρσι]ν II 5, 776c (IV^a), B 10 huc referam, quoniam clausulae in titulo saepius omittuntur¹⁾.

Protinus ad poetica adhuc seclusa transeo. Etiam hic oratio a praepositionibus, quibus nunc ἀμφί aggreganda, exordiat: uti in pedestri sermone, ita in carminibus, ubi quidem per elisionem legendum est, praepositiones ultima vocali constanter destitutae sunt,

¹⁾ ἐνθα ἄν βο[υλ] - in epistula imperatoris alicuius e. 1108 (1⁷⁶/₈₀), 7 ad M. 251 accedit.

quem morem ante Augustum imperatorem 7^{ies} et postea 21^{ies} invenis, sed testium enumeratione supersedere me posse opinor. κατὰ ἄστυ (quattuor syllabarum) III 1, 636, 5 recte non eliditur.

In vocula δέ ante aeram Christianam ε demitur 28^{ies}, additur tantum 13^{ies}. Sed aetate Caesarum Atticos ita scripsisse uti recitaverunt argumento sunt 56 testimonia (quo in numero etiam duo δ' ἐθέλεις refero), quibus duae formae obstant contra metrum plene scriptae: ἐκοσμήτησε δὲ ἐφ' ἡζών III 1, 1151 (180°), 5. δὲ ἔχοντα III 2, 1341, 4.

Eadem fere frequentia autem videtur scribi τε (9^{ies}) et τ solum (7^{ies}) aetate antechristiana. Sed Attici qui sub Caesaribus erant τ (vel θ-) 14^{ies} exarant, inter quae exempla memorabile est εὐνάδος τ', Ἀργαῖε III 1, 779 (Aug. aet. aut ante), 5, ubi interpunctionem non curant, et τε 6^{ies}: μελέτησί τε ἄριστον III 1, 625 (post 126^p), 7. ἀπῶν τε ὄνομα 10. Ἀδσονίδην τε ἐμύθησεν BCH 19 p. 119 n. 2 (c. 180^p), 7. δήμου τε ἄμα III 1, 726, 2. γένους τε ἕκατι 824, 3. τε ἀρετήν III 2, 1376, 1. Omnibus locus versus elisionem poscit.

Tenendum est igitur eum scribendi morem, quem in soluta oratione esse iam statui, quadamtenus in carmina transiisse.

Nunc reliquis omnibus vocibus defungar. Ut uno verbo dicam, Attici elisione in versibus uti praeferebant: ante Augustum formae integrae apparent 13, e contra breviores 44 [interpunctio nil valet in εἶα', ἔστυσιε (si recte suppletum est) II 3, 4309, 5. εἴμ', ἕς II 3, 3260b, 5. ὦ Διόνυσ', ὦν 1336, 5. πάντ', οὐ 3¹⁾] et post Augustum pleniore 15 atque elisas 102. Inter has commemoro III 1, 116, 2 ἀντίθεμ' εθεπίγες, ubi diphthongus evanuit, et τῆδέ γ' ἀλλ' εἰς III 2, 1386, 5.

Etiam ἡγάγετ' εἰμερσοῦ III 2, 1339, 9 propter aspirationem neglectam dignum est quod notetur.

Cum pleniore formas perlustramus, paucas esse intellegimus et ex parte quarum binae in eodem lapide sint. Sunt autem hae: Δεξιλήης με ἔτε III 1, 68b (52^p), 1. θῆκε Ἀσκληπιῶ 3. τόνδε ἀπό 737 (post Hadr.), 1. τόνδε ἀρετῆ 743 (c. 160^p), 1. με Ἀλεξάνδρου 753 (c. 200^p), 1. καί σε Ἐπιδαύριοι 171 (post 200^p), 16. τῶδε ὑψικρανές 713 (fort. III^p), 1. ἄχραντα ἀρρήτων 6. Βουλῆς με Ἀρείας 824, 1. ἦ με ἐπί III 2, 1309, 1. Πάντα ἔσα 1323, 1. ἀλλὰ εἰ 1355, 3. χροίζοντα ἔλω 7. πάντοτε ὑπ' ἀπῶν 1362, 4. ἐννέα ἔχων 4.

¹⁾ M. sub n. 601: pro KE 95, 6 lauda II 3, 3959, 8. pro KE 53 vero II 3 3577 (IV^a m), 2.

Cum iis quae modo exposuimus arcte cohaerent quae
de crasi

(M. 70 sqq.)

monenda sunt.

Maluerunt per crasin scribere, sicubi duae pares vocales (α et α , \omicron et \omicron) sese excipiebant aut vocales eiusdem soni (ω et \omicron , $\omicron\upsilon$ et \omicron , η et ϵ).

Initium capiam a $\tau\alpha$ ἄλλα, quae verba diu contrahuntur, cuius moris et in decretis et in tabulis magistratum s. IV^a 21 exempla exstant, alterius autem tantum 7: $\tau\alpha$ ἄλλα II 1, 138 b ($3^{50/30}$?), 5. e. 1183 (post 340^a), 26. e. 360 ($32^{5/4}$), 12. e. 1209 (post 319^a), 11. e. 554 (c. 305^a), 19. e. 588 (IV^{a f}), 4. II 2, 834 c (IV^{a f}), 27.

Hinc usque ad Christum natum et ulterius quasi in unum verbum coalescunt 14^{ies}, locos enumerabo: e. 1241 ($3^{00/299}$), 24. e. 1264 ($3^{00/299}$), 8. e. 1273 ($28^{1/0}$), 25. e. 748 (III^{a i}), 5. e. 715 (III^{a i}), 8. e. 1166 ($1/2$ III^a), 5. e. 1225 (III^{a m}), 21. BCH 19 p. 541 (II^{a m}), 54. e. 1006 ($12^{2/1}$), 84. e. 1013 (II^{a f}), 31. e. 1023 (II^{a f}), a 3. e. 1028 ($1^{00/99}$), 25. II 1, 628 (I^{a i}), 7. In epist. Plotinae e. 1099 (121^p), 37.

Separationis tantummodo 3 testes habeo: e. 1283 (ante III^{a m}), 24. e. 784 (c. 240^a), 10. • e. 847 (c. $21^{5/4}$), 30.

Hinc igitur elucet Atticos eo tetendisse, ut $\tau\alpha$ ἄλλα per crasin scriberent.

$\tau\alpha$ ἄλλα etiam in chartis Aegypti (Ma. 158) crebrius occurrit quam $\tau\alpha$ ἄλλα.

Ab hac Atticorum consuetudine mirum quantum abhorret Oropiorum usus, qui summa inconstantia saeculis III et II^a $\tau\alpha$ ἄλλα 53^{ies} et $\tau\alpha$ ἄλλα 55^{ies} scribunt.

De $\tau\alpha$ ἀτά non multum certi effici licet, ut exempla ponere satis habeam: $\tau\alpha$ ἀτά II 5, 135 d ($3^{50/30}$?), 4. 1054 g (c. 330^a), 2. II 1, 610 ($2/2$ IV^a), 6. e. 687 ($26^{6/3}$), 57. 58. e. 1283 (ante III^{a m}), 22. II 1, 624 (c. 175^a), 9. 28. $\tau\alpha$ ἀτά eodem tempore: e. 1214 ($1/2$ III^a), 25. e. 1165 ($1/2$ III^a), 22. Tum exscripsi $\tau\alpha$ ἀτά: VII 413 (73^a), 56. DS. 757 ('Augusti aetate utique non recentior'), 8. Mitt. 19 p. 249 (c. 175^p), 90. 93. e. 1078 (c. 220^p), 18.

Huc addam $\tau\alpha$ κλόουθα E. A. 1900 p. 141 n. 3 ($22^{2/1}$), 8. Neque Attici qui sub Caesaribus erant contractum scribendi morem ignorant: $\kappa\alpha\tau\alpha$ $\tau\alpha$ ργ[αῖα e. 1079 (c. 220^p), 3. Sed ab altera parte stant $\tau\alpha$ ἀνα[λισκόρ. e. 244 ($33^{7/6}$), 23. $\tau\alpha$ ἀναθήματα e. 333 ($33^{5/4}$), a 8. $\tau\alpha$ ἀφαιρ[εθέντα II 5, 767 b ($33^{2/1}$), 34. $\tau\alpha$ ἀνατεθέντα II 2, 835 (c. 320^a), A 70. 84. $\tau\alpha$ Αἰζώνεων e. 1202 ($31^{3/2}$), 18. $\tau\alpha$ ἀρτήματα II 2, 834 c

(IV^a c), 14. τὰ ἄριστα e. 498 (30³/₂), 13. e. 1270 (298⁸/₇), 8. II 1, 621 (II^a), 15. Quibus similia a s. III^a per proxima tria saecula 8 exempla ad manum sunt. Aet. imp. τὰ ῥῥλx III 1, 52 (c. 195^p), 24. τὰ ἀρχαῖα e. 1078 (c. 220^p), 10.

τοῦνομα bis in sacerdotis edicto II 2, 841 (c. 300^a), 11. 16. quod antiquum scribendi genus retinere videtur, cf. τὸ ῥρθόν II 2, 757 (3⁵⁰/₂₃), 29. τὸ ὀπτάνιον 834 b (32⁹/₅), II 53. τὸ ἔνομα III 2, 3435 (tit. Christ.), 2.

Iam de καὶ sermo sit vocem quae ab α incipit antecedente. In universum duae voces separatim scribuntur. huius enim moris s. IV^a plus 42 testes repperi et nonnisi semel πολλὰ καὶ γαθὰ e. 1275 (III^a), 11 [at πολλὰ καὶ ἀγαθὰ e. 1183 (post 340^a), 12. e. 1196 (33⁵/₀), B 20].

Usque ad Christianorum aeram ordientem in titulis Atticis et Oropiis craseos testimonia omnino non inveni nisi in exemplo sui generis καλοκαγαθία 8^{ies}.

Tituli Pergami (Schw. 133) et volumina Hercul. (Cr. 297) semper καλὸς καγαθὸς offerunt. cum Magnetes (Na. 74) adiectivum semel per crasin scribant, 6^{ies} autem adiectivi formam apertam praeferant.

Eadem aetate καὶ ἀνδράσι, καὶ ἄλλο, καὶ ῥῥλx vel tale aliquid saepius quam 60^{ies} inveni.

Temporibus quae Augustum subsequuntur haec exstant: καλὸς καγαθὸς e. 1072 (c. 120^p), 9. καλοῖς καγαθοῖς 12 (at πολλὰ καὶ ἀγαθὰ in Herodis Attici monumentis III 2. 1417, 10. 1418, 19. 1419, 10. 1420, 12. 1421, 9. Ath. 10 p. 541, 12. Ö. S. 7 p. 98, 16 et καὶ εὐσεβῆς καὶ ἀγαθός] III 1, 23, 33).

Animi pendeo utrum . . . μος ὁ ΚΑριστός[?]ουλ[ος] III 1, 1233. I 13 et Αὐτόβουλος ὁ ΚΑρτεμίδωρος II 14 (pro καὶ, sed ὁκαὶ Εἰσῆγ. II 11) huc traham an Atticos breviata scribendi ratione usos esse existimem. Sed utut res est, pauca sunt et parvi momenti, cum rationis contrariae amplius 42 exempla conquisiverim.

Saeculo IV^a extremo semel ἑτέρα II 2, 742, A 14 inveni (at ἡ ἑτέρα II 2, 714 [post 330^a], 22, cf. ἡ ἑορτή II 1, 573 b [2¹/₂ IV^a], 8), sed μὴ ἔλαττον, μὴ ἐπισκευάζει, ἡ ἐπὶ Νικίου, ἡ εἶς sim. plus 38^{ies} deprehenduntur. Quam rationem posteris quoque temporibus valere non esse puto, quod exponam.

Relativi pronominis neutrum pl. interdum crasin subit verbo quod sequitur ab α ordiente: ἀνέθηκε II 2, 835 (c. 320^a), c-1 53. 79. e. 839 (22¹/₀), 79. ἀπαγγέλλει e. 1011 (10⁶/₅), 77. At iis obstant ἂ ἄν e. 244 (33⁷/₆), 53. e. 1183 (post 340^a), 14. 15. II 5, 614 b (post 23⁶/₅),

15. VII 322 (post 214^a), 3. $\acute{\alpha}$ ἀπαγγέλλει e. 354 (328^{1/2}), 42. e. 689 (26^{2/3}), 17. e. 992 (II^a), 13. e. 1011 (106^{6/5}), 67. $\acute{\alpha}$ ἀνέβηκε II 2, 835 (c. 320^a) 14tes. $\acute{\alpha}$ ἀπεργασάμεθα e. 1122 (ii, 14).

Tituli II 2 et 5, 834 b (32^{3/4}), qui rationes a magistratibus redditas continent, contractionis exemplis sciantur¹⁾: εἰς ἀκτῶν βουλῶν II 2, 834 b, II 70. τὰ πρὸ II 56. τὰν ἀλισκόμενα I 44. II 7. II 5, 834 b, I 42 (sed τὰ ἀναλ. II 2, 834 b, I 12). τοῦ βολοῦ II 5, 834 b, I 48, idem in II 2, 834 c (IV^a), 36.

Hucusque testimonia eorum vocabulorum quorum in confinio vocales eadem vel similes sunt. Nunc paucis ea absolvam, quorum diversae contrahuntur. In duabus antiquis iurisiurandi formulis reperitur: τὰν ἀντίξ e. 1183 (post 340^a), 13 et e. 687 (26^{6/5}), 56. Praeterea τὰ γα[β]όν e. 1270 (29^a), 8. In titulo II 5, 623 e (17^{6/5}), 19 τὰν δροῦς, 32 τὰ δελφῶ²⁾ | sed saepe τοῦ ἀδελφῶ invenitur: II 2, 811 (32^{3/2}), e 112. e. 563 (IV^a), 14. VII 279 (c. 290^a), 3. e. 834 (c. 225^a), 11. 15 (... τοῦ] ἀδελφῶ, quae lectio dubio exempta est, quia in hoc lapide recte verba dividuntur). II 2, 983 (18^{7/2}), I 14. 51. III 119. 142. 984 (ante II^a m), II 23. Sundw. tab. 2 (II^a m), A 2. II 1, 629 (I^a), 9. III 1, 29. 8. 56. 9. Quibus allatis affatim probasse mihi videor quam raro talia contrahantur. τοῦ ἀν<αν>δροῦς VII 4255 (c. 330^a), 2. τοῦ ἀνδρόζ III 1, 822 a (II^p), 7].

κακείνοις e. 550 (post 314^a), 3. κακείθεν e. 903 (c. 175^a), 8. e. 1006 (12^{2/1}), 12. κακί 30 (contra καί ἐν 36. 65), e titulo Oropio VII 306 (III^a m), 5 singulare exemplum κείναι.

Agmen claudant exempla e posterioribus temporibus accersita: καὶν . . . μεταστῶσιν e. 1072 (c. 120^p), 8. καὶν . . . ἦ e. 1100 (c. 125^p), 25 (in imperatoris constitutione).

καμοί ibid. 46. τὰ πρὸ e. 1105 (117^{3/8}), B b 14. καὶν τοῦτω E. A. 1895 p. 111, 27 (c. 165^p), 24.

Relinquitur, ut quae carminum ab hac parte ratio sit explanem. Quae iam de elisione diximus, eadem hic quoque repetenda sunt, voces enim breviantur prout ex versus lege efferuntur. Et ante aeram Christianam 10tes per crasin scribuntur (M. n. 639 a)³⁾: πρὸ-περὶ e. II 3, 2263 (IV^a), 2. πρὸβήκεν Ö. S. 7 p. 40 n. 26 (IV^a), 3. τὰ πρὸ 1. τοῦνμα II 3, 3135, 3. II 5, 3278 b, 3. VII 455 (III—I), 8.

¹⁾ Idem sunt quos et elisionis exemplis refertos esse supra dixi.

²⁾ Idem bis in Pergami (Schw. 133) titulis.

³⁾ Pro KE 52, 1 scribe II 3, 2753, sed τῶν titulum saeculo IV^a medio antiquiorem esse indicare videtur.

τὰ μὲν II 3, 2836, 5 (= KE 96, 3, non 93). 3385, 7. καὶ μοί 2724 ($1\frac{1}{2}$ III^a), 6.
γῶ 1386, 6 (= KE 852, 6).

Aetate imperatorum 8^{ies} crasis adhibetur:

προδύγοντα III 1, 743 (c. 160^p), 1. προδυνήσσε BCH 8 p. 470, 5.

τὸ ὄ[ν]ομ' ἔχων III 1, 121 (III^pi), 5. κἀρχοντος 726, 9 (= KE 886 a).
καὶ γῶ III 2, 1323, 3. κοδύι 1363, 5. καὶ μοί 1378, 12. κἀνείασσε 1387, 3.

A qua consuetudine abhorrent: καὶ οὐ γί III 1, 402, 1 (Hadr.).
καὶ ἀρετῆς 824, 3, quamquam versus syllabas conflari iubet.

ΓΙΓΝΟΜΑΙ

(M. 177, 20).

Inde a 336 usque ad circ. a. 306^a γίγνομαι exaratur usu constanti, cuius 22 testimonia investigavi¹⁾. Deinde per aliquot decennia usque ad circ. III^{am} duae formae et plenior et gutturali carens in pari usu fuisse videntur²⁾.

Sed ab hoc saeculo medio usque ad exitum ultimi a. Chr. n. alterius γ nec iam vola nec vestigium exstat, numeravi brevioris formae fere 50 exempla³⁾. Pro ι diphthongus ει exarata est e. 786 (c. 225^a), 7. II 1, 624 (c. 180^a), 5. e. 1006 ($12\frac{2}{1}$), 21. e. 1042 (c. $4\frac{1}{0}$), 20. e. 1062 (I^{am}), 10. e. 1064 (I^{a?}), 5. e. 1346 (iⁱ), 5.

Aevo imp. plena scribendi ratio iam plane exterminata ita reviviscit, ut 6^{ies} eam admitti viderim, cum γίνομαι bis, γείνομαι 9^{ies} deprehendatur⁴⁾.

¹⁾ Ad M. adde γίγνεται II 2, 1058 (c. 350^a), 26. γίγνεται e. 244 ($33\frac{7}{6}$), 16. γί(γ)γνεται e. 1184 ($33\frac{1}{3}$), 18. γίγνοντα II 5, 834 b ($32\frac{2}{5}$), II 42. γιγνομένην e. 566 (IV^a f), 13. ἀπογιγνομένοις II 3, 2477, 14.

²⁾ γί(ι)γ[ν]εται e. 463 ($30\frac{7}{6}$), 93. γιγνόμενον II 2, 1137 ($30\frac{5}{4}$), 8. ἀπογίγνεται e. 1275 (III^a i), 4. ἀπογιγνομένοι (sic) pro -μένου 6. γίγν[ον]ται e. 713 (III^a i), 10. γίγνονται e. 1165 ($1\frac{1}{2}$ III^a), 8. παραγιγνομένοις e. 672 ($27\frac{2}{3}$), 23. γιγνο[μένους] e. 700 (ante III^{am}), b 13. γιγνομεν- e. 1288 (III^{am}), 10. γίγνεται DS. 937 ($30\frac{6}{5}$), 38. γιγνομένων e. 1283 (ante III^{am}), 23. γίνονται 24. γίνω[ν]ται e. 1286 (III^{am}), 9.

³⁾ Ad M. accedunt: γίνομαι sim. e. 780 (c. 245^a), 34. E. A. 1900 p. 145 n. 4 ($2\frac{1}{2}$ III^a), 11. e. 1297 (c. $23\frac{7}{6}$), 12. e. 788 (c. $23\frac{5}{4}$), 11. II 5, 614 b (post $23\frac{6}{5}$), 30. 43. e. 1322 (c. 200^a), 20. e. 844 (II^a i), 58. e. 1220 ($1\frac{1}{2}$ II^a), 6. e. 909 (c. 170^a), 5. II 1, 624 (c. 180^a), 5. BCH 7 p. 162 (II^a), 4. BCH 19 p. 541 (II^{am}), 50. 56. e. 1227 ($13\frac{1}{0}$), 32. e. 1006 ($12\frac{2}{1}$), 17. 21. II 5, 4322 (II^a f), 33. e. 1013 (II^a f), 36. Mitt. 33 p. 207 (c. 100^a), 20. e. 1035 (I^a i), 20. e. $105\frac{6}{7}$ (I^a i?), 8. e. 1029 ($9\frac{4}{3}$), 19. e. 1043 ($3\frac{8}{7}$), 60. e. 1098 (iⁱ), 9.

⁴⁾ γίγν- praeter locos a M.-o allatos habes etiam E. A. 1900 p. 79 (II^p), 18. III 2, 1423, 12 γίγνετε pro -ται et γιγνέσθω exhibet. γιν- observatur: e. 1105 ($1\frac{17}{38}$), B b 2. III 1, 56. 8. [Ath. V 105 (26^p), 32 — cf. M. 1. l. — = e. 1046, 32

Oropii finitimorum consuetudinem sequi videntur: γίγν- semel s. IV^a scribitur [VII 4253 (33²/₁), 13]; saeculis subsequentibus γιν- VII 351 (2¹/₂ III^a), 11. 303 (c. 240^a). 34. E. A. 1892 p. 41 n. 70 (III^a f), 11. VII 4263 (III^a f), 3. 411 (paulo post 156^a), 27.

γγινώσχω (M. 178₂₁) in lapidibus Atticis hisce locis occurrit: κκταγγινωσκότων II 2, 809 (32⁵/₄), b 9, aevo imp. γιγγνώσχετε e. 1121 (305^v), 27. γινώσχω e. 1105 (117¹/₈₈), Bd 4. γ|εινώ|σχ- e. 1092 (post 131^p), A 6.

Aegyptii gutturalem retinent in papyris quas vocamus litterariis, in ceteris sicut in Attica inde a 277^a γιν- obtinet (Ma. 165). Pergameni (Schw. 128) et Magnetes (Na. 108) alterum γ semper omittunt. In voluminibus Hercul. apud Epicurum uterque scribendi mos invenitur, ceteri vero auctores, si a perquam paucis recedis, constanti usu formas breviores adhibent (Cr. 91).

ΟΛΙΓΟΣ

(M. 75, 4 n. 650).

Huius verbi 7 exempla gutturali destituta Attica v. M. l. l., ubi IV 2, 633d, 22 corrigendum est in II 5, 623d (c. 18⁵/₁), 22 (KZ 42, 224). Iisdem saeculis (IV—II^a) formas pleniores invenimus haec: ὀλίγον e. 834 (paulo post 229^a), 4. 7. II 5, 619b (c. 210^a), 36. e. 968 (II^a m), 37. 45.

A saeculo a. Chr. n. ultimo hoc verbum constanter γ litteram resumit: ὀλίγον II 5, 630 b (c. 33^a), 27. ὀλιγορρηθείη e. 1078 (c. 220^p), 24. ὀλίγον III 2, 1382, 12.

Eidem deminuendi rationi duae aliae voces imperatorum temporibus obnoxiae esse mihi videntur: Ἰείλι III 1, 181 g, 3. Ἐπιένην 835, III 1.

In defixionibus Atticis semel Ὀλιγούδης scribitur (M. l. l. Rab. 20). Item papyri et Herculanenses et Aegyptiae huius consuetudinis exempla produnt (Cr. 91. Ma. 163), neque vero Aegyptiaca ultra s. II^a descendunt. In Pergami titulis duo gutturalis testimonia exstant (Cr. Ztschft. f. d. Gymnasw. 1898 p. 580) et semel ὀλίω legitur in epistulis Pessinuntis (Schw. 108). cf. Pap. 282 sq.

De vocibus quae a ΣΜ- incipiunt

(M. 88. 92).

Usque ad c. 200^a Attici et Oropii σμ- non commutant (30^{ies}). sed post hoc tempus etiam ζμ- admittunt quae scribendi ratio per

qui titulus anno 5²/₁ assignatur]. γαιν- e. 1072 (c. 11^a), 12. e. 1099 (121^p), 27. e. 1103 (c. 125^p), 7. 11. Mitt. 19 p. 249 (c. 175^p), 120. 159. e. 1078 (c. 220^p), 33. e. 1086 (III^p i), 21. E. A. 1895 p. 106, 18 (36¹/₃), 4.

proxima saecula maius incrementum capit, ut ζμ.¹) 18^{ies} et σμ.- 24^{ies} enotaverim in nominibus Σμάραγδος, σημηματοφορεῖον sim., Σμικρίων, Σμίκυθος sim., Σμινθεύς, Σμυρνάιος sim. Satis habeo ζμ.- exempla afferre, quorum 9 M. sub n. 766 et 829 offert, accedunt II 2, 966 (c. 190^a), 25. [967 (c. 190^a), b 32 (Koehleri apogr.) habet Σμυρνάιος, in fragmento anonymi 50. 13 ζμ.-]. e. 1011 (10⁶/₅), col. V 109. VII 417 (8⁴/₆₅), 34. 420 (8⁴/₆₅), 38. 50. 58. E. A. 1898 p. 271 n. 2 (i), 2. p. 272 n. 3 (aet. Rom.), 1 (habeo pro ζ). III 1, 1063 (21¹/₇), b 2. Vetustissima autem huius scripturae testimonia sunt: II 2, 966 (c. 190^a), A 19. 25. e. 1011 (10⁶/₅), 109.

Contra ubicumque post 200^a -σμ- et -σζ- mediis in verbis — vocabula maximae frequentiae sunt κοσμητής, πρέσβυς, πρέσβευτής, ψήφισμα — reperiuntur, semper sic scribi solent (plus 100 exemplis); perpauca discordant, iam a M. notata (ἀναβαζμ[ο]ύς. Ἐραζμία. ψήφίζμα. cf. ἐνδέσζιμους). addo πρζζβευτοῖ III 1, 616 (1^p). 4, cf. Pap. 290 sqq.

De TT litteris

(M. 101).

In hac quaestione neglego nomina mere Attica qualia sunt Ἀττικὸς, Γαργήτιος, Κήτιος, Μυρρινότυτα. Συπαλήτιος. Σφήτιος, ὕμηττός, deinde peregrina

Ἄτταβος, Ἄτταλος, Ἄττας. Ἄττιδεα, Βίττος, Μέττιος. ὕέττιος (ethnicon) quae ubique ττ exhibent

nec non Ἀλικαρνασσεύς, Ἀσσύριος. Νάρκισσος. Κάσσανδρος, Μασσαλιώτης, Μεσσήνιοι, Τερμεσσεύς. nomina Romana Ἀρνήσις, Βάσσος, Κράσσος sim., vocabula epica, quae σσ exhibent,

sic ut tractanda mihi relinquuntur θάλαττα. καττίπερος, καττιπερίνη, κιττός. πίττα. πίττινος. τέττιξ. τριττύαρχος, Φάττιον²); διττοί, ἐλάττων, ἤττων, θάττων. τέτταρες; ἀρμόττω³), κηρύττω, πιττώ, πράττω, σφάττω, τάττω, φυλάττω et composita, κάττυσις, διαττώ.

In his Attici ante Augustum (cf. Wack. H. 20) duarum dentalium tenacissimi sunt, scribunt enim constanter ττ 214^{ies} (in τέτταρες sim. saepius quam 35^{ies} [cf. Wack. H. 21]), non aliter Oropii cum

¹) Sic et in codicibus Latinis exaratur veluti Zmyrna.

²) A nomine avis φάττα. VII 303 (c. 240^a), 72.

³) Huius verbi exempla v. apud M. n. 1477, ubi addas ἀρμόττωντα sim. e. 244 (33⁷/₁₆), 88. 100. VII 4255 (c. 3³⁸/₂₂), 13. 23. 26. ἀρμόζω non repperi. Quo- cum concinunt quae Thomas Magister dicit: ἀρμόττω κάλιον ἢ ἀρμόζω (Wack. H. 13. 16).

in aliis tum in θάλαττα et πράττω quae duo in unoquoque fere decreto recurrunt. Quae discrepant, ratione cassa non sunt, nam θ]άλασ[σαν e. 236 (33⁸/₇), a 7 in formula foederis invenimus quod Athenienses cum Alexandro Magno icerunt (Wack. H. 13), et τεσσαρσεκαδικάτω in Romanorum decreto VII 413 (73^a), 58.

Prae ceteris verbum τάω mihi dignum videtur quod paucis attingam. Cuius forma primaria est *τράω (secundum Bois. p. 185 s. v. διαττάω). Quae in dialecto Attica cedit in ττάω in verbis quidem compositis¹⁾, cum in simplici — dummodo occurrat! — τάω deprehendi debeat²⁾.

Tituli Attici ter subministrant διαττήσαντι, -ήσαντι II 2, 834b (32⁹/₈), I 60. II 61. II 5, 834b, I 32. Eiusdem verbi participium perf. pass. Frick. p. 37 ex Rossii apographo quod ΓΗΣ ΔΙΠΤΗΜΕΝΗΣ offert recte restituit in II 1, 167 (30⁷/₆) = e. 463, 83. Cetera apographa omnia in eo quidem consentiunt, ut quattuor primas litteras ΔΙΠΤ- praebeant. Graviter fero quod augmentum non clare dispici potest. Frickenhaus pro tradito Γ substituit η, et revera iam Antiphanes poeta comicus videtur putavisse hoc verbum esse άττάω, si quidem traditioni in orthographia fides habenda est: σεμίδαλις εκ πολλής σφόδρ' έξηττημένη (Kock: Com. Att. fg. II p. 24 n. 34, cf. Kaibeli Athenaei vol. I p. 290), et in Eustathii commentarii ad Iliadem tomo II p. 749, 15 legimus διηττημένην ex Aelii Dionysii atticistae libris repetitum (cf. E. Schwabe: Ael. Dion. et Pausaniae atticist. fg. p. 143 nr. 126)³⁾.

Sed cum integro iudicio ad rem disceptandam accedemus, in Γ potius E quam H latere arbitrari malim. Quod bene ad ea congruit quae supra de hoc verbo disserui. Neque nos in hac re destituunt testimonia grammaticorum, Hesychii qui indicat έττημένα· σεσημένα et Photii ed. a Nabero I p. 221 ubi tamen editor recte traditum έττημένα suo Marte in ήττημένα corrumpit.

At nunc redeamus ad quaestionem inchoatam de ττ in titulis Atticis et inquiramus quam rationem inscriptiones aet. imp. sequantur.

Non iam mos qui ad id temporis vigerat durat, sed σσ ita invaluit, ut duae scribendi rationes eadem frequentia iuxta admit-

¹⁾ Etym. Magn. 710, 44: παρά δὲ τὸ τῶ σύνθετον καὶ πλεονασμῷ τοῦ Τ διαττω λέγουσιν Ἀττικοί. ibid. 60, 26: καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ μετὰ τοῦ ἄλευρον γίνεται ἀλευρόττης.

²⁾ Etym. Magn. 710, 43: Οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σῶ τῶ λέγουσιν, ὡς σήμερον τήμερον. ibid. 60, 25: σήθω σήσω καὶ σῆσις· καὶ προπῆ τοῦ σ εἰς τ τῆσις.

³⁾ Cf. Henr. Stephani Thesaurum linguae Graecae s. v. διαττάω et Kock Com. Att. fg. I p. 203 n. 211.

tantur. Hic habes locorum conspectum: ττ in πράττεσθαι sim. e. 1071 (i¹), 5. e. 1072 (e. 11⁶/₇), 11. Φερρεφάττης III 1, 293 (fort. Hadr. aet.), 2. περὶ πτεσού e. 1092 (post 131^p), B 6. κιντώσεις III 1, 77 (II^p i), 21. τετρακοστίακιν 73 (e. 200^p), 22. τετραράκοντα 74 (e. 200^p), 7. πράττεσθαι e. 1076 (e. 200^p), 9. ἔλαττον III 1, 58 (post 200^p), 2. προστάττει e. 1078 (e. 220^p), 6. φυλάττοι III 2, 1417, 9. 1418, 16. 1419, 9. 1420, 10. 1421, 7. Ö. S. 7 p. 98, 14 (qui omnes tituli Herodis Attici sunt).

σσ eodem tempore legitur in ζήσων III 1, 61 (e. 1¹⁷/₃₈), A III 43. θαλάσση 479 (1¹⁷/₃₈), 4. θάλασσαν III 2, 1417 (e. 160^p), 7. 1418, 13. 1421, 4. 1423, 9. 1424, 15. Ö. S. 7 p. 98 n. 82, 11. Ath. 10 p. 541. 7. θά]λασσα (sic) III 2, 1426, 5. κολλοσσικήν e. 108¹/₃ (II-III^p?), 7. τεσσαρών III 1, 61 (e. 1¹⁷/₃₈), A III 18 (cf. M. 158₂). περισσών 1160 (19²/₃), 45. διατάσσεσθαι e. 1099 (121^p), 19 (in Plotinae epist.). φυλάσσειν E. A. 1895 p. 114, 27 (16¹/₃), 17. III 2, 1423, 5. 1424, 4. προστάσσοντος Mitt. 19 p. 249 (e. 175^p), 65. παρασόμενος 98. παρασέσθω 105. κρεῖσσαν 134. ἄρῶση III 2, 1425 a, 4 (nisi versus sunt).

Epicuri, Polystrati, Chrysippi, Carneisci, Philodemi volumina (Cr. 134) ubique fere ττ exhibent, reliquorum ττ et σσ. Magnetes autem (Na. 95) σσ scribere solent. In chartis Aegyptiis (Ma. 222) et ττ et σσ inveniuntur.

Nonnulla in fine seorsim tractare praetuli, ubi res fere eadem est: Θετταλός sim. sic scribuntur ante Augustum 30^{ies}, per σσ Θεσ|σαλῶν e. 236 (33⁸/₇), b 2 (cf. M. n. 904) et Θεσσαλός VII 457 (IV-II^a), 3, aet. imp. per ττ III 2, 1427, b 2. 2489, 2. 2490, 3, per σσ e. 1091 (1³⁸/₆₁), 4 et III 1, 1202 (fort. 262^p), 140.

Θρᾷττα ante Augustum 12^{ies} sic scribitur, post III 2, 2493, 3. 3619, 2 (ubi Θρᾷττα).

Κίττος ante Aug. 5^{ies} ττ exhibet, post 11^{ies}, σσ autem III 1, 1202 (26²/₃), I 125.

Μέλιττος et -ττα ante Aug. 5^{ies} ττ¹), at post ττ ter et σσ 13^{ies}.

Μολοττός tandem ante Aug. quater per dentales exaratur et semel per σσ in II 3, 1155 (IV^a m), 3, aet. imp. invenitur Μολοτός (sic) III 2, 3287, 1. Μολοσίς 2835, 2.

Relinquuntur pauca quae indicasse satis habeo Ἀρκέσσας (nomen mulieris Atticae) II 3, 2051, 1, nomina fem. in -άνασσα (Ἀρχιγίνασσα II 3, 2916, 1. Ἐρατώνάνασσα III 2, 1485, 1. Ἀρχιγίνασσα 2095, 1). Κρῆσσα II 3, 3101, 3. Λάσσο[ου II 2, 836 (23²/₁), 13. Ἀπόλλωνος τοῦ Παρνησιέου

¹) Μελισίς II 3, 3929, 1.

e. 1258 (32⁴/₃), 25 [iuxta nom. pr. Παρνασσός Mitt. 21 p. 438 (c. 135^a), 26 et III 2, 2890, 2 (adde fortasse ad M. 98₁₂)¹⁾].

Non praetereundum est denique βασιλίσσα. Quae vox inde a s. III^a in Attica et Oropi reperitur 11^{ies} [VII 297 (27⁰/₁₆), 1. II 5, 614b (post 23⁶/₅), 11], βασίλεια semel in recensu donariorum II 2, 836 (23²/₁), ab 31²⁾. Hinc clausulam in alia nomina transiisse Schw. 140 adn. 2 suspicatur, exempla Attica velim inspicias apud M. n. 1063, ubi corrigas Ἀπάμισσα III 2, 2374, 3 (pro 2274). Alia in hunc modum formata feminina sunt Ἀκαρνανίσσης e. g. II 2, 983 (18³/₂), I 97. Ἐρμιόνισσα III 2, 2409, 3. Λαοδίκισσα 2161, 3. Μακρώνισσα II 3, 3170, 2. Μεθ]άνισα (sic) III 2, 2577, 3. Παλιόνισσα II 3, 3257, 2. Τιβαράνισσα 3394, 2, e tit. Christ. III 2, 3527, 2 διακόνισσα (Wack. H. 13), at Πωλίττα III 1, 61 (1¹⁷/₃₈), A III 27 latinum est.

ΟΥΔΕΙΣ sim.

(M. 104 § 40 et p. 258 sq.)³⁾.

Usque ad 325^a δ et δ simul deprehenduntur. Sed inde ab hoc tempore ad c. 100^a lapicidae miram aspiratae constantiam prae se ferunt, numeravi c. 40 exempla, quorum ultima sunt: II 2, 840 (II^a f), 2. e. 1013 (II^a f), 17. e. 1023 (II^a f), a 8. e. 1009 (11⁶/₅), 9. e. 1011 (10⁶/₅), 15. e. 1028 (100⁰/₉₉), 82. e. 1030 (post 9⁺/₃), 13. Quibus

¹⁾ Quamquam nomen Boeoticum Παρνάττος (IG VII p. 306 n. 1751) existit.

²⁾ Βασίλεια nom. pr. II 3, 1573, 1.

³⁾ Emenda in locis a M. p. 259 congestis: sub a) 2: II 3, 2343, 5 sub b) 1 ponendum est, cum hic ο]θενί scriptum sit. sub a) 3: 1132, 10 (non 1133, 10). 23, 21 (non 23, 31). 1155, 7 non repperi. sub b) 2: 624, 14 (non 624, 24). 466, 82 non existit. Praeterea sub b) 2 titulus 467 (= e. 1028) anno 100⁰/₉₉, 470 (= e. 1011) anno 10⁶/₅ et sub a) 3 titulus 479 (= e. 1040) annis 47—42^a adscribendus est.

Adde ad a) 2: e. 416 (c. 330^a), b 12. II 5, 834b (32⁹/₈), II 62. e. 360 (32⁵/₄), 39. II 3, 2494, 5. 1868. 4. Fort. etiam μηδέν e. 1266 (IV^a f?), 5. ad a) 3: e. 1035 (I^a i), 8. 10. e. 1063 (post 4⁸/₇), 7. 17. e. 1346 (iⁱ), 17. e. 1092 (post 131 p), B 10. Mitt. 19 p. 249 (c. 175 p). 30. 31. 62. 66. 106. BCH 13 p. 183 (fort. i), 6. e. 1086 (III pⁱ?), 22. Ö. S. 7 p. 98, 20. Ath. 10^p. 541, 15.

Huc accedunt ο]δα[μύ] III 2, 1409, 5 et μηδαμῶς e. 1092 (post 131 p), B 10.

ad b) 1: e. 360 (32⁵/₄), 41. DS. II 937 (30⁶/₅), 15. e. 584 (IV^a f), 18. II 3, 2836 (IV^a f), 1. II 2, 835 (c. 320^a), A ab 13 μηδ[ε- -]?

ad b) 2: e. 1275 (III^a i), 13. e. 657 (28⁷/₆), 48. e. 1243 (III^a m), 13. II 5, 624b (17⁵/₄), 6 [in Herzogii enim ectypo ipse ο]θεν dilucide legi. Titulus non accurate editus est]. e. 1013 (II^a f), 17. e. 1023 (II^a f), a 8.

ne unum quidem mediae testimonium obici potest. Sed per idem tempus semper $\mu\alpha\delta'$ ($\sigma\delta\delta'$) $\delta\varphi'$ $\acute{\epsilon}\nu\acute{\omicron}\zeta$ insculpitur: II 5, 145 b (fort. $2\frac{1}{2}$ IV^a), 12. e. 435 (post 33 $\frac{1}{3}$), 7. e. 416 (c. 330^a), b 13. e. 505 (30 $\frac{2}{1}$), 58. e. 1165 ($1\frac{1}{2}$ III^a), 24. e. 660 (28 $\frac{5}{4}$), 18. II 5, 619 b (c. 210^a), 7. Adde $\sigma\delta\delta'$ $\acute{\omicron}\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\omega\zeta$ II 5, 2459 c (fort. II^a), 3. Sed $\sigma\delta\delta'$ [$\delta\gamma\acute{\epsilon}\zeta$ (si recte suppletum est) II 2, 853 (fort. III^a), 13.

Saeculo I^a usus commutatur [$\sigma\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ sim. e. 1035 (I^a), 8. 10. e. 1063 (post 4 $\frac{1}{7}$), 7. 17. e. 1040 (c. 45^a), 30]. Ex hoc enim tempore Attici spreta aspirata ad usum vetustiore revertuntur (cf. neogr. $\delta\acute{\epsilon}\nu$ = $\sigma\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$): exemplis, quae circa 30 numeravi, $\mu\alpha\delta\alpha\mu\acute{\omega}\zeta$ e. 1092 (post 131^p), B 10 et $\sigma\delta\delta\alpha\mu\acute{\alpha}$ III 2, 1409. δ aggreganda sunt. Hisce e lapidibus vere Atticis nil nisi unum $\sigma\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ III 1, 1141 (c. 177^p), 20 obstat. Praeterea Xanthi Lycii tituli (III 1, 73 et 74) $\mu\alpha\delta\acute{\epsilon}\nu\alpha\zeta$ quater offerunt (cf. Wack. H. 23).

Oropus semel $\mu\alpha\delta\alpha\mu\acute{\omega}\zeta$ [VII 4255 (c. 338—322), 27] et semel $\sigma\delta\delta\acute{\epsilon}\nu$ [VII 379 (fort. $\frac{1}{2}$ II^a), 7] praebet.

Cum Atticis conspirant quadamtenus Aegyptii, cum Ptolemaeorum temporibus δ praevaleat (Ma. 180. Cr. 156), sed postea vulgaris usus pristinam δ consonam recuperaverit (Cr. 156). Eadem res est apud Magnetes, ubi s. II^a δ aetate Romana δ scribitur (Na. 77).

Pergami δ adest in antiquioribus titulis regis et s. II^p in epistulis Pessinunta datis, cum δ in posterioribus scribarum regionum lapidibus et in populiscitis et in titulis privatorum aetatis Romanae hominum exstet (Schw. 112).

Maior varietas invenitur in bibliotheca Herculansenis: Epicurus, Polystratus, Chrysippus ubique fere aspirata utuntur, contra Demetrius δ litterae favere videtur. Philodemus in obliquis praesertim casibus δ habet, in rectis et hoc et δ reperiuntur (Cr. 155).

Formae aspiratae etiam in Menandri papyris (cf. ind. verb. Menandreorum editionis maioris alterius ab Alfr. Körting a. 1912 factae) conservatae sunt.

De assimilatione consonarum

(M. 106—113).

De hac re Hecht I uberiore disputatione exposuit (cf. etiam Geyer). Initium capiam ex praepositionibus $\acute{\epsilon}\alpha$, $\acute{\epsilon}\nu$, $\sigma\acute{\upsilon}\nu$.

Agmen ducant insolita quaedam et satis mira: $\acute{\epsilon}\gamma\alpha$ $\Pi\epsilon\rho\alpha\iota\omega\zeta$ II 2, 834 b (32 $\frac{9}{8}$), II 37. $\acute{\epsilon}\gamma$ $\Pi\epsilon\rho\alpha\iota\omega\zeta$ II 10. 14. 29. II 5, 834 b, I 48. $\acute{\epsilon}\gamma\pi\lambda\epsilon\upsilon\sigma\alpha\omega\acute{\nu}$ e. 506 (30 $\frac{2}{1}$). 10. Legitimam autem scripturam invenimus in $\acute{\epsilon}\alpha$ $\Pi\epsilon\rho\alpha\iota\omega\zeta$ II 2, 834 b, I 64. $\acute{\epsilon}\alpha\pi\lambda\epsilon\upsilon\sigma\acute{\alpha}\sigma\alpha\zeta$ e. 505 (30 $\frac{2}{1}$). 18. $\acute{\epsilon}\alpha\pi\lambda\epsilon\upsilon\sigma\omega\sigma\omega\iota\upsilon$ 20. $\acute{\epsilon}\alpha\pi\lambda\acute{\upsilon}\tau\omega\iota$ II 2, 754 (3 $\frac{10}{23}$). 21. Quae posteris temporibus una valet: 20^{ies} notavi $\acute{\epsilon}\alpha$ $\Pi\epsilon\rho\alpha\iota\omega\zeta$ sim., 9^{ies} $\acute{\epsilon}\alpha\pi\lambda\epsilon\upsilon$ sim.

Prima exempla sunt ἐκ Παναθηναίων II 2, 714 (post 330^a), 18. ἐκ Παιραιῶς 834c (IV^a), 10. 20.

Huc addam ἐγφραζομένην e. 1053 (post I^a m), 11 et ἐ|γτριζεῖ Latterm. p. 45 (e. 330^a?), 18 (Na. A. V. 32), sed in eodem titulo recte ἐκτοχζεῖ 20.

Insequatur quaestio de ζ consonae ante medias mutatione. S. IV^a semper, sed paucis exemplis γ ante β scribitur: ἐγ Βενδ)ιδέων II 2, 741 (33⁺₀), Aa 22. ἐγ βουλιζης II 5, 834b (32⁹₄), II 68. 72. 77. 83. 85. 87. ἐγ Βερωίας e. 710 (2⁹⁶₇₃), 7. Deinde exempla deficient, dum extremis liberae Romanorum rei publicae temporibus ἐκ βρασιλέως III 1, 541 (65—52^a), 1. 542 (65—52^a), 3. 543 (52—42^a), 3 deprehendamus. Postea ἐκ obtinet: ἐκ Βησσιέων sim. 1280a (III^p i), 5. 716 (e. 265^p), 12. 930, 3. 1621, 2. 1752, 2, sed semel ἐγ Βησσεῖων III 2, 1629, 3 (cuius lapidis aetas incerta).

In compositis ante β ζ in γ abit usque ad II^a m: ἐγβουλιζης (sec. Kumanudem) e. 1241 (3⁰⁰/₂₀₀), 15 (= Ath. II p. 484, 15). ἐγβράτρη Ath. 8 p. 400 (aet. Maced.), 2. ἐγβράτρη II 3, 1316 (II^a), 3. ἐγβουβάζων II 2, 966 (e. 190^a), A 38. 968 (e. 165^a), 17. 969 (165⁺₂), B 2. Sed a s. I^a ἐκβρίωνον II 1, 628 (I^a i), 29. ἐκβραλώντη Mitt. 19 p. 249 (e. 175^p), 94. ἐκβραλλέσθω III 1, 23 (II^p), 42.

Ante δ s. IV et III^a ubique γ obvium est: ἐγ Διονυσίων II 2, 741 (33⁺₀), Aa 16. Ad 7. 9. ἐγ (Δ)ζουροῦ II 5, 834b (32⁹₄), II 59 (v. Cr. 55 adn. 2¹). ἐγ δ' ἐνόζ E. A. 1892 p. 49 n. 80 (III^a), 6 (tit. Orop.). ἐγ Δωδώνης e. 1283 (ante III^a m), 6. ἐγ δε VII 303 (e. 240^a), 24. II 2, 836 (23²/₁), a 13.

Alia testimonia frustra quaesiveris, sed aet. imp. ἐγ spernitur: ἐκ Δαδακλιδῶν III 1, 1280a (III^p i), 7. 21. 34. ἐκ δε 171 f. 5. III 2, 1335, 5. ἐκ Διραδιωτῶν 1838, 5.

In compositis, in quibus δ praepositionem excipit, γ constanter occurrit in ἐγδιδόγνη e. 244 (33⁷/₆), 42. ἐγδικ[ασό]ντων e. 1241 (3⁰⁰/₂₀₀), 14 in Kumanudis lectione, Koehler hoc non temptat (= Ath. II p. 484, 14). ἐγδοσιν II 5, 614b (post 23⁶/₅), 39. e. 832 (22⁹/₄), 19. e. 1228 (11⁶/₅), 1. ἐγδόσεις VII 303 (e. 240^a), 27. ἐγδῶτω 28. ἐγδογάζ e. 1039 (e. 80^a), 52. Attici qui sub Caesaribus erant ἐκ scribere solent: Συνέκδημος III 1, 1096 (e. 112^p), 16. 1176 (e. 210^p), III 15. ἐκδικ- e. 1121 (305^p), 23. 45. III 1, 26. 4. 29. 9. III 2, 1378, 9. ἐκδελον e. 1088 (13¹/₈), 12. At Συνέκδημος bis lapides suppeditant: III 1, 1091 (I^p f), 32. 1110 (post 130^p), 22.

Ante γ qua gutturali usi sint, si quaeras, hoc respondendum: aet. imp. Attici fluctuasse videntur inter ἐκ Γαργητῶν III 1, 1280a (III^p i), 15. III 2, 1640, 2. ἐκ γαίης 1332, 3. 1361, 2 et ἐγ Γαργητῶν

III 2, 1635 a, 2. 1636, 2. 2 (non 1632 — M. n. 973). 1639, 2. Vetustiora exempla non adsunt nisi in composito ἐκγονος (M. n. 972): saeculis IV et III et II^a Attici in hoc promiscue γγ et κγ adhibent.

Duarum enim rationum numeri idem fere sunt. Locos perscribam: s. IV^a γγ e. 360 (32⁵/₄), 18. Mitt. 21 p. 299 (c. 325^a), 12. e. 448 (31⁸/₇), 20. e. 373 (32²/₁), 29. e. 448 (31⁸/₇), 59. 66. 74. II 2, 1058 (2¹/₂ IV^a), 23. II 5, 145 c (2¹/₂ IV^a), 5. e. 551 (IV^af), 11. e. 505 (30²/₁), 52. e. 507 (30²/₁), 9. e. 541 (IV^af), 6. e. 508 (IV^af), 3. e. 570 (IV^af), 3. e. 582 (IV^af), 2 et κγ II 1, 115 b (paulo post 350^a), 17. e. 240 (33⁷/₆), 17. e. 343 (ante 332^a), 12. e. 339 (33³/₂), b 9. e. 351 (3³⁰/₂₉), 28. e. 373 (32²/₁), 8. e. 374 (c. 322^a), 14. e. 426 (post 336^a), 3. II 5, 1059 b (2¹/₂ IV^a), 7. 10. 145 b (fort. 2¹/₂ IV^a), 2. II 1, 610 (2¹/₂ IV^a), 2. e. 538 (IV^af), 9. e. 576 (IV^af), 13. e. 581 (IV^af), 3.

Duobus proximis saeculis γγ invenies e. 717 (III^ai), 13. e. 1275 (III^ai), 11. e. 654 (28⁸/₈), 47. e. 712 (2⁹⁵/₇₅), 13. e. 786 (post III^am), 26. 27. e. 802 (post III^am), 7. II 5, 614 b (post 236⁶/₅), 11. 36. e. 843 (III^af), 14 et κγ e. 646 (29⁵/₁), 31. e. 657 (28⁷/₆), 64. e. 682 (c. 270^a), 82. e. 844 (II^ai), 68. e. 1236 (ante II^am), 11. 17. e. 971 (1⁴⁰/₃₉), 22.

Aetate imperatoria κγ magis in usum venisse videtur, ut quod 13^{ies} offendat [III 1, 555 (24—41^p), 3. 556 (c. 50—70^p), 7. 82 (post 126^p), 2. E. A. 1883 p. 137, 13 (post 138^p), 8. III 1, 676 (c. 160^p), 5. III 2, 1417 (c. 160^p), 11. 1418 (2¹/₂ II^p), 20. 1419 (2¹/₂ II^p), 11. 1420 (2¹/₂ II^p), 13. Ö. S. 7 p. 98 n. 82 (2¹/₂ II^p), 18. III 1, 712 a (2¹/₂ III^p), 10. E. A. 1883 p. 20, 3, 5. p. 141, 15, 1], cum γγ tantum 5^{ies} deprehendatur [III 1, 736 (12⁷/₈), 7. E. A. 1895 p. 111, 27 (16¹/₉), 16. E. A. 1885 p. 148, 26 (c. 200^p), 4. III 1, 907 (1¹/₂ III^p), 8. III 2, 3547, 2].

Oropii formula ἀὐτὸν καὶ ἐκγόνους saepissime usi sunt et iam intra saecula IV et II^a magis alterutram rationem adhibendam decreverunt atque eam quidem legitimam κγ, cuius 93 exempla exscripsi, assimilatae vero 21 exstant, quae adnotare supersederim.

Paucis absolvi possunt quae de praepositione aspiratae φ antecedente dicenda sunt. Sero admodum habemus exempla, in quibus ἐκ immutata retinetur: ἐκ Φυλασίων E. A. 1913 p. 197 εἰκὼν 4 (5⁹/₃), 1. ἐκ Φλαβίας III 1, 896 (Hadr. aet. aut post), 5. ἐκ φιλοτεμίας Mitt. 19 p. 249 (c. 175^p), 115. ἐκ [φ]ανερῶν al. e. 1121 (305^p), 34. III 2, 2063, 2. 2079, 3. 2084, 1. 2088, 2. 2091, 2. 2103, 2. E. A. 1893 p. 172, 17, 3. Ö. S. 7 p. 94 n. 80, 5. Semel inveni ἐξ Φυλασίων III 2, 2106, 1, quod excusatione caret.

In compositis ante φ reperimus ἐγ in ἐγφορήσαντι II 2, 834 b (32⁹/₃), I 75. I 76 (in hac forma ad Tsuntam provoco, qui lapidem

ipsum inspexit, v. II 5 p. 204 versum 13^{ium} a fine). Ἐχφάντου VII 4254 (32^{9/8}), 4. ἐχφοράν Ann. Br. Sch. 13 p. 328 (325^{1/275}), 6, cf. Pap. 318, sed ἐκφ- - II 5, 871 b (post IV^{am}), I 10. 834 b (32^{9/8}), II 80. 775 b (IV^{af}), II 14. 1054 d (c. 288^a — v. Lattermann, Klio 6₁₆₈ —), 5. e. 788 (23^{5/4}), 10. e. 848 (c. 20^{9/6}), 34. 43. II 5, 964 b (III^{af}), 3. 17. VII 411 (c. 155^a), 14.

ϑ sequente usque ad III^{ai} ἐχ legitur: ἐχ Θησέων II 2, 741 (33^{4/0}), Ad 6. ἐχ Θεσσαλίας e. 545 (IV^{af}), 5. 9. ἐχ θάτ[τ]ου e. 713 (III^{ai}), 12¹). Aspiratam respuunt Oropii s. III^{am}: ἐκ Θεσσαλονίκης VII 295 (III^{am}), 8. Ex aet. imp. accedit ἐκ Θριασ[ί]ων III 2, 1710, 2.

Aspiratae χ subsequentis locos afferam: ἐκ X[υ]τ - - II 5, 116 c (c. 340^a), 5. ἐκ Χολοιδῶν III 1, 112 (Aug. aet.), a 2, e proximis temporibus 113, 2. 174 a, 4. 2073, 2. 2112, 3. 2113, 2²).

Iam de ἐκ agendum est quod consonante μ excipitur. Praemitto hoc: ἐκχ Μυρρινούττης II 2, 1020 (2^{1/2} IV^{af}?), II 8 (= Mitt. V 348, II 8). Alias Augusto imperatore tenus constanter 39^{ies} ἐχ invenimus³). Plurimis locis legitur ἐχ Μυρρινούττης, sed etiam alia habes: ἐχ μεγάλων II 3, 1427 (IV^a), 1 (epigr.). ἐχ Μυρίνης II 5, 834 b (32^{9/8}), II 64. ἐχ [μ.]υ-στηρίων e. 1231 (IV^{af}), 10. ἐχ Μεγάρων II 2, 834 c (IV^{af}), 28. ἐχ Μητροπόλεως VII 361 (II^{ai}), 2.

Ultima exempla sunt ἐχ Μυρρινούττης e. 1036 (c. 7^{8/7}), 40. 42. II 2, 958 (6^{3/2}), 9 (= Mitt. VII 7 — M. n. 1007), fortasse Augustae aetatis III 1, 1005, 10 et 1276, 24.

Postea praepositio 31^{ies} integra manet, cui mori refragantur ἐχ Μυρρινούττης III 1, 1147 (II^{pf}), 30. III 2, 1883, 2. 1890, 1. 2168, 5. E. A. 1883 p. 145, 19, 2. 3. 4 (sed ἐκ Μυρριν. 23^{ies}) et ἐχ Μαραθωνίων III 2, 1822, 2. ἐχ Μελιπέων 1862, 2. 1870, 2.

Cum voce a μ ordiente ἐκ compositum est in ἔγμακτος II 2, 835 (c. 320^a), c-133.

Addo ἐχ νεωρίων II 2, 834 c (IV^{af}), 12 (= E. A. 1883 p. 2, 12 — M. n. 1009), s. II^{pi} rursus ἐκ Ναρθῶνος occurrit (III 1, 623, 7), sed Xanthus Lycius ἐχ νουμηγίας (III 1, 74, 19), sicuti locutus est, lapidi insculpi iussit.

Restat ut χ gutturalis fata quae ante ceteras consonas fuerint disseram. Ante λ emollitur usque ad II^{am}: ἐχ [Λ]ύμνου II 2, 737 (IV^{af}), 41. ἐχ Λυκείου e. 956 (16^{1/0}), 67. e. 958 (II^{am}), 65. e. 961 (c. 140^a), 32 neque desunt quae ex aetate imp. in hunc numerum

¹) Huius fere aetatis etiam ἐχ Θηβῶν II 3, 2754, 2 esse suspicor.

²) τ litterae ϑ assimilatum est in κάθθαυε II 3, 2719, 5.

³) Cui aetati ἐκ Μυρριν. II 3, 2362, 3 attribuas, non constat.

referenda sint: ἐγ Λαμπρέων III 2, 1795, 2 (praecunte Kumanude). ἐγ Λαμπρέων 1796, 3. Iuxta autem habes testimonia aevi imperatorum haec: ἐκ Λαμπρέων III 1, 1280a (III^{pr}), 23. Mitt. 21 p. 275. 2. ἐκ Λακιαδῶν II 3, 2256, 3. III 2, 1787, 1. ἐκ Λευκογυσιῶν 1813, 1.

In compositis γ usque ad III^{am} retinetur in ἐγλυβέντα sim. II 2, 807 (3³⁰/₂₀), b 86. 809 (32⁵/₄). a 11. 33. 55. 84. 114. 153. 811 (32³/₂), d 171. 188. ἐγλέξαντος II 5, 834b (32⁹/₈), II 62. ἐγλείπει DS. 937 (30⁶/₅), 16 [sed etiam ἐκλεγεμένους e. 1206 (IV^{af}), 5]. ἐγλέγει e. 1214 (1¹/₂ III^a), 27. ἐγλσγμζομένους II 5, 614b (post 23⁶/₅), 42. ἐγλειπόντων e. 1309 (c. III^{af}), b 8.

Ab Augusti aetate nil nisi α invenitur: ἐκλ. e. 1097 (1¹), 11. III 1, 1122 (157^v), 14. 23. 24. 1145 (II^{pr}), 7. e. 1078 (c. 220^v), 23. III 1, 1188 (1¹/₂ III^v), 3. 129 (2⁵⁶/₅₀), 2. 1202 (fort. 262^v), 49.

Rara est contignatio litterarum α et ρ: ἐκ ριζῶν e. 1121 (305^v), 26. ἐκ Ῥαμνοσίων III 2, 1985, 1. ἐκρῖζωβήσεται 1423, 9. 1424, 16. Gutturalis emollitae exempla desunt.

In confinio ἐκ praepositionis et vocum α et incipientium duae gutturales conservantur, cuius moris ante aeram Christianam amplius 73 exempla innotuerunt, post Augusti aetatem supra 47, sed sunt quae alterum α eiciant: ἐΚερκρέων III 2, 1724, 3. ἐΚηρη σ. 1744, 1. ἐΚοίλης 1757, 2. 1758, 2. ἐΚυδαθηγεῶν 1777, 1¹).

In compositis duae α consonae servantur, quo a more quae abhorrent, iam sub divisione verborum protulimus (p. 4 adn. II).

Sicubi ἐκ cum voce quae α σ initium capit componitur, variatio magna est: ἐκ Σακνίρων. II 5, 834b (32⁹/₈), I 17, sed ἐΣκύρου ibid. II 63. Quasi unum corpus efficiunt duo verba in ἐΞαλαμῖνος ibid. II 62, separatim scribuntur ἐκ Σαλαμῖνος II 2, 784 (2¹/₂ IV^a), A 12. Haud secus res se habet aetate imperatoria: recte exaratur ἐκ Σηραχιδῶν III 2, 1999, 3, cf. ἐκ Ζωίλου 1386, 2, sed etiam ἐΞ Σπειριῶν III 1, 1280a (III^{pr}), b 29 legitur et ἐΞ Σακρῶνιδῶν III 2, 2002, 2. ἐΞσυνιῶν 2006, 2. 2012, 1. 2087, 2. ἐΞ Ξουκλητίων 2027, 2.

Addo hic nomen numerale ἐΞ (M. 109. 158). Ante vocales et in pausa orationis Atticos ἐΞ adhibere non est cur dicam, ante consonas item pleniore forma uti solent et s. IV^a quidem 13^{ies} (ἐΞ δακτύλων. ἐΞ δέ. ἐΞ δραχμῶν, ἐΞ λόφους, ἐΞ σπείλους, ἐΞ τῶν), quod idem fit posteris temporibus: ἐΞ δραχμάς, δραχμὰ ἐΞ Διοκλείας, πρὸ ἐΞ Καλ.

¹) Kaibel epigrammatis 1027 suo et Pinderi apographis usus c 22 ἐκαμάτων (M. n. 1017) praebet, sed vetustius Voelkelii exemplum habet ἐκ κ[α]μάτων III 1, 171 (III^{pr}), III 6.

Ἰουνίων, nec vero deficient brevioris testimonia: ἐκ χρίνικες II 5, 834 b ($32^{9/8}$), II 57 et ἐγγύ δακτύλων II 2, 834 b, II 11.

Composita haec inveni: ἐγδάκτυλα II 2, 834 b ($32^{9/8}$), II 18. 808 ($32^{6/5}$), b 167. 168. 172. 173. d 130. 151. 809 ($32^{5/4}$), b 194. 195. 207. 208. II 5, 1054 f (c. 340^a), 6, contra ἐξδάκτυλα II 2, 807 ($3^{30/29}$), a 117. 123. 125. c 78. 102. 811 ($32^{3/2}$), c 19. 31. 174. 812 (c. 320^a), a 4. De ἐκκαίδεκα et ἐγκ- v. M. n. 1344.

Itidem de ἐν praepositione loquar, et primum quidem de ἐν πολέμοι, ἐν Βυζαντίωι, ἐν φιδακνίωι sim.

In universum Atticos formam assimilata[m] multum praetulisse usque ad c. 100^a titulis edocemur, nam s. IV^a assimilatur 91 locis, non assimilatur 20, saeculis III et II^a assimilationis admissae testes 51 mihi innotuerunt, neglectae modo 21, quos subscribo: e. 1271 ($29^{8/7}$), 18. e. 646 ($29^{5/4}$), 36. e. 657 ($28^{7/6}$), 8. 64. 65. e. 672 ($27^{9/8}$), 34. E. A. 1899 p. 185 n. 8. (III^a), 8. e. 833 ($22^{9/8}$), 9. e. 838 ($22^{6/5}$), 24. II 5, 619 b (c. 210^a), 31. 34. 56. e. 912 (III^{a f}), 3. e. 917 (II^{a i}), 28. II 1, 592 (post 167^a), 13 (Pitt. ! cf. e. 1223). e. 966 (II^{a m}), 5. E. A. 1897 p. 45 n. 14 (II^a), 2. e. 971 ($1^{40/39}$), 10. 14. e. 1008 ($11^{8/7}$), 53. e. 1011 ($10^{6/5}$), 12.

S. I^a assimilationem et neglectam et admissam idem titulorum numerus testatur: ἐν e. 1033 (c. 100^a), 6. e. 1029 ($9^{4/3}$), 25. e. 1039 (c. 80^a), 7. II 2, 985 (I^{a i}), I E 67. e. 1035 (I^{a i}), 15. e. 1046 ($5^{2/1}$), 5

et ἐμ e. 1029 ($9^{4/3}$), 19. 22. II 1, 628 (c. 80^a), 17. 28. 39. e. 1039 (c. 80^a), 57. II 2, 985 (I^{a i}), I E 10. e. 1041 (c. 45^a), 22. e. 1096 (Aug. aet.), 3.

Assimilatio semper fere respuitur aetate imperatorum. Nam ἐμ Περα[ιεῖ] semel tantum reperio in sedilibus theatri Bacchici (III 1, 366, c 1), cui unico exemplo refragantur 19, quae ἐν immutatum retinent.

Oropii qui formulam solemnem ἐν παντί κειρῶι frequentaverunt, s. III et II^a praepositionem bifariam scripsere: ἐν 27^{ies}, ἐμ 34^{ies}. Accedit e Romanorum decreto circ. a. 73^a composito VII 413, 6 ἐμ βασιλικῆ et 58 ἐμ πραγμάτων.

In compositis velut ἔμπορος, ἔμβολος, ἐμφανίζω saeculis IV usque ad I^{a f} Attici paene constanter γ sequenti consonae accommodant, id quod observamus 81 locis, quibus obstant 11 ἐν-: e. 337 ($33^{3/2}$), 33. II 2, 766 (c. 330^a), 6. II 5, 834 b ($32^{9/8}$), I 13. e. 360 ($32^{5/4}$), 10. II 2, 1028 ($2^{1/2}$ IV^a), 18. e. 463 ($30^{7/6}$), 50. VII 307 ($2^{80/46}$), 2. II 5, 619 b (c. 210^a), 24. VII 3498 (c. 200^a), 25. e. 1046 ($5^{2/1}$), 11. e. 1043 ($3^{8/7}$), 17.

Mos qui antea fuit, aevo quoque Christianorum retinetur, assimilatio scriptura indicatur 10^{ies}, negligitur quater: III 1, 1091 (I^p f), 41. e. 1076 (c. 200^p), 5. III 1, 24, 4. 1245, 8. III 2, 3120, 1.

Ante nomina a gutturali initium capientia (e. g. ἐν κζωτίωι, ἐν γυμνασίωι, ἐν Χυτρεσσίς) in Attica et Oropo oppido omnibus temporibus ἐν frequentior est forma, quam s. IV^a 30 tituli Attici 59^{ies} subministrant, cum ἐγ 10 tituli 31^{ies} praebeant, decem autem tituli sunt hi: II 2, 751 (3⁵⁰/₂₃), II B d 26. 811 (32³/₂), e 9. 785 (2₂ IV^a), 5. 7. 8. 12. e. 404 (2₂ IV^a), 7. e. 492 (30³/₂), 12. II 2, 834 c (IV^a f) 6^{ies}. II 5, 768 b (IV^a f), 17. 772 b (IV^a f) 6^{ies}. 775 b (IV^a f) 9^{ies}. II 2, 848 (2₂ IV^a — III^a), 6.

Deinde exempla Attica rarescunt: saeculis III et II^a ἐγ legi semel [ἐγ Κερίται e. 844 (II^a i), 20] et ἐν 6^{ies} [e. 682 (c. 270^a), 8. e. 1248 (III^a m), 8. 8. II 2, 852 (2₂ III^a), 12. e. 909 (c. 170^a), 6. e. 968 (II^a m), 14]. Imperatorum aetas ἐν Κραπετωλίωι III 1, 479 (1¹⁷/₁₈), 6 et ἐν γυμνασίωι III 2, 1344, 1 porrigit.

Oropii eundem scribendi modum exhibent: s. III^a ἐν 23 locis et ἐγ 4 reperis, ἐγ κ- VII 246 (c. 260^a), 1. 247 (c. 250^a), 17. 4262 (III^a f), 1. E. A. 1892 p. 41 n. 70 (III^a f), 15. Quibus addas ἐν κλλι-στωι VII 412 (I^a i), 31. ἐν κωμετίωι 413 (73^a), 60.

Protinus transeo ad eiusdem generis composita, qualia sunt ἐγκτησις, ἐγγυρητής, ἐγγραφία. Usque ad c. 100^a Atticis formae assimilatae familiares sunt, sunt enim hae 48 et non assimilatae 30, saeculorum III et II^a testimonia afferam: ἐγ- II 5, 1054 d (c. 288^a — v. Klio 6, 168 —), 17. e. 1214 (1₂ III^a), 27. II 1, 624 (fort. 2⁵⁰/₇₃), 27. II 5, 597 c (c. 274^a), 9. e. 1283 (ante III^a m), 5. II 1, 617 (c. 250^a), 4. e. 835 (c. 230^a), 26. e. 786 (c. 225^a), 27. E. A. 1900 p. 141 n. 3 (22²/₁), 4.

S. II^a e. 1006 (12²/₁₁), 6. 37. 58. 61. e. 1011 (10⁶/₅), 5. II 5, 4322 (II^a f), 33. e. 1028 (100⁰/₉₉), 6.

ἐν- e. 1271 (29⁸/₇), 8. e. 1165 (1₂ III^a), 25. e. 802 (post III^a m), 8. II 5, 618 b (c. 23²/₁), 20. e. 1310 (c. III^a f), 4. e. 1006 (12²/₁), 18.

Saeculis I^a et I^p ἐν- quater occurrit [e. 1051 (post 3⁵/₇), a 11. c. 14. III 1, 1092 (c. 100^p), 11. 44].

Saecula subsequencia inter se discernere iuvat: s. II^p ἐν- pervicit, cum huius rationis 32 testibus alterius modo 13 adversentur, quae posteriora hic habes: ἐγκώμιον, Ἀνέγκριτος, ἐπέγγραφοι al. III 1, 900 (aet. Hadr.), 4. e. 1105 (1¹⁷/₁₈), B b 4. III 1, 1129 (165^p), 11. 22. 26.

1132 (167^p), 59. 1133 (171^p). 90. 161. 161. 1138 (c. 175^p), 55. 1147 (II^p ¹), 25. 37. 70¹).

S. III^p forma assimilata funditus ignoratur, quandoquidem omnibus 16 locis quos exscripsi nil iam nisi ἐν- invenimus. Quibus aggregantur tria paria exempla aetati imperatoriae adscribenda (III 1, 1245, 4. 1246, 1. III 2, 1349, 8).

Apud Oropios a s. IV^a usque ad I^a ἐγ- 59^{ies} et ἐν- 62^{ies} deprehenditur.

Praepositio liquidae λ tantummodo semel assimilatur: ἐλ Λακκ(αδῶν) οἰκοῦ(ντος) II 2, 834b (32^{9/8}), I 71, sed contra ἐν Λύμωνι II 3, 1347 (3^{50/20}), XII. Cuius moris posterioribus temporibus 10 exempla repperi.

In compositione tamen ν λ consonae accommodari solet, et s. IV^a quidem ἐλλείπει sim. 11^{ies} offendit, tum ἐνλείπ- II 1, 622 (III^a ¹), 12. II 5, 624b (17^{5/4}), 6 (cum Koehlero). e. 1009 (11^{6/5}), 9. E. A. 1883 p. 101 (aet. Rom.), 3, altera tamen consuetudo usque ad c. 100^a 10^{ies}, cf. ἐλλιμενίας III 1, 368, b—c 1.

μ sequente assimilatio scriptura plerumque indicatur, s. IV^a 32^{ies}, quibus testibus obstant 8: ἐν μέσσωι al. II 2, 756 (3^{50/23}), 11. 834b (32^{9/8}), II 52. II 5, 834b, I 43. 775b (IV^a ¹), I 15. II 2, 769 (c. 300^a), 11. 772 (c. 300^a). B I 13. 14. II 3, 1367 (c. 300^a?), 7. Usque ad aerae Christianae initium pergunt ἐμ scribere et id 15^{ies}, contra ἐν Μουνηζῶ e. 1029 (9^{4/3}), 13. Hic mos rursus Caesarum imperio vigere videtur: ἐν Μεσογείῳ III 1, 61 (1/2 II^p), A I 24. B II 47.

In compositis usque ad s. I^a ^m 11^{ies} assimilatur (ἐμμένω al.). Hic adnecto ἐν ῥόδωι II 2, 735 (post 306^a). 25. ἐν Πάμ(νοῦντι) III 1, 363, 1.

Ante σ recte scribitur ἐν στήλι. ἐν Σάμωι al. usque ad 1/2 III^a fere 50^{ies}. (Quo a modo quae discordant, sunt haec: ν assimilatur in ἐς Σάμωι e. 244 (33^{7/6}), 17, ἐς στήλε[ι e. 706 (III^a ¹), 8, sibilantis geminatione non expressa²): ἐστήλι e. 1199 (c. 325^a). 13. 29 et in ἐΣκαμβρονιδῶν II 2. 834b (32^{9/8}), II 43. II 5, 834b, II 26. 29 [contra ἐν Σκαμβ. II 2, 834c (IV^a ¹), 11. 773 (c. 300^a), 43. 774 (c. 300^a), 9].

A c. 250^a constanter (50^{ies}) ν plene insculptum invenis.

Verborum compositorum nulla alia testimonia exploravi nisi ea quae iam apud M. n. 1051 enumerata sunt.

Hic adiungo ἐν Ζείωι II 2, 1054 (3^{47/30}), 4. ἐν Ζείωι 807 (3^{30/29}), c 33.

¹) Hecht l. l plura exempla enumerat transcriptione falsa ductus. Singulare ἐνγγοῦδῶν [III 1, 39 (1^{17/38}), 11, cf. e. 1104] tantum Cyriaci fide nititur.

²) ἐστή[λι. Ö. S. 7 p. 237 supra, 3.

Inter praepositiones tertio loco tractabitur $\sigma\upsilon\nu$. Hic statim ad composita quae sunt $\sigma\upsilon\nu\mu\pi\rho\sigma\epsilon\delta\epsilon\rho\sigma\iota$, $\sigma\upsilon\nu\mu\beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$, $\Sigma\nu\mu\varphi\acute{\epsilon}\rho\omega\nu$ progrediar, nam de praepositione sola non multum habeo quod huc faciat [$\sigma\upsilon\mu$. $\pi\omicron\sigma\tau\epsilon$ (sc. $\chi\omicron\rho\zeta\omega$)] II 3, 1285 (post IV^{a m}), 1]. E ceterorum exemplorum turba peculiari loco $\xi\upsilon\mu\beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ voce defungar. Hic usquequaque μ legitur, et id in lapidibus Atticis et Oropiis a s. IV—I^{a f} 55^{ies}, ν tantum hisce 6 locis: e. 337 (33^{3/2}), 17. e. 394 (3^{21/18}), 7. e. 659 (28^{7/6}), 18. e. 862 (III^{a m}), 3. e. 850 (c. 200^a), 10. e. 1042 (c. 4^{1/0}), d 5¹).

Non eandem constantiam Attici in ceteris prae se ferunt, licet mihi omnino dicendum sit omnibus temporibus μ in iis praeponderare: a s. IV—I^{a f} pernumeravi μ consonantis 124 testes et ν 62. Illi priores altero tanto plures numero sunt. Aetate imperatoria, de cuius in hac re consuetudine orthographica amplissimo nominum propriorum numero certiores fimus, ν etiam magis in desuetudinem abit. In iis enim titulis qui disertas temporis notas continent, invenimus μ . 78^{ies} et ν 14^{ies}: $\sigma\upsilon\nu\pi\nu\epsilon\acute{\alpha}\nu$, $\sigma\acute{\upsilon}\nu\beta\iota\omicron\varsigma$, $\Sigma\nu\mu\varphi\acute{\epsilon}\rho\omega\nu$ sim. III 1, 1079 (4^{5/6}), 15. e. 1072 (c. 116^p), 4. e. 1074 (c. 120^p), 8. III 1, 1110 (post 130^p), 30. 1120 (151^p). 26. 1121 (156^p), 58. III 2. 1421 (2^{1/2} II^p), 6. III 1, 1160 (19^{2/3}), 52. 1163 (II^{p f}), 82. 53 (c. 200^p fort.), 21. 1057 (III^{p i}), 4. 1193 (23⁰), 27. 827 (245^p), 2. 709 (III^{p m}), 7.

Qui vero lapides certae aetati vindicari nequeunt, 10^{ies} μ et 11^{ies} ν offerunt, ν consonae exempla appono e. 1119, 3. III 1, 236, 5. 687a, 12. 1218, 6. 1229, 5. III 2, 2003, 1. 2198, 1. 2510, 1. 3042, 2. 3368, 1. E. A. 1894 p. 211, 36, 4.

Oropii in hac re constanter se gerunt: fere 44^{ies} assimilati-
onem adhibent, quam neglegunt his locis: $\sigma\upsilon\nu\varphi\acute{\epsilon}\rho\omega\nu\tau\alpha$ E. A. 1892 p. 35 n. 66 (III^a), 2. p. 45 n. 75 (2^{1/2} III^a), 3. In Romanorum decreto VII 413 (73^a) invenimus $\sigma\upsilon\nu\beta$. 6. 29. 39. 42 et $\sigma\upsilon\mu\beta$. 57. 58.

¹) Obiter explanabo, quotiens et ξ et σ in locutione $\gamma\acute{\omega}\mu\eta\nu$ δὲ $\xi\upsilon\mu\beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ $\tau\tilde{\iota}\tilde{\gamma}\tilde{\varsigma}$ $\beta\omicron\nu\lambda\tilde{\iota}\tilde{\varsigma}$ $\kappa\tau\lambda$. (M. 221) deprehendatur. ξ in exemplis tantum non omnibus comparet (60^{ies}), σ exhibent tres loci: e. 505 (30²), 47. e. 650 (2^{90/80}), 21. e. 980 (II^{a m}), 9 (verbum extra hanc formulam, ut iam M. dixit, a σ initium capit).

Ultimum autem formulae et saeculi I^a solum testimonium est e. 1041 (c. 45^a), 26 $\xi\upsilon\mu\beta$, nam in vs. 2 ex iis quae servata sunt, omnis dubitatio non exempta est, utrum nobis cum ξ an σ consonae reliquius res sit, quamquam hic quoque magis ad ξ inclinaverim (II 1, 477 b = e. 950, 15 — M. n. 1761 — anno fere 16^{3/4} assignatur). Sed 2^{1/2} II^p in monumentis sepulcralibus scriptum exstat $\gamma\acute{\omega}\mu\eta(\varsigma)$ $\sigma\upsilon\mu\beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\iota\omicron$ III 2, 1418, b 10. 1419, 21. 1421, b 6. Ath. 10 p. 541, 23. Versuum testimonia [$\xi\upsilon\nu\acute{\alpha}\tau\iota\varsigma$] III 1, 171 (post 200^p), 3. $\xi\upsilon\nu\omega$ 1102 (II^{p i}), 8] hic in censum non veniunt.

Hinc traducimur ad gutturales, in quibus item ilico ad composita me converto, quia *σύν* praepositionis exemplum nil nisi unum penes me habeo *σύν Καπιτωλίου* III 1, 120 (II^p 2), 5. Ex iis quae proxime ante expediti cognovimus *ν* praepositionis labiales contingens iis accommodari, sed non ita est in *ν* gutturales contingente, quod raro in *γ* transit. Et s. IV^a cum non satis multa ad certo iudicandum exempla existent, ea singillatim notare malo: *ν* II 2, 1054 (3⁴⁷/₃₀), 2, 82. e. 774 (III^a 2), b 8. II 2, 766 (e. 330^a), 29. e. 457 (30⁷/₆), b 18. e. 463 (30⁷/₃), 77 (sec. Latterm.) et *γ* II 2, 1054 (3⁴⁷/₃₀), 95. II 5, 1054g (3³⁸/₂₃), A 16. 18. 19. B 39. e. 244 (33⁷/₆), 7. 41. 47.

Sed alia rerum condicio est iam inde a s. III^a, usque ad e. 100^a 10^{ies} *ν* exseripsi, quo accedunt e s. I^a 12 eiusdem rationis exempla e VII 413 sumpta, quibus omnibus obstant 4: *συγγένειαν* e. 885 (e. 200^a), 17. *σύγκλητος* e. 945 (16⁸/₇), 5. e. 1224 (e. 165^a), e 11. *συγγενεί* e. 1051 (post 3⁸/₇), e 25. Etiam significantius quod Atticorum sub Caesaribus consilium fuerit intellegere licet, nam 29^{ies} *ν* scribitur et modo bis assimilatur in *συγγενεά* III 1, 775b (fort. II^p), 2 et *συγγέαι* III 2, 1417 (e. 160^p), 13.

Eae voces quae ex *συν* et verbo a *μ* ordiente conexas sunt, usquequaque *μμ* exhibent, et id ante Augusti aetatem 54^{ies}, post saepius quam 20^{ies}, quo a more tamen distant *συνμείξιτος* al. II 5, 751 (3⁵⁰/₂₃), 1 b 4. e. 467 (30⁶/₅), 10. VII 413 (73^a), 17. e. 1043 (3⁸/₇), 29. e. 1108 (17⁶/₈₀), 6. III 1, 1248, 5.

-λλ- (velut in *σώλογγί* al.) ante Augustum imperatorem reperitur plus 15^{ies}, semel autem *συνλειτουργών* II 5, 624b (17⁵/₄), 15. in *σώλλιξιδην* III 1, 53 (e. 200^p), 22 supplementum ex prioris *λ* reliquiis certum videtur.

Restat denique, ut *συστρώσει*, *συστρεμματάρχης* et quae huius ordinis sunt absolvam. Atticorum et Oropiorum usus nihil commune habet cum ratione quam lex scholastica nobis familiarem reddidit. Legitur enim *συσστ[ρ]ώσει* VII 4255 (e. 3³⁸/₂₂), 24. II 2, 1054 (3⁴⁷/₃₀), 61. 72. *συσσταλῶσεν* II 5, 624b (17⁵/₄), 11. At *συστ[ρ]ίμας* II 5, 1054g (3³⁸/₂₃), v. Latterm. p. 66, 26.

Aetatis imperatoriae usus qui fuerit satis compertum habemus, cum voces *συστάτης*, *συστρεμματάρχης* haud raro deprehendantur, unde semper et *συσ-* et *συνσ-* pari iure — sicuti in Aegypto (Ma. 235) — exaratum esse colligimus, et *συσ-* quidem Augusto imperante et s. I^p: e. 1051 (post 38^a), e 4. III 1, 1080 (4⁵/₆), 16. 1085 (61^p), 15. S. II^p: III 1, 1096 (e. 112^p), 9. 1129 (165^p), 1. 2. 4. 744 (e. 171^p), 8.

1136 (post 172^p), 5. 1139 (c. 178^p), 2. 1155 (c. 190^p), 6. 1164 (II^{p f}), 3. S. III^p: III 1, 1174 (c. 200^p), 11. 13. 1185 (c. 220^p), 7. 1190 (c. 230^p), 14. 1193 (23^{o/5}), 18. 1197 (2^{38/44}), 28. 758 (III^{p m}), 2. E. A. 1890 p. 115, 11 (i), 2, at συνσ- s. II^p: III 1, 1095 (II^{p i}) 7^{ies}. 1097 (11^{2/3}), 7. 1108 (1^{17/29}), 7. 740 (c. 145^p), 3. 1145 (1^{85/92}), 40. 43. 44. 45. 1159 (II^{p f}), 6, deinceps 1177 (2^{12/22}) 5^{ies}. 758 (III^{p m}), 3. 1202 (fort. 262^p), 7. 16. Ath. 7 p. 390 (III^p), 76¹). e. 1121 (305^p), 44. Accedit III 1, 1205, 3.

In voluminibus Hercul. (Cr. 60) plerumque nasalis exēteritur.

Cum ζ- compositam hanc praepositionem nullibi legi. Lapidēs Priēnenses semel ν in hac compositione servatū (συνζώντων) offerunt (Dienstb. 85).

De compositis Ἐκατόμπεδον, Πάγκαλος al. hoc statuendum est: temporibus quae imperatorum aetatem antecedunt μ ante labiales 54, ν autem 10 locis scribitur, quorum tres saeculi III et II^a sunt: Πανφίλων e. 683 (27^{4/3}), 3. Ἐκατονβικῶνος e. 1282 (26^{2/1}), 2. Πα]ν[βω]τ[άδου II 3, 1159 (II^{a m}), 10. Aevo imperatorum ν 10^{ies} invenimus [III 1, 1276 (Aug. aet.), 13. 20. 78 (I^{p f}), 8. 1133 (171^p), 36. 1144 (c. 185^p), 3. 1159 (II^{p f}), 15. 1197 (c. 240^p), 37. III 2, 2075, 2. 2086, 1. 1] et μ 55^{ies}.

Sicubi ν cum vocabulo e gutturali incipiente compositum est, ante Augusti aetatem ter ν servatur: Πάγκalos II 2, 772 (c. 300^a), B I 16. Πανκλέους e. 844 (II^{a i}), 23. πανκράτιον II 2, 967 (c. 190^a), b 15. in γ transit 40^{ies}, plerumque in παγκράτιον. Postea et ν 21^{ies} et γ 21^{ies} repperi.

Venio nunc ad aliam binorum compagem, articulum dico et nomen sequens. In quibus assimilatio exemplis comprobari potest usque ad c. 100^a, raro etiam s. I^a (cf. Herzog, Die Umschrift der älteren griech. Literatur in das jonische Alphabet. Progr. z. Rektoratsfeier d. Univers. Basel 1912 p. 7), non iam Caesarum imperio. ν litteris labialibus accommodatur in titulis tam Atticis quam Oropiis s. IV^a 26^{ies}, non accommodatur non minus 210^{ies}, saeculis tribus proximis assimilationis etiam pauciora exempla existunt, si quidem huius modi 33 testimoniis fere 370 adversantur. Quae a III^{a m} assimilationem admittunt, affero: τῶμ προσέδρων, τὸμ Πειραιᾶ, τὴμ βουλήν, τὴμ πρὸς ἑαυτὸν εὐνοίαν al. II 5, 493b (III^a), 4. E. A. 1899 p. 185 n. 8 (III^a), 5. E. A. 1892 p. 49 n. 80 (III^a), 6. e. 774 (III^{a m}), b 9. e. 777 (III^{a m}), 10. e. 835 (c. 230^a), 2. E. A. 1892 p. 41

¹) συνστρεμματάρχαι quod exemplum una cum τρίνματα II 5, 834 b (32^{9/4}), II 91 et κέρυμμα II 3, 2836, 6 ad M. n. 1052 addas, cf. Cr. 58, vice versa γρα]μματέ(α) e. 448 (31^{8/7}), 67.

n. 70 (III^{af}), 1. e. 886 (200—197), 11. e. 909 (c. 170^a), 8. e. 889 (II^{ai}), 8. e. 897 (c. 18^{5/1}), 12. e. 900 (c. 185^a), a 20. e. 945 (16^{8/7}), 13. 16. e. 950 (c. 16^{5/1}), 7. e. 952 (1/2 II^a), 3. e. 968 (II^{am}), 21. e. 958 (c. 150^a), 27. e. 974 (13^{7/6}), 4. e. 840 (II^{af}), 9. II 3, 1206 (I^{ai}), 2. e. 1038 (I^{ai}), 11. Aetate imperatoria saepius quam 25^{ies} articulus non iam commutatur¹).

Ante gutturales non totiens assimilatum esse tituli produnt: s. IV^a 14 assimilationis exempla habemus et fere 130 alterius consuetudinis: γ in τῶγ γραμμάτων sim. e. 244 (33^{7/6}), 25. 27. e. 411 (post 336^a), 23. II 2, 834 b (32^{9/8}), I 45. II 2, 834 c (IV^{af}), 55. e. 415 (c. 330^a), 14; in τὸγ γραμματέα II 5, 145 b (c. 340^a), 14. e. 244 (33^{7/6}), 8. VII 4253 (33^{2/1}), 28. 4254 (32^{9/8}), 46. II 2, 811 (32^{3/2}), c 131. e. 545 (IV^{af}), 16. e. 660 (post IV^{am}), 20. e. 576 (IV^{af}), 18. Iam hinc elucet vocabulorum τὸγ γραμματέα plurima exempla esse (τὸν γρ. 27^{ies}); non aliter res se habet duobus posteris saeculis, etenim assimilatur 15^{ies}: τὸγ γρ-έα e. 678 (27^{6/5}), 5. e. 835 (c. 230^a), 28. E. A. 1892 p. 41 n. 70 (III^{af}), 11. e. 918 (II^{ai}), 12. e. 908 (1/2 II^a), 18. e. 909 (c. 170^a), 21. e. 952 (1/2 II^a), 12. e. 947 (c. 16^{6/5}), 6 (τὸν eodem tempore 60^{ies}), τὸγ κατὰ πρὸς ταπειάν e. 900 (c. 185^a), b 24. e. 909 (c. 170^a), 21. Hoc posterius ad praecedentis articuli (τὸγ γραμματέα) similitudinem scriptum esse videtur; quo accedunt τῶγ καιρῶν e. 1214 (1/2 III^a), 6 et τῆγ γυναιῖα II 5, 620 b (III^{af}), 3. 27 (quater, cf. enim Rh. M. 55 p. 504), non assimilatur saepius quam 180^{ies}. S. I^a assimilationem admittere desierunt (fere 40^{ies}); quae ratio in posterum invaluit.

Voci quae a μ. orditur sequenti articuli ν haud raro accommodatur, et s. IV^a quidem 18^{ies}, non accommodatur 25^{ies}, qua in re moneo μέν particulae articulum 7^{ies} assimilari [II 2, 1054 (34^{7/30}), 89. 1059 (32^{1/0}), 13. 812 (c. 320^a), a 33. e. 448 (31^{8/7}), 69. II 5, 1059 b (2/2 IV^{af}), 11. II 2, 834 c (IV^{af}), 74. DS. 937 (30^{6/5}), 21], non assimilari ter [e. 448 (31^{8/7}), 27. II 1, 224 (c. 320^a), 11. e. 1241 (300/299), 25], unde μέν arcte cum articulo cohaerere apparet. S. III et II^a, si omnia exempla coniunctim respexeris, ν scribitur 28^{ies} et μ. 9^{ies}: τῆμ μητέρα al. VII 272 (c. 260^a), 2. II 5, 619 b (c. 210^a), 25. e. 861 (III^{af}), 27. e. 909 (c. 170^a), 22. e. 1224 (c. 166^a), b 23. BCH 19 p. 541 (II^{am}), 42. VII 411 (c. 155^a), 5. 35. II 5, 1406 c (II^a), 2. A 100^a assimilare supersedent [cf. τῶν M[ουσιῶν] II 1, 629 (I^a), b 8. τῶν μετὰ - II 2, 992 (I^a), I 13. τῆν μίσθωσιν e. 1035 (I^{ai}), 20. τῆν μεγάλην e. 1125 (i), 7].

¹) Nescio quo referam ἐπὶ τῆμ [- - e. 943 (c. II^a i), 11.

Transeo ad reliqua vocabula et primum quidem ν ante labiales pertractabo (ἴην προσεδέησεν, λίθων πρώτους sim.), s. IV^a plus 100 iustae rationis testimoniis 16 assimilationis obstant: τὴν εἰσιούσῃ. πρυταν. e. 696 (post 30³/₂), 5 [at -σαν πρυτ. e. 558 (c. 30³/₂), 22]. ἦς ἀμ. βούληται e. 374 (post 319^a), 16. ἦ]ς ἀμ. [β]ο[ύ]λονται e. 541 (ante 30³/₂), 8. ἔπου ἀμ. βούληται e. 450 (31⁴/₃), b 10. ἔσου ἀμ. πράτῃ. II 1, 610 (2¹/₂ IV^a), 9. ἔταμ. παραγ- e. 244 (33⁷/₆), 32. ἔσομ. παρελάβον e. 463 (30⁷/₆), 99. ἄγετῶμ. ποῆσαι VII 4255 (c. 330^a), 5. λ]βουμ. (= -ουμ.) πρώτου]ς II 5, 1057 b (fort. 2¹/₂ IV^a), 16. ὑπὲρ τούτωμ προσοφείλ. II 2, 811 (32³/₂), c 171. προσοφείλουσιν πρὸς e 171. ἐστὶμ. περὶ e 157. ἀπὴ-νεγκεμ πρὸς d 53. τάρρομ. πηδάλια II 2, 812 (c. 320^a), a 8. δρεῖλου-σιν. Φιλ. a 1⁴).

Assimilationis etiam saeculo proximo exempla porriguntur: ἦς ἀμ. βούληται e. 654 (28⁹/₈), 49. ἔπως ἀμ. πόρος VII 4263 (III^a f), 1. ἐάμ. πῶθεν 8. ἔταμ. παιῶσι e. 1214 (1¹/₂ III^a), 20. ὦμ. προσῆκεν e. 682 (c. 270^a), 23. ὦμ. παρά E. A. 1892 p. 49 n. 80 (III^a), 4. ὦμ. παρέδωκε II 2, 836 (23²/₁), II 7. χρεῖαμ. π[α]ραγ- e. 673 (27⁸/₁), b 10. ἐρλέγαμ. παρ' αὐτοῦ e. 1214 (1¹/₂ III^a), 27. ἐστὶμ. περὶ 3, neglectae autem plus 56. Tum utique ν scribitur. Quam parum homines aetatis Augustae prae fuerint ad assimilandas consonas in duabus vocibus non arctissime inter se cohaerentibus, testis esto Dionysius Halicarn. (de comp. verb. § 158 i. bibl. Teubner. 65, 2, 1 p. 103, 12 sqq.): οὐ γὰρ ὑποτακτικὸν τῷ ν τὸ π. Τούτου δ' αἴτιον ὁ τοῦ στόματός γε σχηματισμὸς οὗτε κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον οὔτε τῷ αὐτῷ τρόπῳ τῶν γραμμάτων ἐκφέρων ἐκάτερον.

Ante gutturales Attici assimilatione raro utuntur, quandoquidem amplius 135 legitimae consuetudinis testes s. IV^a sunt et pauperculi 3) contrariae: κρήνηγ καινήγ e. 338 (33⁵/₂), 14. καὶ . . . ἄγ κελύσων II 5, 1057 b (2¹/₂ IV^a?), 12. ποδῶγ καὶ 1054 g (c. 330^a). A 33²). Eiusdem usus deinceps octo invenis: τὸν λο]πὸν γ [χρόνον e. 694 (III^a i), 8. ἄπερ ἄγ καὶ e. 1214 (1¹/₂ III^a), 26. ὑπὲρ ὄγ καὶ e. 945 (16⁸/₇), 15. οἴγ καὶ 16. λέγωγ καὶ 11. χρημάτωγ γίνηται VII 4263 (III^a f), 2 (qui ipsi tituli aliquantum ad assimilandi rationem inclinant). -σεγ καὶ e. 1033 (c. 100^a), 12. ἔθουσεγ κ[α]τὰ 11. Sed quid haec perpauca contra fere 200 exempla quae ab altera parte stant!

ν accommodatur μ consonae s. IV^a 9 locis: περίχρουσιν μί[αν] II 2, 736 (IV^a f), B 10. ἔσου ἀμ. μισθῶσθι II 5, 1054 g (c. 330^a), A 11. οὔ ἀμ. μισθῶσ. 17. οἴκ]οδουμ. μὲν e. 329 (33⁵/₂), 7. μίαμ. μὲν e. 333

¹) II 5, 1054 g (c. 330^a) assimilationis exemplis scatet.

²) Addas ex epigrammate s. IV^a γῆγ καὶ ὀ. S. 7 p. 40 n. 26, 1.

(33^{5/4}), a 9. ἐὰμ. μὲν e. 380 (32^{0/10}), 40 (-ν μὲν 5^{ies}). μέμ. [μοι II 5, 584 c (IV^a), B 19. τολύτω]μ. μέγεθος 1057 b (fort. 2^{1/2} IV^a), 11. ἐγραμμάτευεμ. Μαίμ. e. 456 (30^{7/6}), 3, non accommodatur plus 33. S. III et II^a accommodatur nil iam nisi his tribus: πρότερον μὲν e. 687 (26^{6/3}), 8. ἐμ. μὲν e. 903 (c. 175^a), 4. πρότερον μὲν e. 1224 (c. 166^a), b 13 [sed μίαν μὲν e. 1006 (122^{1/1}), 48. πρότερον μὲν e. 1042 (c. 4^{1/6}), a 14¹].

Imperatoribus Romanis principatum obtinentibus nullum iam exemplum reperitur, in schedis meis ex eodem tempore 7 iustae scripturae testes habeo.

In compositis etiam Aegyptii (Ma. 234). Magnetes (Na. 106), librarii Hercul. (Cr. 57) μ labialibus sequentibus saepius adhibuerunt quam γ gutturalibus, id quod alibi quoque multifariam observatur. Idem (Ma. 230. 231. Cr. 61. Na. 102) minores particulas velut articulos, praepositiones, ἄν, ἐάν sequenti consonae accommodare adamaverunt, item Pergameni (Schw. 135). Hic quoque statuendum est ante labiales saepius assimilari (Ma. 231. Na. 102. Cr. 61, cf. Schw. 137).

Nonnullis locis μ. satis mirum in modum sine iusta ratione exaratur (Cr. 65. Rab. 26. Na. A. V. 31 sq.): τῶμ. ἀίρ[ε]ψ. e. 1183 (post 340^a), 17, sed 'titulus erroribus foedissimis et gravissimis scatet.' ἐμ. Σ|καμβρονιδῶν? II 2, 776b (2^{1/2} IV^a), A 3. ἔτερον. σφόνδυλον 83±c (c. 320^a), 80. ἡμωζελίωμ. τὸ[- - 52. τὸμ. κατὰ πρῶτ. e. 521 (IV^a), 5, cf. Aesch. Choeph. 53 δεσποτῶμ θανάτοισι.

Quomodo nasales in mediis vocibus ante consonas tractentur.

Iam me converto ad voces Graecas quae sunt Ἀμφιάρως, ἀγγέλλω cet. Uti iam supra cognosti, e proximis quoque animadvertes nasalem continuo sequenti labiali aliquanto saepius accommodari quam gutturali. Velim perlustremus saeculis IV et III^a quae sit condicio rerum: ν ante labiales deprehenditur 37^{ies} (addam numeros ad centesimarum rationes revocatos, 9%), μ autem 378^{ies}, deinceps usque ad Christum natum μ. 227^{ies} et ν 14^{ies} (6^{0/6}): Ἀμφιάρως, Ὀλύμπιος sim. VII 3498 (II^a), 1. 2. 23. 46. 59. 67. e. 958 (c. 150^a), 93. II 2, 956 (I^a), b 32. VII 413 (73^a), 16. 17. 50. III 1, 1276 (fort. Aug. aet.), 19. 21. 22. Hinc evincitur s. II et I^a perpauca a consueto more abhorrere, praesertim cum complura testimonia in eodem titulo esse tecum reputabis.

Aet. imp. exstant 33 (11^{0/6}) ν consonae exempla et 271 μ consonantis.

¹) Nescio num huc faciat -ν ἀμ μὴ κα- e. 1216 (III^a), a 8.

Sequitur quaestio de γγ (exceptis nominibus e lingua Latina accersitis velut Αγγγῆνος): s. IV et III^a legitur priore loco γ 53^{ies} (27°/₁₀) et γ 144^{ies}, deinde usque ad Augustum Caesarem γ 9^{ies} (11°/₁₀) et γ 76^{ies}; 9 loci qui γ praebent (ἀγγέλλω, λαγγάνω, τρυγγάνω) sunt e. 979 (II^a m), 14. II 1, 624 (c. 180^a), 6. 16. II 5, 624b (175°/₁), 10. e. 992 (II^a), 13. e. 1042 (c. 4°/₁₀), a 1. e. 1046 (5°/₁), 6. 6. VII 413 (73^a), 64.

Ab excessu Augusti perquam perspicuum discrimen interesse videmus inter γ labiale et gutturale, etenim 47 (43°/₁₀) γ et 62 γ exempla exscripsi.

Falso μ scriptum est in ἀρε|ε|θύμτων e. 1183 (post 340^a), 18. ἀπαμτας 20. Cf. εῦμαι 20, at de tituli condicione supra p. 74 disserui. II χρδιδονίδος e. 654 (28°/₁₀), 2 (Schw. V. 253). Ἀρμότων VII 282 (III^a m), 1. Τρυγγδρος II 3, 2833, 4 (cf. Cr. 65 adn. 3. Ma. 232 adn. 2). Pro -μεν lapidi II 5, 767b (33°/₁), 45 -μεν (Na. A. V. 30) insculptum est in ἐλ|ἀβονεν.

Hoc loco addo exempla omissae nasalis ante consonas (M. 84, 2. Me. 381. Rab. 26), qua in re meo quidem iudicio multifariam in ambiguo relinquendum erit, utrum haec omissio ad pronuntiationem spectet (Schw. V. 252) an pro mero vitio habenda sit: Ὀλυπικός III 1, 1165 (c. 200^a), 34. Σακρονίδου III 2, 2003, 3. ἐ(α) Ακπτρ)έων 2200, 2 (ex schedis Fourmonti). συραλόντι II 2, 834c (c. 320^a), 14. συρουλίου VII 413 (73^a), 55. Συρ|έρων III 1, 1131 (fort. c. 165^a), b 7. συρίου III 2, 3510, 3. Formae ἐπτορικών e. 1013 (II^a f), 35 (Fourm. apogr., recte ἐμπ- 6^{ies}) non multum tribuo.

συγγραφές Latterm. p. 45 (c. 330^a?), 25. ἠν|καλίσιων II 2, 834b (32°/₁₀), II 22. Ἐπιτρογάνων III 1, 1121 (15°/₁), II 72. Ἀκουρανί III 2, 2208, 2. Hic mihi absolvere liceat vocabuli σκληπικτής (M. 84, 6) nasali semper destituti exempla, ad M. accedit σκληπικτής VII 420 (c. 84—65^a), 5. III 1, 1129 (165^a), 29. 1288, b 1. c 1. e 9. 1290, 2. Alteram formam σκληπιστής habes VII 419 (c. 84—65^a), 7. III 1, 1284 (37°/₈), 7.

Ante dentalem supprimitur nasalis in αἰ κείται II 1, 573b (2°/₂ IV^a), 20. οἰκοστίος II 2, 834b (32°/₈), I 65. 67. 75. II 38. II 5, 834b, I 7. 11. 19 (contra γ recte 14^{ies}). πέττε II 2, 834c (IV^a f), 15. ἀπὸ Ἀλαβᾶδων 970 (II^a m), 35. ἐπαίσατο e. 1030 (post 9°/₁₀), 6. Νέαδρος II 3, 2282, 1. Ἡγήσαδρ(ο)ς 3749, 1. Ἄ|λεξάνδρ(ε)ός III 2, 2531, 5. Ἀκαματίδος III 1, 1197 (2°/₃₈/₄₄), III 42. Ξάθος 75, 1°.

¹) Huc fortasse pertinet Ἀνούσ(ως) II 2, 835 (c. 320^a), 64.

In fine vocabulorum intercidit in τὸ γραμματεῖα II 1, 115b (IV^a m), 26. τὸ στρογγύλον II 2, 834b (32^{9/8}), I 20. τῆ προτανείαν 42. τ]ῶ ἀ(γα)λμμάτων III 2, 1419 (2^{1/2} II^p), 4 et in κεφάλαιο ΔΔΔ II 2, 834b, I 68. φέρει ξύλα 841 (c. 300^a), 6. ἴ|ν ἔγω διατελεῖ e. 652 (2^{90/59}), 22. θεῶ χάριστήριον II 3, 1620, 3. φέρει μ|ήτε III 2, 1421, a 3. νῦ θ³ Ἑλιχών 1345, 9. In ὅστις . . . γνώμη συνβάλοιτο περὶ τοῦ τούτων τι κεινηθῆναι in Herodis Attici titulis III 2, 1418, b 10. 1421, b 6. Ath. 10 p. 541, 23 γνώμη pro dativo accipio.

De N paragogico

(M. 113).

Copiose de hac re dixit Maass., sed cum tantum voluminis II 1 decreta publica excusserit, equidem ingressus sum omnia titulorum qui quidem certis temporum notis destituti non sint genera quam maxime potui accurate excerpere.

Principio de Atticorum in media oratione consuetudine agam, deinceps quae sit in pausa.

Et statim transeo ad ν paragogicum quod dativis pl. et tertiis verbi personis in -σι vel -τι cadentibus in medio sermone ante consonas accrescit. Qua in re seposui titulum II 2, 812 (c. 323^a) qui 19^{ies} ἔγρουσι semper sic scriptum exhibet.

	ν adest	ν abest
IV ^a	141	62
III ^a	110	44
II ^a	64	20
I ^a	25	12
aet. imp.	27	29

Eaedem voces quomodo in pausa tractatae sint, nunc tabella aperiam. Initio autem generaliter id praemoneo: sicubi adsunt interstitia loquendi, nullae discrepantiae existunt, utrum leviora sint quae nostro commate distinguuntur, an graviora quae puncto vel colo digna sunt.

	v adest	v abest
IV ^a	26	4
III ^a	13	0
II ^a	24	0
I ^a	4	0
aet. imp.	10	1

Iam perlustro tertias imperfecti aoristi perfecti personas sg. ante consonantes.

Legem vetustam quam W. Schulze (GGA 1897 p. 902 adn. 6) invenit, Somm. 31 sqq. exemplis comprobavit, iam s. V^a exeunte ita abolitam esse constat, ut imperfecta et aoristi in hac re inter se prorsus concordent, sed ex illa lege quasi quoddam residuum est praescriptum ἔδοξεν τῆ βουλήν, ἔδοξεν τῶ δέμωι, quod consona paragogica nusquam (124 locis) caret. Quam ob rem huius praescripti frequentiam in numeros tabellae statim proponendae non rettuli. Addo quod in computum eiusdem tabellae non adhibui titulos II 2. 808 (32⁶/₃) (v adest 7^{ies}, abest 7^{ies}) et 809 (32⁵/₁) (v adest 25^{ies}, abest 13^{ies}) et 835 (c. 320^a) (v adest 31^{ies}, abest 32^{ies}) et II 1, 403. 54—79 (22¹/₀) (v adest 14^{ies}, abest 12^{ies}).

In media igitur oratione condicio haec est:

	v adest	v abest
IV ^a	120 + 31 [*])	30 + 3
III ^a	87 + 27	26 + 2
II _a	106 + 22	10
I ^a	23 + 4	5
aet. imp.	36	15

^{*}) Numeri quos secundo loco posui sunt formulae ἐπεφύριζεν ὁ δέσνα, dummodo nomen quod a consona initium sumit verbum excipiat.

De pausa usu hoc statuendum est:

	v adest	v abest
IV ^a	37+15+27	10 + 0 + 6
III ^a	6 + 10 + 40	3 + 0 + 1
II ^a	4 + 1 + 21	0
I ^a	3 + 2 + 3	0
aet. imp.	13 + 0 + 1	3

Numeri quos secundo et tertio loco addidi sunt praescripti formularum ὁ δεῖνα εἶπεν κτλ. et ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευσεν κτλ.

Multo constantius v in medio sermone vocali sequente additur, qua in re non est cur diversa consonae paragogicae genera distinguere pergam¹⁾.

In tabulam numeros titulorum II 2, 809 (32^{5/4}) (v adest 19^{ies}, abest 7^{ies}) et 835 (c. 320^a) (v adest 11^{ies}, abest 5^{ies}) me non rece-
pisse moneo.

	v adest	v abest
IV ^a	187	11
III ^a	137	5
II ^a	93	1
I ^a	27	1
aet. imp.	72	9 ²⁾

¹⁾ In Maasseni (p. 33) catalogo 'ante consonas' et 'ante vocales' inter se commutanda esse iam Sommer intellexit.

²⁾ Ne pigeat v neglecti exempla afferre, s. IV^a: Ἀκ[αρν]ᾶσι ἐξ II 5, 133 b (fort. 35^{0/30}), 1. ὄργ[ε]ῶσι ἐπαίνεσαι e. 1255 (33^{7/11}), 7. ἔλαβε ἐπί II 2, 804 (33^{4/3}), A a 62. εἶχε ἐπί B b 29. ἐστεφανώσε Ἀλέξα[νδρον] 741 (33^{4/11}), A fg 5. ἀνέθηκε ἄστατον 766 (c. 330^a), 13. εἰσι ἔχοντες 808 (32^{6/3}), d 120. 136. ἀπαγγέλλουσι ὁ e. 410 (c. 330^a), 12. ἐξέβαλε ἐκ e. 448 (31^{8/7}), 46. διέκωσε Ἀθηναίους e. 1201 (post 318^a), 8.

S. III^a: τοῖς ἀγῶσι <τ>οῖς e. 657 (28^{7/10}), 66. στεφανοῦσι Ἐπ. e. 1247 (III^a m), 16. ἀνέθηκε Ἡδύλη II 2, 837 (III^a f), 9. -νε Ὀραία 21. ἀποδιδάσαι οἱ II 5, 620 b (III^a f), 15.

S. II^a: ἐ[πιδίδω?]σι αὐτ[- - Ὀ. S. 6 p. 225 (c. 130^a), a 13.

S. I^a: ἔδοξ[ε] ἐμ[β]. II 1, 630 (5^{7/11}), 16.

Aet. imp.: τοῖς κατασταθῆσι ὑπό III 1, 25 (fort. I—II p), 8. τοῖς Ἑλλησι ἄπαν e. 1088 (13^{1/8}), 46. πᾶσι ἐ[ν] III 1, 1160 (19^{2/3}), 38. -ηκε ἐπί 94 (c. 200 p), 3. ἀνέγραψε Αἴλιος 1186 (c. 235 p), 9. ἐστι ἀ[γγ]ός 23, 33. ἀνέθηκε [ἐ]ς 720, 5. ἀνέστησε (spatio relicto) ἦρωα III 2, 1460, 3. κατεσκεύασε ὁ πατήρ 3399, 3.

In eisdem vocum generibus nunc pausae legem absolvam. Separatim rursus formularum εἶπεν et ἐγραμμάτευσεν numeros addam, ut qui secundo loco sunt ad εἶπεν, qui tertio ad ἐγραμμάτευσεν referantur:

	ν adest	ν abest
IV ^a	39 + 52 + 9	20
III ^a	37 + 57 + 4	3
II ^a	28 + 41 + 5	0
I ^a	7 + 11 + 0	2
act. imp.	16 + 1 + 0	6 ¹⁾

Protinus contemplemur, qui fuerit literae paragogaecae usus in fine titulorum, praecipue in subscriptionibus artificum (ἐπιόργισεν) et in titulis honorariis (ἀνεύργισεν) aut, si tituli complures partes habent, in fine harum aut in fine carminum: et hic quidem id iudico semper formas in ν exeuntes praevalere atque id ita ut s. IV et III^a formae longiores 52 et breviores 31 deprehendantur, s. II et I^a nasali instructae 53 et nasali earentes modo S. act. imp. illae priores 75 et hae 18.

Consonam mobilem hic a Pergamenis et Magnetibus addi solere a Schw. 137 et Na. 110 et in antiquissimis titulis Atticis hoc loco pleniores formas semper fore in usu fuisse a Somm. 21 discimus.

¹⁾ Hiatus testimonia velim percurras et s. IV^a quidem primo ea verba quae in -σι cadunt: ἐργασίαι· Ὀλυμπ. e. 1255 (33⁷/₄), 1. ἐργουσι· ἄ II 2, 804 (33¹/₄), B b 41. βολισιοπήσασσι· ἀ·δρ. 834 b (32²/₄), I 46. Λέωνεῖσι· ἐπ. e. 1198 (32²/₄), 25. ἔργουσι· ὑπο- II 2, 809 (32²/₄), e. 113. ἐργασίαι· ἐπειδή Mitt. 21 p. 299 n. 6 (c. 325^a), 2. ἐργασίαι· ὄπω; 19. εἰδασίαι· ἐπ. e. 448 (31¹/₄), 17. δ[ι]σ[ι]σ[ι]· ἐπ. e. 410 (c. 330^a), 22. φράσ[ι]σ[ι]· ἐπ. II 1, 598 (ante 320^a), 11. τίσ[ι]σ[ι]· Ὀπω; e. 555 (30⁷/₄), 9 (at -σι reperit 24^{ies}).

ἀνεύργισεν· ἐπ. II 2, 756 (3²/₄), 4. -γε· ἄ 26. εἰδασίαι· Εὐάτ. II 3, 1242 (33³/₄), 3. εἶπε· ἐπ. II 2, 808 (32²/₄), c. 11. 809 (32²/₄), d 148. ἔργασεν· ἀπ. 835 (c. 320^a), A i 64. ἀνεύργισεν· ἀγαθεῖ τ. e. 448 (31¹/₄), 64. ἀνεύργισεν· ἐπ. II 2, 735 (IV^a f), 2. εἶπε· ἴνα II 5, 565 d (c. 300^a), 4.

S. III^a: ἀναγορεύσασσι· ἀποστ. e. 1263 (3²/₄), 44 (at -σιν 23^{ies}). ἔργασεν· ἀποστ. II 3, 1295 (III^a i), 1. εἶπε· [ἐν] II 2, 839 (21¹/₄), 5.

S. I^a: ἀκροάσασσι· ἐπιμ. e. 1039 (c. 80^a), 18. e. 1043 (3³/₇), 20.

Aet. imp.: εἶπε· ἔσται Mitt. 19 p. 249 (c. 175°), 27. πᾶσι· Ὀ; 125. ἀνεύργισεν· ἀντικ. III 1, 1198 (c. 240°), 4. Τράλλεσι· Ὀ; 129 (2²/₄), 24. ἀνεύργισεν· ἐπιμ. 911, 4. δουσί· ἐπιμ. BCH 19 p. 113 (i), 6.

Et omnia quae hucusque dixi complexus id statuo: in universum ubique litterae paragogaе summo opere praeponderant, et ante vocales quidem in media oratione firmæ sunt, non idem dici potest de pausaе usu.

Consonis vero sequentibus utrum interstitium dicendi sit necne vix fere refert: s. IV et III^a mores scribendi inter se non distant, s. II et I^a plenioreс formæ etiam magis quam antea in deliciis haberi videntur, ætas imperatoria rursus paulum ad breviores deflectit.

Voces quæ in -σι desinunt in media oratione ante consonantes singularem locum obtinent¹⁾.

Porro breviter de Oropiorum usu agendum est.

Qui ab Attico non abhorret: ante vocales nasalіs sedulo apponitur neque aliter ante consonas, proprio loco rursus absolventa sunt ea vocabula quæ -σι clausulam medio in sermone ante consonas exhibent. Quæ omnia ut melius oculis recenseas, hoc conspectu proponam:

	in medio sermone		in pausa	
	ante consonas	ante vocales	ante consonas	ante vocales
v adest	18 + 11	33	45	25
v abest	5 + 6	3	3	1

11 et 6 numeri sunt vocum in -σι.

v omissi exempla enumerare liceat: δ ἔγραψε Πίργης VII 303 (c. 240^a), 54. ἐπεψήφισε Μενεκράτης VII 307 (III^a m). 8. ἐπεψήφισε Κλέαρχος 322 (III^a i), 2. Deinde bis ἐστὶ κοινῶ E. A. 1892 p. 45 n. 75 (2/2 III^a), 1 et VII 316 (c. 205^a), 2 (cui mori 7 plenioreс formæ refragantur).

διαπελοῦσι τῆι VII 261 (c. 270^a), 4. πᾶσι τοῖς 254 (c. 260^a), 3. 337 (III^a i), 4. τοῖς . . . ἔχουσι τῶν 316 (c. 205^a), 3. 370 (II^a i), 2. τοῖς ἀρχουσι καὶ 379 (1/2 II^a), 8.

¹⁾ Animadversione dignum est v hic illic sequenti consonaе accommodari: ἐστὶν περὶ II 2, 811 (32° 2), c 157. προσοφείλουσι πρὸς c 171. ἀπίνεγκεν πρὸς d 53. αἰδ' ὀφείλουσι. Φιλ. 812 (c. 323^a). a 1. ἐγραμμάτευεν. Μαμ. e. 456 (30⁷/₆), 3. cf. etiam ἐγραμμάτευεν. Μο[- E. A. 1886 p. 115 n. 25 (IV^a i), 4 = II 5, 73 f. 4.

ἐστὶν περὶ e. 1214 (1/2 III^a), 3. ἔδουσεγ καὶ e. 1033 (c. 100^a), 11. -σεγ καὶ 12. in carmine ἔτυχεγ Γλυκέρα II 3, 3577 (IV^a m), 3.

Ante vocales ν neglectum est in ἐπεὶ ἄρχεται Ἄσώπων E. A. 1892 p. 45 n. 74 (fort. $\frac{1}{2}$ III^a), 1. τῶς . . ἔχουσι ἐρ. VII 293 (c. 260^a), 5. ἀποπέτωκε ὧς 3498 (c. 200^a), 19.

Pausae exempla sunt εἶπε: δεδούχαι VII 269 (c. 275^a), 2. 330 (III^a f), 1. ἀποπέτωκε, νεωζ. 3498 (c. 200^a), 20. ἐπόρσε. ἐπί 429 (c. 200^a), 1.

In fine titulorum Oropiorum ν 7 locis additur, 11 respicitur.

Nunc apte his aliorum locorum usus comparatur: omnes in eo concinunt, ut hiatus admittere fugiant (Cr. 137. Ma. 236. Schw. 137. Na. 110). Ante consonas autem vel eosdem fines qui incolunt inter se dissentiunt: Pergami scribae regii ν plerumque omittunt, cum populi decreta hanc litteram constanter fere addant. Magnetes consonae mobili semper favent, quin etiam a s. III^a maius incrementum capere videtur. Aegyptii ipsi quoque pleniore formas longe praefert in ceteris, in vocabulis tamen quae in -σι et -σι exeunt s. III et II^a duae rationes eadem fere frequentia adhibentur, immo s. I^a brevior regnat. Inter philosophos Herculanenses nullam certam legem esse Cr auctor est: sunt qui formas litterae ν plurimam partem instruant, existunt alii qui discernant inter nomina et verba neque desunt qui id videant utrum numeri singularis an pluralis adhibeantur.

Iam oratio ad poemata (M. 114, 2) accessit. Nullum est carmen in quo non religiose ν addatur, ut hiuleus concursus verborum vitetur; plus 60 huius moris exempla exscripsi.

Et ante consonas ν recte additur aut omittitur, quo metro satisfiat, 118^{ies}. exemplis de quibus Me. 399 et Somm. 38 disputant, ubi ν perperam — cf. Usener, Altgriech. Versbau 39 — appositum est, unum tantum locum ex aetate imperatorum addere possum: πύργωσεν λαμπρὰ χίρ (- - - - -) Ö. S. 7 p. 101 n. 86 (IIIe m), 3.

In versuum fine, ubi licet parva sit pausa dicendi observatur, ν addi solet, sicuti in hexametris s. V^a mos fuit (Somm. 27), neque vero desunt testes qui ν non exhibeant; hanc tabellam offero:

	ante vocales	ante consonas
ν adest	7	8
ν abest	3	3

Caesarum aetate ν paragogicum ipsum syllabam productam facere tres loci indicio sunt: [στῆ]σεν Ἑλλάδος (in pentametro) III 1, 639 (c. 440^p), 4. πᾶσιν ἀγγελέειν (in hexametro) III 2, 1354, 10. δουσὶν ἔτσιν (in hexametro) 1363, 2 (= KE 120, 3). Unde elucet ν clare et distincte pronuntiatum esse (Somm. 38). De Aristophanis

in hac re usu cf. quae K. Zacher (Philol. 7. Suppl. - Bd. 468 sqq.) exposuit.

Propria mentione indigent vocabula qualia sunt εἴκοσι, dativi locales (Μουνηχίασι sim.), adverbia in -θεν desinentia (Ἀγγεληθεν, ἔμπροσθεν al.), πάλιν in titulis Atticis et Oropiis.

In εἴκοσι (Maass. 34) aetas vetustior v paragogicum respuit, id quod cum origine vocis coniunctum est. Etiam inde a s. IV^{am} littera v plerumque omitti solet: εἴκοσι obvium est non solum ante consonas in medio sermone 11^{ies} [II 2, 1058 (c. 350^a), 14. 1054 (c. 336^a), 14. 29. 741 (c. 333^a), B c 14. II 5, 834 b (32^{9/8}), II 66. E. A. 1905 p. 232 (III^a), 10. II 2, 836 (23^{2/1}), c-k 31. II 2, 837 (III^{af}), 16. 26. e. 844 (II^{ai}), 9. III 2, 1432, 2], in pausa III 1, 687 (II^p), 6, sed etiam ante vocales in medio sermone ter: e. 411 (post 336^a), 11. VII 4255 (c. 330^a), 34. e. 1009 (11^{6/5}), 44, εἴκοσιν autem ante consonas bis: II 2, 804 (33^{4/3}), A b 74. e. 1088 (13^{1/8}), 28, et ante vocales bis II 2, 834 b (32^{9/8}), II 57. 836 (23^{2/1}), 80.

Aegyptii plenior formam plane ignorant (Ma. 239), Magnetes bis εἴκοσι scribunt (Na. 111). In papyris Herculanensibus pauca exempla exstant nec certo diiudicaveris utram formam praetulerint (Cr. 141).

Μουνηχίασι, Ἀθήνησι, Ἀλωπεκῆσι al. haud pauca exempla v carentia praebent: s. IV^a v adest ante consonantes bis in media oratione et bis in pausa, ante vocales adest 9^{ies} in medio sermone [cf. Ἀθήνησιων ὄπ- e. 554 (c. 305^a), 30]. Sed deest ante consonas in mediis commatis bis [II 5, 135 e (IV^{am}), i 4. 772 b (IV^{af}), B 18] et in pausa semel: Ἀθήνησι, τῶι II 5, 1054 g (c. 330^a), A 13, ante vocales in medio sermone uno saeculi III^a exemplo (Δεκελεῶσι οἰκ. e. 1242, 5) in computum adhibito 6^{ies}: VII 4255 (c. 330^a), 36. II 2, 834 b (32^{9/8}), II 5. II 5, 834 b, I 7. II 2, 768 (c. 300^a), 13. 773 (c. 300^a), A II 6, in pausa ter: e. 244 (33^{7/6}), 48. II 2, 784 (2^{1/2} IV^a), B 7. e. 1200 (31^{7/6}), 7.

Insequente tempore dativi locales occurrunt initio saeculi I^a: Λαμπτραῖσι τό e. 1035, 51. Λαμπτραῖσι τήν 58. Aet. imp. haec verba in -ιν exeunt semel: Ἀθήνησιων φαιδ. III 1, 928, 4, ceteroquin in -ι et quidem ante vocalem Ἀλωπεκῆσι [Ἄ]φρ. III 1, 697 (2^{1/2} II^p), 6, praeterea in titulo III 1, 61 (14^{7/38}) circ. 30^{ies} sive consonae sive vocales sequuntur, quo in catalogo voces praedia ubi sita sint indicant.

In voluminibus Herculanensibus v ter adest, semel abest (Cr. 41. 193).

Adverbia in -θεν cadentia

a 336 usque ad c. 200^a raro v perdunt, post hoc tempus iam nusquam fere. Nomina demotica Ἀγγεληθεν sim. usque ad 200^a v

exhibit 115^{ies}, omittitur autem in his: Ἄγ|γελ|ῆ|θε. . . . II 5, 802b (post 349^a), 3 Ἄλωπεκῆθε ΔΔ†† II 2, 834b (32^{9/8}), I 38, fortasse Ἐλευσινώθε| ICX II 5, 834b (32^{9/8}), I 38. Ὅψθε. [συντρ. II 2, 808 (32^{9/8}), a 121. Κολωνῆθε. 962 (c. 320^a), II 13. Ὁαθε· ὀψθ. 836 (23^{2/11}), 67. Ὁαθε ἐκ 81. Ὅψθε δὲ δὲ βολοί| χριδία 83 (at in hoc titulo saepe litterae finales omissae sunt).

Eodem tempore adverbia quae a substantivis derivantur velut ῥορρᾶθεν. πατρῶθεν sim. integra servantur 8^{ies} (quater ante cons., totidem ante voc.), decurtatur semel νοτῶθε ἑδδός II 2, 781 (IV^a f), 11:

quae a pronomibus originem ducunt qualia sunt ἐκατέρωθεν, ῥθεν sim., 8^{ies} (5^{ies} ante cons.) tantum longiore forma utuntur.

Reliqua adverbia velut ἀνωθεν. ἐνδοθεν. ὀπισθεν al. 28^{ies} ante cons. (et ter ante voc.) -θεν, quater -θε offerunt: πρόσθε τῶν βουλευτηρίου Ö. S. 7 p. 237 (IV^a), 4. ὀπισθε τῆς ὑδρίας II 2, 835 (c. 320^a), e—1 62^f). τῶν ἔμπροσθε χρόνων e. 654 (28^{9/8}), 13. ταῖς ἐμπροσθε χρ. II 5, 619b (c. 210^a), 24.

Proximis autem saeculis constanter -θεν scribitur, usque in aetatem Caesarum prope 200 locos inveni. Cui uniformitati admodum pauca adversantur: Ὅψθε Κτήτου III 2, 1898, 1 et in carmine πρόσθε γάρ (v. 10) III 2, 1374, 6).

-θεν integrum scriptum reperis constanter in Aegypto (Ma. 240) et in Magnesia oppido (Na. 139), idem fere de papyris Herculan. dicendum est (Cr. 139).

πάλιν

ν conservat 21^{ies} in media oratione (ante cons. 11^{ies}, ante voc. 8^{ies}) et in pausa [ante voc. bis: πάλιν, ὅτε e. 360 (32^{6/11}), 10. πάλιν. ὅσπερ II 3, 4135 (1^a III^a), 2] nec non bis in compositione πάλινλῦτων II 2, 807 (33^{9/23}), b 112. πάλινκαπηλετόντας Ö. J. 12 p. 147 (Hadr. act.), 6. Hoc quoque adverbium ν perdere e loco metrico πάλι φανόμενος [III 1, 770 (fort. I^p), 4] evincitur.

Cum Atticis conspirant Aegyptii (Ma. 240) et fortasse Magnetes (Na. 111 adn. 2) et philosophi Hercul. (Cr. 140), Philodemus vero ante cons. etiam forma πάλι utitur²⁾.

¹⁾ Haec duo adverbia quae praepositionum vice funguntur nec non ἔμπροσθεν τῶν βουλευτηρίου e. 487 (30^{4/2}), 20. e. 500 (30^{2/1}), 39 ad M. 219 addenda sunt.

²⁾ ἔπειτα et ἔπειτα (v. Schw. 36. Ma. 14 adn. 3) formarum testimonia mihi non innotuerunt, in Attica sicuti in Aegypto (Ma. 242) nonnisi ἔπειτα exstat: τὸν ἔπειτα χρόνον II 1, 619 (c. 21^{2/2}), 19. 622 (III^a f), 24. [εἴ]τα ὑπεύθυνοι. e. 1104 (1^{17/10}), 3. εἶτα καὶ 11. ἔπειτα γὰρ in carmine III 2, 1311, 2. εἶτά με γῆρας 1318, 9.

ENEKA et ENEKEN

(M. 215 seqq.).

A 336 ad 303^a tantum *ἐνεκα* exstat (59^{ies}), semel *ἐνεκα* obvium est e. 1156 (33^{1/3}), 58 una cum *ἐνεκα* 31 et 40¹). Vix aliter res se habet inde ab hoc tempore per dimidium saeculum ad c. 250^a: *ἐνεκεν* Attici nondum fere adhibent, primum in thiasotarium decreto a. 302^{1/1} exarato (e. 1261, 13. 37) occurrit, deinde in fragmento quodam e. 753 (III^{a i}), 3 et in senatus decreto (e. 665, 21) a. 282^{1/1} lapidi inciso²), tum in gentis [e. 1235 (c. 274^a), 15] et orgeonium [e. 1284 (III^{a m}), 14. 30] decretis. Sed quam nil pauculi isti loci valent, inde intellegis quod rationis contrariae eadem aetate exempla 52 exscripsi, quorum novissima s. III^{a m} insculpta haec sunt: e. 804, 6. e. 821, 8. e. 1247, 17. II 1, 616, 14. 19. 26³).

Sed iam altera s. III^a parte *ἐνεκεν* increbrescere incipit, *ἐνεκα* 12^{ies} in schedis meis invenio: Ö. S. 6 p. 225 (c. 2/2 III^a), 12. e. 775 (c. 247^a), 21. e. 779 (c. 244^a), 10. e. 780 (c. 246^a), 19. e. 788 (c. 235^{1/4}), 24. e. 790 (235^{1/4}), 24. e. 792 (c. 230^a), 7. e. 835 (c. 230^a), 24. II 5, 964b (III^{a f}), 4. e. 1311 (c. III^{a i}), 5. e. 1312 (c. III^{a f}), 9. e. 912 (paulo ante 200^a), 12; *ἐνεκεν* formae 7 exempla: E. A. 1905 p. 237 n. 10 (c. 237^a), 16. II 1, 619 (c. 213^a). 16. 622 (c. 211^a), 21. e. 853 (III^{a f}), 4. e. 862 (III^{a f}), 5. II 5, 620b (III^{a f}), 12. 619c (III^{a f}), 12, cf. II 3, 1165 (III—II^a), 3.

Ut antea *ἐνεκα* principem locum obtinuit, ita s. II^a *ἐνεκεν* usitatior forma est, cuius 31 exempla tituli praebent⁴), cum *ἐνεκα* tantum 10 locis inveniatur: e. 844 (II^{a i}), 25. e. 896 (c. 186^{5/5}), 40, fort. etiam 16. e. 950 (c. 165^{1/4}), 19. e. 979 (II^{a m}), 30. e. 985 (II^{a m}), 9. E. A. 1897 p. 45 n. 14 (fort. II^a), 1. Mitt. 34 p. 403 (120^{1/17}), 3. BCH 7 p. 162 (II^{a f}), 14. e. 1011 (106^{5/5}), 25. 47.

¹) Semel in Salaminis insulae thiasotarium decreto II 2, 987 iam mature post IV^{a m} *ἐνεκεν* A 2 invenis, ubi 5 *ἐνεκα*.

²) Num in vs. 30^{imo} *ἐνεκεν* supplendum sit (M. n. 1733a), ambiguum est.

³) Mentione dignum est quod s. III^a (II 3, 1334. V 8) in thiasi alicuius decreto etiam *σωφοσύνης ὄνεκα* reperitur.

⁴) V. M. n. 1734, at tituli II 1, 622 ad III^{a f}, II 3, 1220 ad Augusti aetatem, II 5, 597c (v. s. = e. 1235) ad 1/2 III^a relegandi sunt. De titulis II 3, 1165 et 1345 non constat, num hoc saeculo insculpti sint. Accedunt 14 testes: II 5. 623d (c. 185^a), 28. e. 900 (c. 185^a), 19. e. 1223 (post 167^a), 2. BCH 23 p. 370 (fort. II^a), 17. BCH 19 p. 541 (II^{a m}), 23. e. 971 (140^{1/35}), b 48. e. 1006 (122^{1/1}), 41. e. 1008 (118^{1/1}), 68. e. 1011 (106^{1/5}), 15. 69. 79. e. 1023 (II^{a f}), a 15. e. 1024 (II^{a f}), 27. Mitt. 33 p. 207 (c. 100^a), 31.

A s. I^a usque in aetatem Caesarum eadem fere utrimque est exemplorum copia, ἐνεκκ praepositionis 61 et ἐνεκεν 68 lapides subministrant; hic in eo consistam, ut tantummodo saeculi I^a usque ad Augustum imperatorem testes afferam, ἐνεκκ formae: III 1, 569 (c. 50^a aut post), 4, 567 (c. 40^a), 3, 571 (fort. c. 35^a), 4, II 5, 1171 b (c. 35^a), 3, III 1, 570 (ante 31^a), 3.

ἐνεκεν: e. 1028 (¹⁰⁰_m), 48, 98, e. 1039 (c. 80^a), 37, e. 1050 (I^a m), 14, III 1, 552 (I^a), 2, 553 (I^a, 4, Mitt. 5 p. 262 (fort. I^a), 9, III 1, 866 (c. 36^a fort.), 4, 572 (c. 30^a), 5.

Praeterea notavi εἰνεκκ E. A. 1883 p. 20, 4 (i), 7, ἐνεκκ III 1, 785 (c. 20^a—68°), 3, εἰνεκεν 697 (²₂ II°), 9, 1218, 5.

De voce ἐνεκκν |E. A. 1895 p. 110 nr. 26 (ii, 5], cuius κ in rasura est, cf. Nachmanson, Eranos (Acta Philol. Suecana IX (09) p. 80]²).

In carminibus invenimus εἰνεκκ II 3, 3620 (IV^a m), b 6, III 1, 781, 2, III 2, 1370, 2, 1389, 2 = 1416 b, 2, εἰνεκ' ἐμῆς III 2, 1337, 8, εἰνεκεν III 1, 749 (II° m), 1 (= KE 953)², III 2, 1335, 10 (= KE 152),

coniunctionem εἰνεκκ III 1, 170 (II° aut post), 6, 759 a, 5, III 2, 1333, a 3, εἰνεκκ III 1, 117, 4

εἰνεκκ' ἐμῆς 171 (post 200°), III 18, εἰνεκ' ἐμ III 2, 1369, 7, εἰνεκεν III 1, 751 (II—III°), 14 (= KE 114, non 144)³.

τοῦνεκκ: III 1, 636 (IV° f), 5, 716 (c. 265°), 18, III 2, 1337, 15.

Tituli Oropii s. IV^a item ἐνεκκ exhibent: e. 338 (333₂), 20, VII 4253 (332₁), 24, 4254 (329₂), 32, tum ἐνεκεν: VII 279 (c. 300^a), 4, 411 (c. 150^a), 32, 334 (II—I^a), 3.

¹ Quod ad positionem (M 217, 27) attinet, praepositio nomini postponitur (cf. ἐπιπέσεια: ἀπὸν εὐσεβείας ἐνεκα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ φιλοτιμίας ἀρετῆς ἐνεκεν καὶ φιλοτιμίας τῶν ἔργων διατελεῖ αὐ), id quod tantum non omnibus locis observari potest; infinitivo articulato praepositur: εἰρήθεον ... καὶ ἐπὶ τῶν γῶραν ... ἐνεκεν τοῦ παρακοινοῦσθαι τοῖς ἄλλοις τῆς Ἄστ. [e. 1011 (10^a), 15].

Hoc cadit etiam in praepositionem γάρ (M 222, 52): στεγασα ... τὸν ναῦν ... γάρ τοῦ τῶν ἀρχαίων ἀποδοῦσθαι τῶν ἱερῶν τάξιν e. 1046 (5^a), 18. At εὐχῆς γάρ III 1, 141, 7, 142, 5, 143, 5, μνήμης γάρ III 2, 3347, 5, 3349, 2, 3397, 3, 3404, 4.

Apud M. n. 1769 pro KE add. 35, b 3 nunc IG II 3, 3602 laudari potest.

Pro ἐνεκα Atticos etiam praepositione ἀνεὶ uti posse, quam vim apud M. 211 § 85, 1 frustra quaeris, tit. III 1, 632 (III° f), 4 ἀνεὶ τῆς ... εὐνοίας; testis est nec non carmen III 1, 740, (II° m), 3 ἀνεὶ ἀρετῆς πάσης.

² Ath. VIII 531 (cf. M. n. 1735) huc non facit, quia originis Peloponnesiacae est.

³ KE 87, 4 (M. n. 1730) = II 3, 3961 (V^a f) 'ad ultima decennia s. V^a relegandum esse puto' Köhler.

s. I^a *ἔνεκα* 425 (I^a), 3 et *ἔνεκεν* 412 (I^a i), 21. 413 (73^a), 21. 26. 40. 44.

ἔνεκεν solita forma est in papyris Aegyptiis (Ma. 241) neque aliter in Pergami (Schw. 35) et Magnesiae (Na. 18) lapidibus. In titulis Priensibus s. III^a primum comparet et s. II et I^a longe praevalet (Dienstb. 18). Philodemus (Cr. 114) duas praepositiones ita adhibet, ut vocalium collisum evitet: eo nomine *ἔνεκα* non nisi ante consonas et *ἔνεκεν* plerumque ante vocales nasali littera numquam abiecta (ibid. 140).

Hisce absolutis eas voces in quaestionem vocabo, quae in ζ mobile exeunt: *ὄτως*, *πλεονάκις*, *μέχρις*, *ἄχρις*, *χωρίς*.

ὄτως cum ante vocales scribitur in media oratione: *ὄτως ἀποστ.* sim. VII 303 (fere 240^a), 19. e. 1097 (2/2 I^a), 14. e. 1113 (c. 200^p), 14 et in pausa *ὄτως ἐκτός* VII 413 (73^a), 35 tum ante consonantes invenis in medio sermone: *ὄτως ποιήσει* al. III 2, 1421 (c. 160^p), 14. Mitt. 12 p. 314 n. 384. 12 (c. 160^p). e. 1099 (12 1/2), 33, in pausa *ὄτως καθώς* VII 413 (73^a), 67. Sed sibilans ante consonantes dempta est quinquies in Herodis Attici monumentis: *ὄτω ποιήσει* III 2, 1417, 14. 1418, 26. 1419, 15. 1420, 17 (ubi *ὄτω*). Ö. S. 7 p. 98 n. 82, 24 (tituli 2° II^p exarati sunt), praeterea in *ὄτω το-* III 1, 52 (II^p f), 7 atque *ὄτω γάρ* III 2, 1344, 4¹).

Philodemus autē consonas breviorē formam praefert, in nonnullis libris *ὄτως* tantum ante vocales reperimus (Cr. 142). Aegyptii magis ad *ὄτως* inclinant (Ma. 242), Magnetes *ὄτως* ante vocales, *ὄτω* semel ante consonam adhibent (Na. 112), cf. Rab. 27.

Adverbia multiplicativa quae sunt *πολλάκις*, *πλεονάκις*, *τετραάκις* constanter ζ admittunt, 19^{ies} in media oratione et in pausa, haud secus ter in compositione (*τετρακισχίλιος* al.). In oratione poetica ζ additum est in *π[ολλ]άκις σεμνά* (fort. *εεεεε*), neque vero de metri genere constat) III 1, 171 (III^p i), III 9. At semel in versu exilior forma reperitur *πεντάκι Πανσίμαχος* II 3, 1386 (II^a m), 4.

In voluminibus Herculi (Cr. 142) adverbia *διγάκις*, *πλεονάκις* al. non decurrantur, in voce *πολλάκις* sibilantem retinere videntur Epicurus et Demetrius. Philodemus in nonnullis libris ubique pleniorē formam adhibet, in aliis duas nec desunt eius libri qui modo diminutam formam habeant. Magnetes (Na. 112) in his vocabulis ζ non spernunt, in Aegypto longior forma praevalet (Ma. 244).

Sequuntur *μέχρι* et *ἄχρι* (M. 212. 219 n. 1751. 251, 11), quorum hoc *ἄχρι* rarius deprehenditur quam *μέχρι*. *ἄχρι* 6^{ies} repperi σ constanter neglecto²).

¹) Hic monendum est in titulis Atticis adverbia semper in -ως desinere, nullius pretii est *ἐρῶ*, *ἐπιγ*. [III 1, 48 (305^p), 35]. quia in hoc lapide saepius litterae omissae sunt.

²) Praepositio habet vim localem et temporalem in *ἄχρι τῆς πυλίδος* II 2, 834 b (32°/s), I 25, *ἄχρι τοῦ ἐδάφους* ibid. 48, *ἄχρι τῆς τρίτης ἐπὶ δέκα τοῦ Μεταγεγ-*

Multo saepius μέγχι: enotavi quod sine ζ scriptum est 26^{ies}, et id ante consonas (ante articulos 14^{ies})¹⁾.

Ante vocales haec vox — si exemplum de fixationis III 3, 99 (III^a), 15 μέγχι: ἡμερῶν excepias — demum obvia est in Iobacchorum titulo Mitt. 19 p. 249 (c. 175^p), ubi semper in -ις desinit²⁾.

In volumin. Hercul. (Cr. 144) non secus atque Magnesiae (Na. 113) haec voces sibila carent. Quae eadem res est in Aegypto (Ma. 243) Lagidarum aetate. ζ Romanorum demum additur. ἄγχι: ibi in prosa oratione ab imperatorum aetate subministratur.

Finem faciam in χωρίτις (de χωρί cf. Ma. 245, 5b adn.) quod sive adverbium sive praepositio est, ubique ζ exhibet. Adverbium habes in χωρίτις τοῦς E. A. 1905 p. 237 (29^{1/2}), 10, 21. χωρίτις | εἰ τῆς III 1. 23 (fort. II^p), 37. κωνῆ τε καὶ χωρίτις ἐκ|απέ|ρω e. 1122, 6. Praepositionis exempla quae apud M. 222 desiderantur, sunt haec: ἀπο-γγραψῆς χωρίτις π[ι]ρ[ά]κων e. 1100 (c. 125^p), 24 (ita ponitur). χωρίτις τῶν π[ι]ρ[ά]κων III 1, 1131 (fort. e. 165^p), 15. χωρίτις ἡ ἀποδιδίμας ἡ πένης Mitt. 19 p. 258 (c. 175^p), 49³⁾.

De nominum in -ΛΑΣ genitivis.

Ea nomina quae constanter in -λας desinunt, in genitivis -λάων exhibere non est cur disputem. Quae autem contractam clausulam iuxta habent, etiam in -λωω exeunt. Ἀρκεσίλας comparet 5 locis: II 2, 804 (33^a), B a 12. 1026 (IV^a), III 11. e. 917 (III^a), 30. II 2, 952 (II^a), a 23. e. 478 (30^a), 33. Ἀρκεσίλας his duobus: E. A. 1892 p. 47 n. 77 (III^a), 1 (tit. Orop.). III 1, 1163 (II^p), 14. Genitivus

νῶνος I 34, vim translaticiam in ἐάν τις ἄγχι πλῆγῶν ἐλόη Mitt. 19 p. 258 (c. 175^p), 83. εἰσάγχι legitur in poemate III 2, 1402, 8 . . . ὄν εἰσάγχι Ρώμης, nisi eis cum . . . ὄν iungendum est.

Coniunctio est in epigrammate ἄγχι ἄν ζω II 3. 2729 (IV—I^a), 7 (= K 148, 5)

¹⁾ Praepositionis localis vim habet 12^{ies}, temporalis quater, translata (e. g. μέγχι δραχμῶν v) 7^{ies}. Diiudicari nequit quo pertineant μέγχι τοῦ . . . II 5. 727c (IV^a), 6 et μέγχι τῶν e. 1346 (ii), 3.

Coniunctionis μέγχι: unicum exemplum e carmine exscripsi: μέγχι παῖδα . . . θάψη III 2, 1373, 4.

²⁾ Coniunctionis officio fungitur vv. 69. 82. 101. 104 μέγχις ἄν cum coniunct. cf. v. 40 μέγχις ὄτου . . . ὄσαν (sine ἄν).

³⁾ Praeterea commemoro ἐξῆς (de vocis breviori forma cf. Cr. 144), ζ adest, sicuti in Aegypto (Ma. 245), in κατὰ τὸ ἐξῆς Πανελλήνια III 1, 128 (post 117^p), 5. τῆ ἐξῆς ἡμέρα e. 1100 (c. 125^p), 50. — Sicuti iam apud Homerum etiam in carmine III 2 3822, 2 εἰδὸ νεσίμην scriptum legimus.

'Αρκεσίλου existit 4 locis: II 2, 809 (32^{5/1}), e 58. DS. 937 (30^{6/5}), 3. e. 493 (30^{3/2}), 10. III 2, 1748, 2, in -λάου autem 7^{ies}. In titulo II 2, 952 (II^a) est a 23 'Αρκεσίλας, a 26 genetivus 'Αρκεσιλάου.

'Αρχέλας semel deprehendi e. 338 (33^{3/2}), 2, -λαος 11^{ies}. Genetivi sunt 18^{ies} 'Αρχελάου et semel 'Αρχέλου II 2, 1023 (2^{1/2} IV^a), 41.

'Αριστόλας sic invenitur e. 643 (29^{9/8}), 14 et e. 791 (23^{2/1}), d12. Genetivi sunt 'Αριστό|λα e. 952 (1^{1/2} II^a), 1 et 'Αριστολάου III 2, 2040, 2. Incertum est 'Αριστολα| άρχωντος e. 956 (16^{1/0}), a 4.

Nominis Νικόλας II 2, 963 (IV^a), e40 sive Νικόλαος (8 exempla sunt) duo quos repperi genetivi forma Νικολάου utuntur III 1, 1019 Aug. aet.), I 26. III 2, 2860, 2.

Genetivus 'Ερμόλα III 1, 1250, 9 arguit nominativum 'Ερμόλας existere qui exemplis sane comprobari nequit. Invenitur autem 'Ερμόλαος III 1, 1023 (139^p), III 4 et 1127 (163^p), 9 cum genetivo 'Ερμολάου III 1, 1120 (151^p), 3 et 1137 (e. 175^p), 18.

Breviora nomina praeterea sunt 'Αγρόλας III 1, 1245, 11. Κλειτόλας II 3, 2189, 1. Ηυθίλας II 2, 967 (e. 190^a), 60 — contra Πυθίλαος 985 (I^a), D9—. Χαϊρόλας III 2, 2559, 1. Quorum genetivi non reperiuntur.

Nominis 'Ιόλαος (sic 5^{ies}) genetivus 'Ιόλλου III 1, 221 b, 1 occurrit, qui nescio an perperam lectus sit pro ΙΟΛΑΟΙ

De nominum priorum in -HΣ desinentium genetivis et accusativis

(M. 134 sqq.).

Huc omnes quam potui diligentissime genetivos et accusativos nominum congessi quae in terminationes a M. n. 1187 enumeratas cadunt. Accedunt M.-ianis Ηολυδέσκους III 1, 1128 (165^p), 14. 1163 (II^p), 15. 1056 (e. 210^p), 26. -κου III 1, 810 (e. 135^p), 3. e. 1077 (209^p), 59 (adi. άδευκής, -ές, cf. scholion ad Apolloni Argonaut. I 1037). 'Ιπποβάλους III 1, 1048 (e. 180^p), 4 (cf. άμφιβαλής). Εύμάθυ II 3, 1331 (IV^a), 5. Θεοτείχου e. 1008 (11^{8/7}), 86 (eius aevi quo genetivi semper fere in -ου cadunt). 'Αφέλους III 1, 1245, 5. Νουφράδους Mitt. 29 p. 244 (33^{5/4}), 22 (cf. φραδής, -ές adi. homer.). Εύφύη e. 1256 (32^{9/8}), 7. Ad nomina in -ζδης cadentia adde Καλλιάδους e. 1156 (33^{4/3}), 9.

Praetermisi vocabula quae sunt Εδύχους et Εδύχου, quia in

his disceptari non potest, utrum a nominativo Εἰσὺχος an Εἴσυχος (cf. III 1, 1202 [26²/₃], III 102 et 131) originem ducant¹⁾.

Ac primum quidem inquiremus qua flexione genetivi per singula saecula usi sint! Magnam turbam genetivorum in -ους exeuntium intra annos 336 et 300^a conguessi: existunt 185 in 75 titulis, genetivi qui in -ου cadunt eodem tempore 43 tantum in 23 titulis reperiuntur²⁾.

Ultima clausulae -ους exempla sunt: II 3, 128¹⁾ (307¹/₆), 1. e. 456 (307¹/₆), 1. BCH 7 p. 154 (post 307^a), 6. II 5, 733 (post 306^a), 8. 12. e. 479 (c. 304^a), 4. e. 481 (304¹/₃), 2. e. 485 (304¹/₃), 3. e. 483 (304¹/₃), 4. e. 1159 (303¹/₂), 2. 4. 17. e. 505 (302¹/₁), 8. 9. II 2, 772 (c. 300^a) BI 13. 776 (c. 300^a), 1. 779 (c. 300^a), 3. 7. II 5, 1139 b (c. 300^a), 11. Alterius clausulae eiusdem aetatis testimonia apud M. n. 1188 congesta vides³⁾.

Sed ab initio saeculi III^a subito terminatio -ους in desuetudinem abit, cum brevioris plurimi testes adsint: aetate primi sunt e. 1263 (300¹/₂₉₉), 4. e. 1264 (300¹/₂₉₉), 1. e. 653 (289¹/₈), 6. e. 657 (287¹/₆), 2. e. 659 (287¹/₆), 5. e. 661 (283¹/₂), 27. e. 665 (282¹/₁), 2. e. 668 (282¹/₁), 20. 28. Mitt. 20 p. 220 (III^a), 1. II 3, 1721 (III^a), 2. Omnibus vero genetivis computatis intra annos 300 et 100^a formas quae ad primae declinationis normam redactae sunt 224 locis, formas autem vetustioris notae non nisi 16 deprehendi, quarum conspectum habes hic: II 3, 1401 (III^a), 1. e. 700 (ante III^a), 9. II 2, 836 (232¹/₁), c-k 50. 61. II 3, 1669 (200—197), 1. II 2, 967 (c. 190^a), a 5. 7. e. 905

¹⁾ Εἰσὺχος exstat: III 1, 1133 (171 p), 146. 1139 (c. 178 p), 12. 16. 1280 a (III p), 41. 1186 (post 225 p), 69. 1197 (c. 240 p), 44. 45. 100. 1202 (fort. 262 p), 83. 1253, 14.

²⁾ Nullum discrimen inter titulorum genera interesse statuo, in iis quidem alterius voluminis titulis s. IV^a exaratis quos excussi, etenim decreta exhibent -ους 28^{ies}, -ου 8^{ies}, cetera genera -ους 155^{ies}, -ου 34^{ies} (cf. Phil. Anz. 1886 p. 70).

³⁾ Ubi velim addas ad II 2, 835: c-161 Ἐπιγράτου. 76 Θεοράνου. II 3, 1608 (IV^a), 1 habet Ἐπιγράτου. Pro Ἀδ. VI 271 nunc cf. e. 832, qui titulus anno 229^a adscribendus est: pro Φίλοσθένου Koehleriano vs. 6to Φίλογένου reperies. Quod attinet ad titulum II 5, 251 b = e. 478, verba „2 mal“ post Φαναγράτου delenda sunt, fortasse addi potest f 12 Ξενοπέθο. si vocalem hybridam lapidi incisam esse existimamus. An eo loco lapidem mutilum esse arbitremur? Pro Ἀδ. VIII 148 laudare licet II 3, 2379 (IV^a), 2. Ad II 2, 1058 (c. 350^a) adde Αἰωσθένου 4—5. Alia autem huius aetatis exempla sunt: Mitt. 29 p. 244 (335¹/₄), 8. 7. 18 (ter -ους). II 5, 1571 b (333—330), 3. 5. II 2, 808 (328¹/₅), a 133 (sed 6^{ies} -ους). II 5, 1233 b (2¹/₂, IV^a), 4. II 2, 780 (IV^a f), 12. II 3, 1400 (IV^a f), 9. 2232 (IV^a f), 4. 5. II 5, 775 b (IV^a f), 116. 788 b (IV^a f), 7. 11. II 3, 1209 (31¹/₂). 5. II 2, 1024 (ante 307^a), 16. e. 486 (304¹/₃), 5. II 2, 769 (c. 300^a), II 5.

(c. 17⁵/₄), 9. e. 957 (c. 160^a). 39 Νικο|γένους. g 14 Σωσικράτους. h 20 Σωκράτους. h 24 Καλλιζάνους. h 26 Ἀντιμένους. n59 Ἀντιμένους¹). e. 1006 (12²/₁), 45. e. 1009 (11⁶/₅), 72.

Sicubi in his titulis complures genetivi comparent, breviores multo praevalent, e. g. in II 2, 836 (16:2). II 1, 471 (12:1). 465 (13:1). Duorum genetivorum eundem numerum (1:1, 2:2) subministrant II 1, 371 (III^am). II 2, 967 (c. 190^a). Quae res cum ita sint, admirationem quandam habet, quod titulus II 1, 445 (c. 160^a), quo decretum senatus continetur, hac aetate 6^{ies} modo -ους clausulam exhibet.

Sed nunc consuetudinem subsequentiū saeculorum aperire pergamus! A 100^a ad c. 100^p duae formae rursus in usu sunt, sed sic ut saeculo a. Chr. n. ultimo eae quae in -ου et s. I^p quae in -ους cadunt maiorem partem efficiant: s. I^a usque ad Augusti aetatem observantur breviores genetivi 30^{ies} in 17 titulis, pleniores 19^{ies} in 14, contra s. I^p breviores 7^{ies} in 4 titulis, pleniores 13^{ies} in 11²).

Ut iam clausula legitima s. I^p maius incrementum capere coepit, ita proximis temporibus usque ad s. IV^p plane regnat²),

¹) Apud M. n. 1189 error subest, genetivi Ἀντιμένους e. q. s. ad II 1. 445 (= e. 957) pertinent. alii qui uncis inclusi sunt ad II 1, 444 (= e. 956). ubi Ἀπολλοφάνου II 47. Ἀριστοκράτου I 45. Νικογένου II 52. 87.

²) Ut locos afferam, s. I^a occurrit -ου: e. 1028 (100/99), I 136 (Σωφάνου). II 135 (Ζηνομένου). e. 1031 (I^a i), 3. II 2, 956 (I^a i), 17. 24. 957 (I^a i), 3. e. 1036 (c. 7⁸/₇), 36. II 2, 985 (post 95^a), II C 6. D 19. E 48. e. 1039 (c. 80^a), 77. t et u 7. x et y 3 (nisi ζ in his duobus fragmentis arte compositis intercidit). II 1, 630 (5⁷/₆), 4. II 2, 874 (I^a m), 10. 1049 (I^a m) 7^{ies}. 992 (I^a), I 7. e. 1048 (c. 45^a), 15. II 2, 1050 (I^a f), b 2. e. 1043 (3⁸/₇), 91. 102. III 1, 888 (Aug. aet.), 3. 130 (fort. Aug. aet.), 1. 1276 (fort. Aug. aet.), 15.

-ους: II 1, 467 (100/99) = e. 1028 (non 674, ut M. n. 1189 indicat, alia huius tituli exempla iam nominavi), I 131. e. 1035 (I^a i), 30. II 2, 985 (post 95^a), I D 17. e. 1036 (c. 7⁸/₇), 7. II 3. 1614 (fort. I^a i), 1. e. 1045 (ante I^a m), 13(?). II 2, 1049 (I^a m), A 7. 8. 115. 118 (v. s). e. 1053 (post I^a m), 6. II 5, 630 b (c. 33^a), 7. 3. 33. E. A. 1913 p. 197 εἰζών 4 (2, I^a sec. litterarum speciem), 4. III 1, 63 (c. 20^a), 2. 782 (fort. Aug. aet.), 2. 1019 (Aug. aet.), 24. 578 a (Aug. aet.), 3. S. I^p -ου: III 1, 1076 (c. 15^p), 40. 1078 (fort. c. 50^p), 3. 1091 (c. 90^p), 73. 74. 78 (I^p f), 9. 10. 8.

-ους: III 1, 1076 (c. 15^p), 50. 66 (post 14^p), 2. 1077 (3⁷/₆), 7. 1284 (3⁷/₆), 27. 68 a (fort. Claud. aet.), 2. 68 (Neron. aet.), 7. 102 a (fort. I^p), 2. 556 (c. 60^p), 9. 1085 (61^p), 2. 12. 17. 78 (I^p f), 7. 1020 (I^p f), 29. Hic mihi commemorandum est in titulo III 1, 1077 vel bis v. 15^{imo} et 16^{imo} Τιμοκράτος exaratum esse.

³) A posteriorum temporum rhetoribus (cf. Polyb. περὶ βαρβαρισμοῦ, Anecd. Boisson. III p. 230) Δημσθένου σ omissio pro -σθένους dictum barbarismo adsignatur.

nam 148 exemplis in 72 lapidibus repertis obstant tantummodo 16: -ου III 1, 1093 (II^p i), 9. 1094 (c. 112^p), 12. 1097 (112³), 6. 10. 1105 (c. 120^p), 4. 18. 1104 (c. 124^p), III 12. 1122 (157^p), 55. 1137 (c. 175^p), 47. 1138 (c. 175^p), III 9. 1142 (c. 180^p), 14. 1163 (II^p f), 4. 43. 71. 10 (209^p), 22 (incertum est, 'legi iam non potest', -ουξ 4er). 1036 (III^p i), 46. Ἰσοκράτους[III 1, 1119 (150^p), 34 (Ἰσοκράτους 35) huc non traxi, cum ζ lapide mutilo intercidisse suspicer. Sicubi in his titulis maior genitivorum numerus porrigitur, longiores formae praevalere solent.

Vix diversus ab ea quam modo expidivi ratione est usus incertae aetatis titulorum, qui in priorem tertii voluminis fasciculum recepti sunt: -ουξ 21 locis, -ου 10 offendit.

A consueto autem scribendi more discedunt inscriptiones sepulcrales alterius fasciculi, nam hic -ου 70^{ies} et -ουξ¹) 35^{ies} observavi.

Genitivorum longe maxima pars in chartis Aegyptiis s. III^a clausula -ουξ utuntur. Postea ου praevalet, sed -ουξ satis saepe iuxta deprehenditur. Pergameni duabus formis et aetate regia et aevo Romano promiscue favent (Schw. 154). Magnetum ab hac parte usus praecipue cum Atticis comparari potest: s. II^a -ου regnare, proximo et -ου et -ουξ in usu esse, aetate denique imperatoria -ουξ regnare videmus (Na. 136). Librarii Herculenses breviores genitivos prope ignorant (Cr. 161).

Iam transit disputatio ad eorundem nominum accusativos (M. 136, 13), ubi res multo simplicior est. γ iam s. IV^a firmam sedem obtinet, qua etiam per insequentia saecula non iam motum est. Ab Alexandri Magni aetate usque ad 300^a -γν 37^{ies} excerpti et -η tantum quater: Εὐφύη II 3, 1331 (IV^a), 5. Διοπίειρα II 5, 802 b (post 349^a), 57 (Koehler certe in versus fine litteram excidisse non indicavit). Εὐφύη 573 b (32⁹/₆), 6. Δημοκράτης II 2, 811 (32⁹/₆), b 211.

A 300^a usque ad initia aevi imperatorii -γν 53^{ies} mihi innotuit, cum altera clausula, si recte suppleta est, semel occurrit Εὐμ.]ένη e. 955 (c. 160^a), 9. Quamquam in genitivis aetatis imperatorum Atticos ad vetustiores formas redire vidimus, accusativi ad primae declinationis normam flecti pergunt (10^{ies}): -γν e. 1070 (iⁱ), 3. III 1, 792 (iⁱ), 2. 1080 (4⁵/₆), 15. 1081 (Claud. aet.), 11. 808 (ante 126^p), 3

¹) In lapidibus Atticis hic illic -ουξ clausulam in nomina primae et secundae declinationis irrepisse conspicimus, ad duo exempla a M. n. 1091 allata haec addo: Ἀντιφάτους e. 1156 (33⁴/₃), 23. E. A. 1910 p. 17 (32^s), 2. Λυσιστράτους II 2, 804 (33⁴/₃), A a 15. Ἡρακλείδους III 1, 793 (iⁱ), 2. Πίστους III 2, 2637, 2. Polyb. l. l. item Ἀίσχύνους σύν τῷ σ² scriptum repudiat.

²) Cf. M. n. 1194: III 1, 657 huc non spectat, cum Ἀλκιβιάδην praebeat.

(in Pittakis apographo, in Koehleri v non iam legitur). 658 (c. 140^p), 4²). 742 (15^{1/2}), 3. 835, III. IV. III 2, 1337, 1.

Legitimae flexionis unum certum quidem exemplum inveni Σωκρά]τη III 1, 771, 2. De M]εταγένη E. A. 1896 p. 48 n. 45, 2 dubitare licet (cf. ἵ δέϊνα τοῦ δέϊνος] θυγάτηρ ἰέρηα [- - - - Με]ταγένη ἐξ' Ὡ]α^s - - - -]δαί. Φιλλιππῆδ[α]ι, utrum haec forma accusativi an genetivi (cf. M. 120, 9) intellegenda sit¹).

Vocativi formae in carminibus exstant Σώκρατε]ς III 1, 771, 4. ὄλβιε Δημόκρατες III 2, 1377, 11.

Iam testimoniis Atticis absolutis ad Oropiorum progrediamur, quorum flectendi ratio a finitimorum usu non abhorret. In accusativis inde a s. IV^a usque ad II^{ai} tantum -την 16^{ies} repperi, clausulam legitimam nusquam. Genetivi s. IV^a 8 locis in -ου^s desinunt: VII 3499 (33^{3/2}), 2. 4254 (32^{9/8}), 29. 25. 4256 (IV^a f), 3. 5. 9. 4257 (IV^a f), 3. 5. Per saecula duo insequentia hic quoque -ου in usu est, quod 49^{ies} notavi, clausula legitima 4er apparet: VII 274 (c. 255^a), 1. 431 (post 250^a), 5. 369 (II^{ai}), 1. 377 (II^{ai}), 9.

Saeculo a. Chr. n. ultimo -ου 10^{ies} inveni [VII 420 (I^{ai}), 14. 419 (I^{ai}), 1. 3. 6. 416 (I^{ai}), 40. 412 (I^{ai}), 1. 10. 23. 32. 413 (73^a), 18], -ου^s quater notavi [VII 420 (I^{ai}), 30. 48. 417 (I^{ai}), 44. 416 (I^{ai}), 48²].

5 tituli, de quorum temporibus nil dici potest (VII 452. 457. 465. 474. 483), 5 genetivos in -ου exeuntes exscribendos mihi dererunt.

In papyris et Herculanensibus et Aegyptiis accusandi casus in -την desinunt (Cr. 161. Ma. 280). In titulis Pergamenorum legitima clausula satis frequenter aetate regia iuxta -την apparet (Schw. 155), semel etiam in Magnetum (Na. 136).

De nominum in -ΚΑΗΣ cadentium genetivis et accusativis

(M. 133 sq.).

Clausulae -κλέου^s vel -κλείου^s a c. 336^a ad c. 230^a occurrunt 176^{ies},

¹) Φερρακλείδη pro -δτην ter scriptum est (cf. M. n. 1090) II 2, 772 (c. 300^a), A II 7. 11. 15.

²) Notatu non indignum est, quod in titulo VII 416, 60 etiam Σωκράτεος invenitur in nomine adolescentis victoris e Lacedaemone oriundi (Ἀριστοκλείδης Σωκράτεος Λακεδ[αιμόνιος] — quam formam inscriptiones Atticae inde a 336^a (M. 135, 11) non iam suppeditaverunt —, ut ille lapis Oropius omnes tres quae esse possunt genetivi clausulas Ἐρμογένου 40. Διογένους 48. Σωκράτεος 60 exhibeat.

eodem tempore tituli *-κλέου* formam heterocliticam exhibent 18^{ies}, cuius quaedam testimonia M. n. 1179 protulit, cetera his adiungo: *-κλέου* II 2, 857 (IV^a), 4. *-κλέου* 834 b (32⁹/₂), II 74 (ubi semel II 55 *-έου*). *Ξενοκλέου* e. 478 (30⁵/₁), 74 (*-έου* bis). II 2, 772 (e. 300^a), A II 7. 11. 15. 774 (e. 300^a), 14¹). II 2, 836 (23²/₁), e—k 15 *Δημοκλέου*. 18 *Λυσικλέου*. 52 *Νικοκλέου* (ubi tamen genitivorum ultimae litterae saepe omittuntur, sed 10^{ies} *-έου*)²).

Inde a saeculi III. fine brevior terminatio adhiberi desinit, non iam fere nisi *-κλέου* legimus, et Atticorum in hac re constantia 122 testimoniis, quae usque ad Augusti tempora pertinent, luculentissime confirmatur³), unum tantum adest brevioris formae *Διοκλέου* e. 1322 (e. 200^a), 19]. Haud aliter res se habet imperatorum aetate in iis quidem lapidibus quorum aetas definiri potest: clausulae *-κλέου* 60 testibus unum tantum adversatur *Ἡρακλέου* Διορ. III 1. 1138 (e. 175^v), 61 (ibidem bis *-έου*). In iis vero titulis, qui disertis temporum notis destituti sunt, legimus *-έου* 54^{ies} et *-έου* 5^{ies}, et id in nominibus cum peregrinorum (III 2, 2428, 2) tum Atticorum (III 1. 919, 1. 1304, 2. III 2, 1702, 2. 2201, 2)⁴).

Interdum ²/₂ IV^a (M. 46) inter *ε* et *ο* *ι* inseritur. A 336^a ad e. 320^a *-έου*(ς) 7^{ies} deprehendi, cuius usus exempla ex parte apud M. n. 320 sqq. congesta invenis, addas *-κλέου* II 2, 944 (e. 325^a), I 16. e. 361 (32⁵/₁), 1. e. 1203 (32⁴/₁), 3 et 8⁵). Eodem autem tempore Attici *ι* recte omittunt 81^{ies}.

-κλέου usitata forma est in papyris Herculi. (Cr. 162) et in lapidibus Pergaenorum (Schw. 155) atque Magnetum, ubi iuxta admittuntur *-κλειου* et *-κλήου* (Na. 137). Aegypti Ptolemaeorum temporibus *-κλειου* et saepius etiam *-κλειου* exarant (Ma. 280. 71), sed heteroclitice haec nomina hoc aevo perquam raro flectuntur (Ma. 281 adn. 3). *σ* omissi atque *ι* interiecti testimonia aetate imperatorum Romanorum reperiuntur usque ad 350^v (Cr. 162 adn. 2. cf. Q. e. 510).

1) II 1, 329 (e. 275^a) ter *-έου* exhibet.

2) Quom in numerum statim refero eos titulos quorum aetas non explorata est: *Ξενοκλέου* II 3, 1836, 2. *Φιλοκλέου* 1937, 2. *Ἀριστοκλέου* 2077, 2.

3. III^a m semel *Ἡρακλέου* vitiose scriptum inveni e. 1247, 18 (14 *Ἡρακλέου*).

4) Semel praeterea *Ἡρακλέου* inveni, de qua forma velim inspicias M. n. 1180.

4) In dubiae aetatis inscriptionibus quater *-κλέου* repperi: *Βάβυλος* *Τεμοκλέου* *Μετλήου* III 2, 2616, 2. *Ἰάρος* *Περικλέου* *Μετλήου* 2718, 1. *Ἡρόδοτος* *Μενεκλέου* *Σοκλέου* 2917, 2. *Ἐαρων* (?) *Ἡρακλέου* (?) 3110, 2. quibus addo *-κλειου* (III 2, 3520, 1) e Christiano titulo petitum. Clausulas *-κλέου* et *-κλειου* etiam in auctorum aetatis imperatoriae codicibus haud raro scriptas vides (Cr. 162 adn. 2).

5) Huc referendum est *-έου* e. 1212 (IV^a 1), 2. *Ἰεροκλέου* (sic) — cf. M. n. 324 — II 3, 2616 (1/2 IV^a), 2 (non 2216). Incertae aetatis sunt *-κλειου* II 3, 2909, 2. 2716, 5.

Nunc mihi de accusativis agendum est. Qui in titulis mere Atticis usque ad c. 300^a in -κλέα cadunt, 12 exempla sunt haec: e. 411 (post 336^a), 6. 13. II 2, 766 (c. 330^a), 3. e. 410 (c. 330^a), 19. e. 1199 (c. 32⁵/₁), 10. 21. e. 1212 (IV^a f), 3. II 5, 768 b (IV^a f), 6. 772 b (IV^a f), 21. II 2, 774 (c. 300^a), 18. 20. 768 (c. 300^a), 3¹). Inde ab initio s. III^a ad initia aerae Christianae accusativi prope semper in -κλήν flectuntur, cuius moris 36 testes adsunt. Vetustissimi sunt e. 668 (28²/₁), 28. e. 678 (27⁶/₅), 8. 50. 52. e. 1277 (c. 27⁸/₇), 19. 37 (qui titulus semel etiam Δημοκλέα vs. 35 praebet). Deinde per longa temporum spatia -κλέα funditus interiit²).

Ultimum autem a. Chr. n. saeculum exempla accusativorum in -κλήν desinentium porrigit haec: Σοφοκλήν II 3, 1413 (1/2 I^a), 1. 1414 (1/2 I^a), 3. Ξενοκλήν III 1, 645 (init. aet. Aug.), 2. Κτησικλήν 782 (fort. Aug. aet.), 3.

Sed temporibus Augustum imperatorem subsequentibus formae solutae denuo reviviscunt. Reperi 8 locis hisce: -κλέα III 1, 1080 (4⁵/₆), 13. 18. 22. 801 a (I—II^p), 2. 678 (1/2 II^p), 5. 119 (16⁰/₁), 4. 712 a (post 250^p), 3. Ö. S. 7 p. 94 n. 80 (i), 1. His se aggregant 3 formae in -κλήν, quae quibus annis excusae sint accuratius indicari nequit: III 1, 733, 1. E. A. 1894 p. 179, 16 (i), 2. 18 (i), 2³).

Iam quaestio eo deducta est, ut Oropiorum consuetudinem disputationi subiciamus: S. IV^a semel -κλέους scribunt [VII 4254 (32⁹/₈), 10]. Saeculo insequenti formae variant: longe principem locum obtinet clausula -κλέους (15^{ies}), nec tamen deest -κλέου, VII 4266 (III^a), 2. 3. 359 (III^a f), 3. 468, 2 cuius tituli quamquam certa temporum argumenta desideramus, tamen eum ad s. IV. aut III. referre non dubito. Praeterea semel Ξενοκλέος 303 (c. 240^a), 85 (ubi 90. 91. 99 -κλέους) legi. Proximis duobus saeculis Oropii 11^{ies} -κλέους scripserunt.

Quod ad accusativos attinet, haec fere dicenda sunt: s. III^a usque ad priorem subsequentis partem lapides Oropii bis formas solutas [-κλέα VII 237 (c. 260^a), 4. 313 (c. 200^a), 1] et 7^{ies} ad primae declinationis regulam conformatas praebent: -κλήν VII 4267 (III^a), 2.

¹) De Ἐπικλήν, quod in decreto insulae Salaminis thiasotarium exaratum exstat, cf. M. n. 1183.

²) Legitur semel Δαμοκλέα (Βούλαρχος Δαμοκλέα Ἀκαμαν| <ων> τίδος φυλῆς in II 2, 968 (c. 165^a), 30, v. M. 134 n. 1183), quod pro genetivo dorico nominis Δαμοκλέας accipiendum est.

³) Σοφοκλή semel in III 1, 1275, 3 existit. Num hic lapis originis Atticae sit, Dittenberger in dubium vocat. In versu est Διοκλήα III 2, 1326.

285 (c. 245^a), 1. 345 (III^{a f}), 3. 347 (III^{a f}), 1. E. A. 1892 p. 49 n. 79 (III^{a f}), 2. VII 373 (1¹/₂ II^a), 5, quo addas 'Ιερροκλήν 4269, 1.'

Tertia casus forma vere contracta observatur VII 358 (III^{a f}), 2 Παντακλή, cuius exempla tituli Attici (cf. M. n. 1185) non subministraverunt. Hanc clausulam dialecticam raro etiam apud Platonem scriptam invenimus, inter atticistas quos vocamus Aelianus eam quater praebet (Schmid Atticism. III 21)¹⁾.

Accusativi qui in libris Herculanensibus (Cr. 162) et aetate imperatoria bis in Magnetum inscriptionibus (Na. 128) -κλέα habent, in Aegypto Ptolemaeorum in -κλήν cadunt (Ma. 281).

De substantivis in -EYΣ exeuntibus

(M. 140 seq.).

Clausulas legitimas genitivorum et singularis et pluralis numeri et accusativorum singularis inde a 336^a -έως, -έων, -έα reperies usque ad aetatem imperatoriam. ι praecipue s. IV^a interponitur inter ε et sequentem vocalem, ut in genetivis sg. et -έως (52^{ies}) et ter -έως occurrat: ἱερρέι(ως) II 2, 766 (c. 330^a), 18. ἱερρέως e. 354 (32⁸/₇), 2. Ἀλακίεως II 3, 2497 (2¹/₂ IV^a), 6.²⁾ In accusativis sg. iuxta -έα (77^{ies}) scribitur -εία 6^{ies}: γραμμ|ατέια e. 339 (33³/₂), b 12. γραμ|ατέια (certum est in titulo στοιχιδόν exarato O. S. 6 p. 233 (32⁸/₇), 26. Φαληρέια e. 410 (c. 330^a), 19. γραμματέια e. 530 (IV^{a f}), 3. Ἀλακίενεία II 5, 776 c (IV^{a f}), A 11. βασιλεία e. 495 (30³/₂), 15, in genetivis pl. iuxta -έων (34^{ies}) semel -έων [Κιτιέων e. 337 (33³/₂), 21 (-έων 40)].

Etiam s. III^a ι interdum apparet, et quidem in accusativis sg. -εία ter [βασιλεία e. 654 (28⁹/₈), 36. e. 743 (III^{a f}), 10. γραμματέια II 3, 1334 (III^a), V 7] iuxta -έα (95^{ies}). Genetivi eodem tempore tantummodo in -έως (50^{ies}) et -έων (20^{ies}) cadunt.

Inde a s. II^a ι non iamprehenditur in -έα, cuius imperatorum aetate tenus 217, aut in -έων clausulis, cuius 110 exempla

¹⁾ Restat, ut reliquos casus perstringam: nominativus s. IV^a a 336^a 40^{ies} in -κλή; cadit, semel -κλέης in II 2, 944 (c. 325^a), II 4 adest. Deinde constanter et saepissime a quadrataris et Atticis et Oropiis -κλή; exaratur. Carminis est Θεμιστοκλέης III 1, 638 (post 380p), 2. 5.

Dativi in -κλή; exeunt (cf. M. n. 1182), etiam aevo imperatorio: cf. Ἴρα-κλή; III 1, 1098 (post 116p), a 1. b 4. 77 (IIp¹), 27. 740 (post 150p), 19. 21. 765, 6.

²⁾ Quo accedunt Ἀλακίενείως II 2, 1060 (IV^a), 6. Κτησιέως II 3, 2176 (IV^a), 3. Περρασέως 2379 (IV^a), 2. Ἐργιέως II 5, 2048 c (IV^a), 6. τοῖς ἀναγραφείας Latterm. 45 (c. 330^a), 22. Πλαταιέως II 3, 3273, 1. Κτησιέως II 5, 2175 b, 2.

exstant, unico saeculi II^a exemplo excepto: βασιλέως II 2, 968 (c. 165^a), 43 (-έων 36), cui eiusdem saeculi 37 testimonia legitimae scripturae obstant.

Cum insequentibus saeculis ι interiectum plane disperierit, nobis in genetivis sg. cum alia clausula res est: a s. I^a praeter -έως (54^{ica}) etiam -έος legitur βασιλέος III 1, 553 (ante 11^a), 2], quam Herodianus (Lentz H. II 2, 673) terminationem κοινῆς propriam esse dicit.

Hanc rationem scribendi inde a Nervae temporibus etiam Magnetes amplexi sunt (Na. 130). Aegyptii raro ea in nominibus propriis utuntur (Ma. 269). Etiam in codices irrepsit (Cr. 168 adn. 2). numquam in chartis Herculanensibus conspicitur (Cr. 168).

Cuius rei aetate imperatoria exempla augentur: 18 inveni, quorum magnam partem a M. n. 1216 collectam vides, haec addo: [Πηραιός III 1, 578a (Aug. aet.), 5. ἱερός 1108 (c. 125^p), 5. Παιανιέος 1116 (14^{7/8}), 2. Εἰδομενέος 1162 (II^p 1), 15. Ἀξίωνέος III 2, 1527, 2. Νηρέος 2689, 1. Sed legitimae clausulae supra 300 testes exscripti Notabilia sunt praeterea Ἐλευθερζιώος III 1, 253 (c. 200^p), 3. Ἀθμονόωος III 2, 1514, 3 (in prosa oratione). Ἀπαμιός pro -μ[έ]ος 2372, 3.

Hinc igitur traducimur ad eam quaestionem quae est de clausulis contractis vocali antecedente. A 336 ad circ. 320^a genetivi sg. contrahuntur 25^{ies}, solutas formas 16 repperi¹⁾. Accusativi sg. et genetivi pl. solum formas solutas exhibent 5 et 7²⁾.

A circ. 320^a formae contractae valde decrescunt: genetivi sg. usque per s. III^a 25 formas solutas habent et unam [Ἰκαριῶος II 5, 1139 b (c. 300^a), 12] contractam, genetivi pl. 9 solutas et unam [Πηραιῶων e. 1214 (1/2 III^a), 10 (-αιέων quater)] contractam, plurimas vero contractas habent accusativi sg.: 4 [Πηραιῶ e. 657 (28^{7/6}), 35. e. 724 (III^a 1), 3. e. 1283 (ante III^a m), 12. e. 834 (c. 225^a), 12³⁾] et 33 solutas. Usque ad Augusti tempora contractae omnino paucae sunt: in genetivis sg. (-έως 46^{ies}) et pl. (-έων quater) non contra-

¹⁾ Iluc referas e II 3 voluminis titulis s. IV^a exaratis Κηφισιῶος 2171, 3. Ἐρικειῶος 2176, 3. Λευκονοιῶος 2304, 2. 4. Πηραιῶος 1751, 3. Στιριῶος 2561, 2.

²⁾ Hoc annorum intervallo duae formae ita in II 1 et II 2 distribuuntur, ut II 1 formam contractam nullam et formas non contractas 7, II 2 (708—840 qui tituli tabulas magistratum continent) formas contractas 25 et non contractas 21 praebeat (cf. Wackernagel Phil. Anz. 1886 p. 70).

³⁾ De Τρινεμεια e. 678 (27^e 5), 9 in dubio esse potes, utra prosodia utaris, utrum hoc verbum a Τρινεμειεύς derivandum esse ratus -έα clausula in -ῶ contracta accentu circumflexo an a Τρινεμεύς [cf. Πλωθεύς pro Πλωθεεύς ex Πλωθειεύς e. 780 (III^a m), 3. II 2, 859 (21^e 5), 49. 983 (18³ 1/2), 75] ι interposito accentu acuto instruas.

Formae Ἀλκιδεύς, Πειραιδεύς al. aet. imp. 6^{ies} in Ἀλεεύς, Πειραεύς contrahuntur¹⁾.

Vocibus Πειριεύς e. 1072 (c. 116^p), 4 nec non Ἐρικιδεύς e. 1009 (11^{6/5}), 94 formandis nomina Σπειριεύς aut Ἐργιδεύς exemplo fuisse credo²⁾.

Nunc venio ad accusativos pl. Cum casuum quos modo pertractavi tam ingentem molem excerpserim, accusativos pl. raro in conspectum venire magnopere dolendum est.

S. IV^a vetusta clausula legitur: τοῦς ἀναγρ[ῶ]ϛ \ΦΕ/ς (certum videtur, e Lollingi apogr.) II 5, 1057b (fort. 2/2 IV^a), 4. τοῦ(ς) ἱερέα[ς] e. 1183 (post 340^a), 28. τοῦς ἀναγραφέας e. 244 (33^{7/6}), 54. 106. ἀποστολέας II 2, 809 (32^{5/4}), b 20. Quibuscum concinit τοῦς ἀναγραφείας Latterm. 45 (c. 330^{a?}), 22.

Verum inde ab hoc tempore -έας ex titulis Atticis iam prorsus evanuit, sed accusativi ab extremis saeculi IV^a annis in -εῖς cadunt. Usque ad II^{ai} tales accusativi 10 deprehenduntur, quorum magna pars iam saepe laudata est, v. M. n. 1226. Ad II 1, 589 = e. 1214 (1/2 III^a), 23 fortasse addi potest Πειραιδεῖς 26 (τελεῖν δὲ αὐτὸν τὰ αὐτὰ τέλη. . . ἕπερ ἀγ καὶ II.). Χαλκιδεῖς e. 491 (30^{3/2}), b 12. τοῦς βασιλεῖς e. 507 (30^{2/1}), 6. τοῦς ἱππ[ε]ῖς e. 672 (27^{9/8}), 25. πρὸς πάντας Κρηταιεῖς e. 844 (II^{ai}), 12. Neque desunt quae e lapidibus Oropiis huc trahi possint: Χαλκιδεῖς VII 261 (c. 260^a), 7.

Proximis saeculis exempla nos prope deficient. Sed ut nostram quaestionem quam accuratissime instituamus, ad aliarum regionum usum oculos advertamus necesse est: Philodemus terminatione -εῖς utitur (Cr. 173), item Lagidarum aetate Aegyptii (Cr. 173 adn. 2. Ma. 270) neque aliter s. II^a Magnetes (Na. 132). Huc accedit quod Vier. 59 Romanorum senatus epistulas, consulta, foedera, edicta quae s. II et I^a Romae publice in linguam Graecam conversa sint, -εῖς exhibere pronuntiat. Quae omnia perbene congruunt ad Atticorum εἰς γονεῖς III 1, 788, 3. 789, 4, quos titulos Dittenberger Augusti temporibus vindicat. Quae cum ita sint, optimo iure τοῦς βασιλεῖς e. 1236 (ante II^a m), 1 suppletum est.

¹⁾ V. M. n. 186, ubi 1089 duobus locis in 1089a corrigendum est.

²⁾ Meisterhansi regulam qui (142, 11) dicit ε maxime tum intercalari, cum ι antecedens evanuerit (e. g. Ὁαζώς), iis quidem exemplis quae in titulis s. IV^a post 336 lapidi incisus inveni, confirmare non possum: αι diphthongum ε sequitur 10^{ies}, α vocalem solam bis, contrahitur post αι 11^{ies}, post α semel.

Ex imperatorum temporibus haec affero: ὑπὲρ τοῦς ν' ἀμφορεῖς in lege e. 1100 (e. 125^p), 52¹) et τοῦς ἄρχοντας καὶ ἱερεῖς πάντας e. 1076 (e. 200^p), 29. Itaque non dubito e. 1035 (I^a 1). 34 πρὸς Μ[εγγερῶν] supplere. Atticistae formis aut legitimis aut analogiae vi conformatis utuntur (Schmid Atticism. IV 581). Eadem ratio est in Aegypti papyris (Cr. 173 adn. 2).

Restat ut paucis de nominativis pl. explicem: Usque ad 320^a usus variatur, exstant 37 -ῶν in 9 titulis, 15 -ῶν in 8, 15 -ῶν in 3, 2 -έων in eodem titulo, -έων semel occurrit.

-ῶν II 5, 871b (post IV^a m), 15. 16. 20. e. 333 (33¹ 1), a 15. Mitt. 29 p. 244 (33¹ 1), 12. 15. 18 (ubi -ῶν 9^{ies}, -ῶν semel. E. A. 1896 p. 33 n. 15 (2/2 IV^a), 11. II 2, 1029 (fort. 2/2 IV^a), 4. e. 1156 (33¹ 1), 12. 23. 64. II 2, 809 (32¹ 1), c 43. d 79. 943 (32¹ 1), 23 (ubi -ῶν 13^{ies}, -έων bis, -ῶν 7^{ies}).

-ῶν Mitt. 29 p. 244 (33¹ 1), 15: in II 2, 943 (32¹ 1), 13^{ies}. e. 1258 (32¹ 1), 7.

-έων II 2, 943 (32¹ 1), 8. 11.

¹ Ἀγγελέων II 5, 871b (post IV^a m), 9.

A IV^a per saeculum insequens nominativi in -ῶν desinunt 54^{ies}, in -ῶν ter: Φαλαγγῶν II 2, 1026 (IV^a 1), 9. Γραμμῶν 991 (III^a 1), 7. ² Οὐραῶν 8 (-ῶν quater).

Usque ad Augusti tempora clausulae -ῶν 5^{ies} inveniuntur: II 2, 1049 (I^a m), B 1. II 5, 630b (e. 33^a), 37. III 1, 1019 (Aug. aet.), 3. 3. 7. Aetate imperatorum 58 formis legitimis una quae in -ῶν cadit [Ἐβονομῶν III 1, 1020 (I^a 1), 19] adnumeranda est¹).

Dativi sg. iis saeculis quae Augustum imperatorem antecedunt, semper in -ῶν exeunt, iis quae Augusto succedunt, plerumque: cf. Πειραῶν Ö. J. 12 p. 147 (Hadr. aet.), 12. ἱερῶν Mitt. 19 p. 249 (e. 175^p), 32. 60. 91. 103. 103. Ἀμπετραῶν III 1, 1164 (e. 200^p), 22. 1165 (e. 200^p), IV 19, contra Πειραῶν Mitt. 8 p. 288 (e. 150^p), 9.

Protinus inscriptiones Oropias perlustrabo: genitivi sg. clausula a s. III^a 75^{ies} est -έων (maxime in ἱερῶν). Accusativi a s. IV^a 30^{ies} -έων vocalibus clauduntur (quae ter vocales secuntur), hisce adiungo Χαλαιδῶν [VII 378 (1/2 II^a), 9]. Tales formas in Boeotia et in ea Asiae parte quae ad meridiem et solis occasum vergit in usu esse Schw. 149 indicat. Qui eas dialecti Doricae, cuius propriae

¹) Et e catalogo sacrorum certis anni diebus faciendorum [III 1, 77 (II^a 1), 22] repetitum Ἀνθεστηριῶνος ἱερῶν ἐκ λουτρῶν ... (Anthesterione mense ponuntur ἱερῶν ἐκ λουτρῶν Boeckh).

²) In carmine γονέων III 2, 1336, 4.

sint, reliquias esse censet. Quas etiam in Magnesia oppidi titulis reperis (Na. 132).

Genetivi pl. haec exempla collegi: Ἀρχιεπιστέων VII 351 ($\frac{2}{2}$ III^a), 2. Ἀρχιεπιστέων i constanter addito E. A. 1892 p. 41 n. 70 (III^a f), 2. 5. 7. 9.

α ante terminationem scriptum invenis in Θρησκευέζ VII 262 (c. 270^a), 5. Φωκζεζέζ 418 (I^a f), 5. 9, sed Πλζττζεζ 481 (IV—I), 2.

EAYTON et AYTON

(M. 61 § 18, 3. p. 153—154).

Haec duo pronomina qua ratione in pedestri oratione per singula saecula adhibeantur, ut melius cognoscatur, hanc tabellam conscripsi:

	IV ^a	III ^a	II ^a —I ^a	II ^p	III ^p sqq. act. imp.
έζοτ-	30	63	158	38	10 22
αζτ-	74	17	12	12	— 4

S. IV^a ξ tam facile omittitur quam additur. αζτ- excerpsti ex titulis navalibus in τὸ ζζβ' αζτὸν 7^{ms} [112, 804 (33^a), A a55. Ab 11. 807 (33^a), a. b 20. 808 (32^a), c 41. 51. 809 (32^a), d 178. 187], semel τὸ ζζβ' αζτὸς II 2, 807 (33^a), a. b 14 (αζβ' έζοτ- non invenitur). αζτὸς cum αζτὸς componitur 7^{ms}: αζτὸς αζτὸ II 2, 834 b (32^a), II 51. II 5, 1054 g (c. 330^a), 4. 9. 1057 b (fort. $\frac{2}{2}$ IV^a), 5. c. 244 (33^a), 110. αζτὸ ζζβ' αζτὸ 8. αζτὸς τὸ αζτὸν c. 1193 (IV^a f, 4; semel comparet αζτὸν έζοτὸ II 2, 834 b (32^a), II^a. De έζοτὸ[ν] v. M. n. 299.

S. III^a αζτ- valde decrevit: II 5, 614 b (post 23^a) tantummodo έζοτ- (7^{ms}, 619 b (c. 210)) 6^{ms} έζοτ- et ter αζτ- exhibent.

17 pronominis brevioris testimonia s. III^a sunt: e. 1272 (28^a), 7. e. 674 (27^a), 7. e. 1285 (c. 255^a), 16. II 5, 347 d (fort. III^a), 8. e. 700 (ante III^a), 15. c. 1284 (III^a), 25. c. 774 (III^a), b 17. e. 772 (III^a), 12. e. 791 (23^a), d 2. e. 848 (c. 20^a), 36 (cf. II 1, 431. si punctorum numero confidere liceat). II 5, 619 b (c. 210^a), 14. 30. 35. 618 b (III^a f), 21. 21. 620 b (III^a f), 7. 9.

Iam vero proximo saeculo αζτ- prope funditus suppressum est, qui usus obtinet usque ad s. I^p. 12 exempla exstant: II 1, 621 (II^a f), 7. II 2, 975 ($\frac{1}{2}$ II^a), d 12 (c. didascalii comicis). II 1, 624 (c. 175^a), b 26. 27. c. 1006 (12^a), 59. BCH 7 p. 162 (II^a), 7. e. 1039

(c. 80^a), 42 (certum videtur). e. 1042 (c. 4¹/₀), 28. e. 1043 (3⁸/₇), 34. 63. III 1, 553 (2¹/₂ I^a), 4. 81 (52^p), 6. Qua in re eos locos qui sunt e. 470, b 10. e. 1006, 87. e. 1039, 33 praetermisi, cum pro explorato habere nequeamus, hic spiritus asper an levis scribendi sint. Memorabile autem est *εἰαυτούς* e. 999 (II^a m), 4.

Sed s. II^p *αὐτ-* pronomem quod usque eo iam obsoletum videbatur nescio quo pacto ad vitam revocatur. Cuius rei testimonia afferre possum haec: *οἱ προπύλαις τιμήσαντες αὐτούς . . . ἀνέγραψαν, οἱ ἔφηροι . . . τὸν . . . εὐνοίας ἔνεκεν τῆς εἰς αὐτούς, φίλοι καὶ συστάται αὐτούς ἀνέγραψαν. Οὐβισόλλιον . . . ἡ φυλὴ . . . εὐνοίας ἔνεκεν τῆς εἰς αὐτούς, καὶ αὐτῶν* al.: e. 1075 (117¹/₃₅), 13. III 1, 55 (fort. 117—138), 8. 18. 472 (117¹/₃₅), b 6. 662 (c. 120^p), 7. 735 (127¹/₈), 18. 1023 (139^p), 7. 745 (fort. c. 145^p), 5. 1032 (169¹/₇₅), 6. 1136 (post 172^p), 5. 1046 (c. 180^p), 6. e. 1113 (c. 200^p), 16.

Saeculis autem subsequentibus modo 10 amplioris formae testes reperimus.

Accedunt ex titulis quorum aetas definiri nequit 4 brevioris pronominis exempla: III 1, 938, 4. 1071, 3. 720b. 2. Mitt. 5. p. 262, 5¹).

Veniamus nunc ad lapidum Oropiorum rationem explicandam, quae ab Attica in hac re diversa est, si tamen in multo minore testium numero quicquam certi statuere licet: etenim a s. IV—II^a *εἰαυτ-* bis [VII 298 (c. 255^a), 8. 12], *αὐτ-* 13^{ies} occurrit; s. IV^a exstat *αὐτὸς αὐτῷ* 4255 (c. 330^a), 30. Cetera brevioris pronominis testimonia saeculis III et II^a vindicantur.

Sed s. I^a usus Oropiorum cum Atticorum congruit, cum tituli 12 formae longioris et 2 modo brevioris exempla subministrant, de quibus infra disputabo.

Quae vox deformata in inscriptione Attica *τὸν ΗΑΥΤΟΥ* (sic) *φίλον* (Mitt. 5 p. 262, 7) apparet, *ἴαυτ-* esse existimaverim, quocum conferre licet quae Schw. 93, 2 et Na. 21, 3 (cf. Cr. 112) protulerunt.

Exempla huius capitis metrica colligere supersedi, cuius rei quae causa sit in propatulo est.

Referuntur pronomina in universum ad tertias personas, ad primam sg. autem hoc: *αὐτὸς δὲ εἰαυτὸν παρέστησα* III 1, 1171 (c. 200^p), 10 et ad alteram sg. hoc: *λείπεις σοῖσι φίλοισι μέγαν πόδον, ἔξοχα δ' αὐτῆς ἀνδρὶ* II 3, 2477, 6.

¹) Viri docti quos vocamus Byzantini fere inter *αὐτὸν* et *εἰαυτὸν* discreverunt (Diels DLZ 1898 col. 752).

Vice pronominis reflexivi anaphorico utuntur Attici aet. imp. in hisce: οἱ συστρεμματάρχαι τοὺς ἐπὶ αὐτοῖς συνεστήσαντες ἀνέγραψαν, ὁ κοσμητὴς τοὺς ἐπὶ αὐτοῦ ἐφηρέσαντας ἀνέγραψεν sim. 14^{ies}, ad M. n. 1319 adde III 1, 1114 (147^v), 5. 1120 (151^v), 9. 1127 (163^v), 3. 1128 (165^v), 4. 1145 (185^{v/2}), 6. 1160 (192^{v/3}), 3. 1175 (c. 200^v), 6. 1192 (230^{v/3}), 3. 1197 (c. 240^v), 4. 1200 (III^v), 3. 1207, 4. Ath. 7 p. 390, 4 (III^v), 4.

(Qui usus sollemnis est, alterius enim (τοὺς ὑφ' ἑαυτοῖς συνεστήσαντες) tantum tria testimonia mihi innotuerunt, ad M. l. l. accedit ὁ κοσμητὴς . . . τοὺς ὑφ' ἑαυτοῦ παίδ[ε]υ[τὰς] . . . ἀν[έ]γρ[α]ψ[εν] III 1, 1091 (c. 81—96^v), 5.

In Pergami titulis regis duae formae iuxta leguntur, in ceteris generibus et aetatis regiae et Romanae forma ἑαυτ- solita est (Schw. 161). Quae una in Magnetum lapidibus certis quidem exemplis comprobari potest (Na. 144).

In titulis Atticis extra Atticam repertis (Schlag. 21) αὐτ- et ἑαυτ- s. III^a eadem frequentia legimus.

Aegyptii duo pronomina s. III et II^a adhibent, s. I^a autem tantum ἑαυτ- (Ma. 305).

Voluminum Herculan. auctores formis αὐτ- et ἑαυτ- pari frequentia utuntur, in Epicuri libro de natura conscripto ε semper apponitur. Iatricorum scriptor magis ad ἑαυτ- inclinat (Cr. 131).

Nunc quaerere libeat quo tempore et quotiens in his pronomibus υ vocalis extrita sit [M. 154, 5 n. 1318. Schw. 91 adn. 1. DS. n. 351 adn. 2, cf. Wackernagel KZ. 33 (1895) p. 7].

S. IV^a semel ὑπὲρ ἑαυτοῦ [II 2, 766 (c. 330^a), 6] inveni, quod exemplum valde dubium videtur, praesertim cum tunc temporis talia ceteroquin inaudita sint.

In Attica priore s. I^a parte diphthongus semper fere servatur, cuius scribendi moris 23 testes praesto sunt, cum semel brevior forma porrigi videatur: ἑαυτοῦ e. 105^{6/7} (I^a i²?), 9. Accedunt autem 5 saeculi I^a exempla, quae accuratioribus temporum finibus vindicari nequeunt.

Sed ex altera saeculi parte usque ad Augusti obitum utriusque usus testimonia afferre in promptu est, diphthongi 12: III 1, 543 (52^{1/2}), 5. II 3, 1322 (I^a m), 2. III 1, 428 (4^{5/4}), 4. e. 1049 (c. 40^a), 17. e. 1043 (3^{8/7}), 18. 34. III 1, 553 (2^{1/2} I^a), 4. 797 (fort. c. 25^a), 3. 588 (c. 11^a), 3. 782 (fort. Aug. aet.), 4. 783 (Aug. aet.), 3. 443 (ante 9^a), 5, vocalis nuda 13: e. 1046 (5^{2/1}), 15. e. 1050 (I^a m), 13. II 2, 874 (I^a m), 15. e. 1048 (c. 45^a), 5. e. 1042 (c. 41^a), c. 6. III 1, 552 (2^{1/2} I^a), 2. 576 (2^{1/2} I^a), 4. e. 1043 (3^{8/7}), 63 (cf. Wackernagel l. l. p. 6). II 5. 630b

(c. 33^a), 19. III 1, 550 (40—4^a), 5. 645 (c. 30^a), 9. 575 (27/12^a), 4. 888 (Aug. aet.), 2 (semper $\acute{\alpha}\tau\tau$, semel $\acute{\alpha}\tau\acute{\omicron}\acute{\upsilon}\zeta$ e. 1043, 63).

At inde a Tiberio rursus plenior scriptura ita praeferri solet, ut in ampla testium mole per saecula insequentia perpauca tantum formae mutilae exempla inveniamus: $\acute{\epsilon}\alpha\tau\acute{\omicron}\nu$ III 1, 607 (fort. c. 57^p), 4. 608 (fort. c. 64^p), 3. $\acute{\epsilon}\alpha\tau\eta\zeta$ 473 (1^{17/35}), 5 (ex schedis Fourmonti). $\acute{\epsilon}\alpha\tau\acute{\omicron}\acute{\upsilon}\zeta$ 1159 (II^p f), 8 (sed 6 $\acute{\epsilon}\alpha\nu[\tau\acute{\omicron}\acute{\upsilon}\zeta]$).

Cui ordini inserenda ea exempla quae aetatis incertae sunt: $\acute{\epsilon}|\alpha\tau\acute{\omicron}\acute{\upsilon}$ III 1, 985, 1. $\acute{\alpha}\tau\acute{\omicron}\nu$ Mitt. 5 p. 262, 5. Dubia sunt $\wedge\epsilon\alpha\tau\acute{\omicron}\nu$ III 1, 968, 4 et $]\alpha\tau\acute{\omicron}\nu$ 993, 1.

In Oropiorum urbe iam priore saeculi I^a parte quater $-\alpha-$. δ^{ies} $-\alpha\nu-$ conspicitur. Plenioris scripturae testimonia sunt VII 412 (100—84), 1. 5. 413 (73^a), 65. 268 (c. 65^a), 3 ($\acute{\epsilon}\alpha\nu\tau\acute{\omicron}\acute{\upsilon}$ secundum Lollingi apographum, = E. A. 1886 p. 64, 21, 3, ubi secundum Leonardi $\acute{\epsilon}\alpha\tau\acute{\omicron}\acute{\upsilon}$ reperitur). 380 (c. 50^a), 3.

Contra $\acute{\epsilon}\alpha\tau\acute{\omicron}\acute{\upsilon}$ 264 (c. 80^a), 2. 311 (fort. c. 70^a), 2. $\acute{\epsilon}\alpha\tau\acute{\omicron}\nu$ 331 (76—53^a), 2. $\acute{\epsilon}\alpha\tau\acute{\omicron}\acute{\upsilon}$ 244 (75—44^a), 4 (= E. A. 1886 p. 66 n. 22).

Praeterea eodem saeculo nil iam nisi $-\alpha-$ investigavi: $\acute{\epsilon}\alpha\tau\acute{\omicron}\acute{\upsilon}$ 383 (43^a), 3 (= E. A. 1885 p. 105 n. 7, 3). 349 (27^a), 4 (= E. A. 1886 p. 57 n. 18, 4¹).

$\acute{\alpha}\tau\acute{\omicron}\iota$ in tituli Oropii [E. A. 1892 p. 47 n. 78 (III^a f), 4] hoc versu reperitur: $\pi\rho\acute{\omicron}\xi\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu\epsilon\iota\epsilon\iota\iota\ \dots\ \alpha\upsilon\tau\acute{\omicron}\tau\acute{\omicron}\nu\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\kappa\gamma\acute{\omicron}\nu\omicron\upsilon\varsigma\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\iota\upsilon\alpha\iota\ \acute{\alpha}\tau\acute{\omicron}\iota\ \gamma\eta\zeta\ \dots\ \acute{\epsilon}\nu\kappa\tau\eta\sigma\iota\nu$. Vocalis autem υ quae formae $\acute{\alpha}\tau\acute{\omicron}\iota$ deerat, errore scribentis pronomini $\alpha\upsilon\tau\acute{\omicron}\nu$ quod in eadem linea erat perperam obrusa est (Wackern. l. l. p. 62. M. n. 1326).

$\tau\alpha\delta\tau\acute{\alpha}$ sim. in titulis saeculi I^a deesse dolendum est.

De υ in aliis regionibus omissa haec habeo quae scitu digna videantur: tituli Pergameni semel c. 30^a $\acute{\epsilon}\alpha\tau$ subministrant, Magnetum numquam Schw. 91. Na. 63).

In Pisonis (Cr. 126) voluminibus $\tau\acute{\alpha}\tau\acute{\omicron}\nu$ et $\acute{\epsilon}\alpha\tau\acute{\omicron}\nu$ invenitur. Sed in Iatricis quamquam brevior forma in $\tau\acute{\alpha}\tau\acute{\omicron}$ et quae alia hinc derivantur satis saepe existit, tamen nusquam breviatur, id quod iure mireris, pronomem reflexivum.

E contrario librarii Aegyptii constanter $\tau\acute{\alpha}\tau\acute{\omicron}$ al. habent, sed ex pronomine reflexivo aliquotiens vocalem υ demunt: primum exemplum ad s. II^a pertinet (Ma. 115 adn. 1), frequentiora sub primam potissimum Romanorum aetatem reperiuntur (Cr. 126 adn. 2).

¹) Quo addas ea testimonia quae s. I^a assignantur et quorum aetas accuratius definiri nequit: $\acute{\epsilon}\alpha\tau\acute{\omicron}\nu$ VII 334 (I^a), 4 (= E. A. 1886 p. 61 n. 19, 4). $\acute{\alpha}\tau\acute{\omicron}[\nu$ 425 (I^a), 4. $\acute{\alpha}\tau\acute{\omicron}\acute{\upsilon}$ 464 (I^a), 2.

ΔΥΟ

(M. 157).

Genetivus et dativus δυῶν usque ad s. IV^a exiens reperitur, ultima exempla notavi Mitt. 21 p. 299 (c. 325^a), 15. II 2, 811 (32^{3/2}), b 144. 834c (IV^a f), 73. Aet. imp. semel δυῶν inveni [III 1, 70 (14^{3/2}), 14], statuendum vero est sermonis cotidiani hanc formam propriam iam non fuisse, sed is qui hunc titulum efficiendum curavit eadem vetustatis affectatione in hac voce usus est qua ε pro η et ο pro ω scripsit et spiritum asperum littera η reddidit.

Eadem autem inscriptio II 2 et 5, 834b (32^{9/2}) quae 6^{ies} δυῶν exhibet, iam semel (II 5, 834b, II 74) genetivum δυῶν subministrat. Itidem genetivus δυῶν c. 1184 (33^{4/2}), 16 conspicitur. Quae forma usque ad II^{ai} 7 testimoniis comprobari potest¹⁾, sed ab hoc tempore desideratur.

Inde ab ultimis s. III^a decenniis pro dativi forma utuntur δυσι, etiam aet. imp. (v. M. n. 1338²⁾, accedit ἐπὶ δηνάριοις δυσι BCH 19 p. 113 (i), 6).

Genetivum saeculis II et I^a non repperi, aet. vero imp. eius vice nominativi formam in usu esse videmus sicuti in papyris Aegypti inde a s. III^a (Ma. 313) ac raro Herculanci (Cr. 198) et in lapidibus Pergamenis aetate regum exeunte (Schw. 163). M. sub n. 1339 duo exempla e pedestri oratione sumpta affert, accedunt haec: III 1, 128 (post 117^p), 22. c. 1104 (14^{17/28}), 6, e titulis Christianorum III 2, 3509 (fort. IV aut V^p), 10.

ΗΝΕΙΚΑ, -ON

(M. 183, 5).

A s. IV^a usque ad s. I^{af} formae α littera scriptae in participiis (εἰσενέγκωντι, -ασθῶν) et in indicativis aoristi (ἀπήνεγκαν, εἰσηνέγκατο) 9 locis indagantur³⁾.

¹⁾ V. M. n. 1337. at 167, 78 = c. 463 (cf. Frick!) dativus est: ἀντιζυγῶσι δυῶν ἀ[ντιζύ]γων τῶν στροφέα[ν]. Addas gen. δυῶν c. 900 (c. 185^a), b 13.

²⁾ Exemplorum metricorum rationem non habui, sub n. 1338 KE 199, 3 non recte laudatum est, fortasse pro hoc substituendum est 120, 3 = III 2, 1363, 2. KE 149, 5 (sub n. 1339) inscriptio est insulae Rheneae.

³⁾ Exempla v. ap. M. n. 1515, ubi tit. II 5, 802b ei aetati quae annum 349^a sequitur assignandus est, adde εἰσ[ή]νεγκαν Ö. J. 16 (1913) Beiblatt p. 37 nr. I (IV^a f), 17 et εἰσηνέγκατο II 5, 630b (c. 33^a), 22.

Eodem annorum spatio Attici alteram clausulam tantum in aoristi infinitivis adhibuisse videntur¹⁾.

Aet. Romana δ^{ies} - α - legi: *προσπυγγέγαμεν* III 1, 52 (c. 195^p), 8. *ἐνεργ(χ)όμενος* 121 (c. 210²⁰), 10. *ἐνεργαμένου* 713 (III^p), 2. *ἐνεργαμένη* III 2, 1335, 4. *ἐνεργαμένην* 1336, 6, alterius stirpis unum testem profero: *κατενεργών* e. 1100 (c. 125^p), 31.

Magnetum tituli tres α vocalis formas enotandas praebent (Na. 165. in Pergamenorum utraque stirps reperitur (Schw. 182). Apud Aegyptios temporibus Ptolemaeorum α regnat in *ἡνεργα. εἰσενέγκας. -ενεργάτωσαν. ἀνενεγκάμενον* al., aoristi autem infinitivi saeculis II et I^a et in - α et in - $\epsilon\acute{\nu}$ desinunt (Ma. 363).

Philosophi Hercul. infinitivos sicuti Attici terminatione - $\epsilon\acute{\nu}$ instruunt, in reliquis formis α invenitur (Cr. 235).

ΕΛΩΚΑΝ, ΕΛΟΣΑΝ sim.

(M. 188, 3).

Ab hellenismi quem vocamus incipientis temporibus ad 300^a praevalent formae in - $\sigma\alpha\upsilon$ cadentes, quae 42^{ies} occurrunt. Quibus obstant 10 recentioris usus formae²⁾.

At iis temporibus quae anno 300 succedunt vetustiorum formarum usus plane fere extinctus est, ita ut tria tantummodo exempla excerpserim: *ἀνέδυσαν* II 3, 1587 (III^a), 1. 1317 (fort. II^a i), 1. II 2, 990 (II^a f), 1. Contra clausula - $\alpha\alpha\upsilon$ usque in s. I^a 41^{ies} legitur³⁾.

E lapidibus Oropiis huc spectat *ἔδωσαν* VII 413 (73^a), 38 (decr. Roman.).

¹⁾ Ad titulos a M. n. 1516 allatos addendi sunt *ἀν-, ἀπ-, ἔξ-* al. *ενεργεῖν* e. 360 (32⁵), 47. 69. E. A. 1905 p. 229. 7 (III^a), 6. e. 793 (post 255^a), 15. e. 853 (III^a f), 17. e. 1311 (c. III^a f), 8. e. 1322 (c. 200^a), 9. e. 1023 (II^a f), a 22; e lap. Or. *ἔξνεργεῖν* (sic) VII 3499 (33²), 9 (= e. 338).

²⁾ Iis quae M. n. 1550 et Lautens. 1887 p. 12 collegerunt, addas *ἀνέδρασαν* II 3, 1620 d (c. 340^a), 4. 1209 (31²), 3. 1400 (IV^a f), 13. Adscribo hic numeros titulorum dubiae aetatis: - $\sigma\alpha\upsilon$ II 3, 1215, 1. 1219, 3. 1542, 1. 1549, 2. 1178 b, A 2. 1208 b, 2. II 5, 1211 b, 3. 1282 b, 5. - $\alpha\alpha\upsilon$ II 3, 1338, b 4. 1405, 2. 1408, 4. 1409, 3. 1412, 4. 1608, 1. 1613, 2. II 5, 1620 i.

³⁾ Lautens. p. 12 testimonia 26 attulit, Eph. 1884, 139 C 13 = IG II 5. 614 b (post 236¹), 93. Ath. V 527 = II 3, 1385 (I^a i), 9. Ath. VIII 231 = II 5, 616 b (26⁵), 8. Ath. VII 388 = II 3, 1207 (9⁵), 6. Eph. 1884, 191 = II 3, 1335 (II^a), 3. Numerus augeatur hisce: *ἀνέδρασαν* e. 1277 (c. 27⁷), 13. II 3, 1404 (III^a), 2. *ἔπέδωσαν* e. 847 (c. 21⁵), 19. *ἀπέδωσαν* pro - $\alpha\alpha\upsilon$ II 5, 620 b (III^a f), 8. *ἀνέδρασαν* 964 b (III^a f), 2. II 3, 1379 (1¹/₂ II^a), 8. II 5, 1406 b (II^a i), 4. II 3, 1406 (1¹/₂ II^a), 3. 1200 (c. 160^a), 1 (= III 1, 227). 1389 (post II^a m), 6. 1325 (2¹/₂ II^a), 4 (= III 1, 97). II 5, 1359 b (II aut I), 4. II 3, 1390 (I^a i), 5. 1417 (I^a), 3. e. 1049 (c. 40^a), 17.

Aet imp. rursus utraque clausula usu probatur, ita tamen, ut -κων praevaleat: 19 -κων: 6 -σων¹⁾.

Medium *προσίχκατο* legitur e. 1094 ($2^{11}/_{22}$), 5.

Philodemi libri in 1. pers. pl. κ exhibent, in 3. pl. usum promiscuum (Cr. 240). Aegyptii aetate Ptolemaeorum formis κ consona adornatis utuntur (Ma. 367), haud secus Pergameni aetatis imperatoriae (Schw. 183) et Magnetes (Na. 166).

De praepositionibus ΜΕΤΑ c. gen. coniuncta et ΣΥΝ

(M. 218. 219. 221).

Tycho Mommsen in eo libro cui Beiträge zu der Lehre von den griechischen Präpositionen inscribitur statuit auctores pedestris orationis tantummodo μετὰ adhibere. Idem in universum de usu titulorum qui quidem ante Augustum imperatorem exarati sint, censendum est; ubicumque autem σύν occurrit, eius vis nostrati vocabulo ‚inclusive‘ respondet. Ad manum mihi sunt 43 exempla (cf. Mo. 497), haec praebeo: ἀπελάζομεν . . . ὑποζώματα ἐπὶ ναῦς, σύν αἷς ἡ βουλῆ, ὑπέζωσαν . . . , II 2, 807 ($3^{30}/_{29}$), a 42. σύμπαν κεφάλαιον σύν τῆς τιμῆς τοῦ χρυσίου . . . II 5, 834 b ($32^9/_{3}$), II 89. ζύλα . . . κορμ(ι) τοῦτων ἐπὶ τῆς σακηνῆς σύν τοῖς διαπεπρισμένοις . . . ΔΔ II 92. Huc referendum credo . . . | παλάντων ἔργα σύν τῶν ἐπὶ φιλίᾳ διδομέ[νοι] . . . e. 244 ($337/_{6}$), 11. μετὰ autem non solum cum nominibus propriis vel nominibus vel pronomibus quae personas significant, (124^{ies}) coniungitur, sed etiam cum rerum vocabulis, cuius rationis 9 testimonia affero: στρατηγός ἐπὶ τοῦ Πειραιέως καὶ τῶν ἄλλων τῶν ταττομένων μετὰ τοῦ Πειραιέως e. 1225 (III^a m), 9. τόπον μετὰ τῆς ἄλλης χορηγίας II 5, 623 e ($17^6/_{3}$), 13. μετὰ τῆς προειρημένης ἐπιγραφῆς e. 1224 (c. 166^a), a 16. μετ’ ἀναγραφῆς e. 1013 (II^a f), 50. μετὰ φωτός e. 1006 ($122^4/_{1}$), 12. 13. 76. e. 1008 ($11^8/_{7}$), 10. μετὰ τοῦτων (res venales sunt) e. 1013 (II^a f), 20. Praeterea praepositio locutionibus adverbialibus inhaeret (19^{ies}): μετ’ ἀσφαλείας, εὐνοίας, μεθ’ ἔρμονίας, μετὰ σπουδῆς et μετὰ πάσης ἀσφαλείας, εὐκοσμίας, εὐνοίας, ἐστιάξιας, ἐσιότητος, προθυμίας.

¹⁾ De his consulas M. n. 1553, sed sub α) loci III 1, 97, 4 et 227, 1 delendi sunt, quia ad imperatorum aetatem non pertinent (v. s.), 11 illis qui restant addendisunt: ἀνέδθηκον Ὀ. S. 7p. 95 n. 81 (fort. $1/2$ IIp), 13. III 1, 909 (fort. $1/2$ IIIp), 3. BCH 19 p. 135, 2. Mitt. 5p. 262 (fort. i), 3. III 1, 856, 2. 996, 2. 229 a. 1. III 2, 1470, 4. Sub β) addatur III 2, 3907, 3.

Alia autem consuetudo inde ab Augusti aetate observatur: μετὰ enim et σύν promiscue adhibentur in personarum nominibus. Quod ut demonstretur, singulos locos ordine percenseamus! Et praepositionis σύν quidem aetate primum exemplum σύν ἀδελφοῖς legimus in DS. 757, 3, cuius tituli ratio scribendi ultra Augustum descendere nos utique vetat. Cetera quae huc faciunt sunt σύν τῷ υἱῷ, σύν τοῖς γυμνασιαρχικοῖς sim. III 1, 1085 (61^p), 19. 128 (post 117^p), 23. 529 (140^p), 3 (σὺ[ν] ἀξίζσαντα, ubi nomen propr. supplendum est). 1177 (2¹²/₂₂), 8. 714 (2¹/₂ III^p), 9. Praepositio nostri, inclusive vim exhibet (Mo. 498) in σύν τοῖς [Φλ.]αο[υ]εῖ[ο]ις III 1, 61 (c. 117^p/₃₈), B II 54. σύν Καπιτωλίοις νεικήσας τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπείων 120 (c. 138^p/₆₁), 5. σύν τῇ κλισίᾳ 224 a, 5.

Nec deest μετὰ in μετὰ τοῦ πατρός, τῶν συνεδρευόντων, τοῦ κήρυκος al. III 1, 1098 (116^p), 23. e. 1100 (c. 125^p), 48. III 1, 811 (c. 135^p), 7. e. 1104 (117^p/₃₈), 8. III 1, 70 (14^p/₁), 4. 1123 (ante 157^p), 9. Mitt. 19 p. 249 (c. 175^p), 56. e. 1078 (III^p), 27 (ubi ὡς ἂν τὰ τε ἱερά μετὰ φρουρ[ᾶς] ἰσχυρο[τέρως] . . . ἄγγοιτο). e. 1077 (209^p), 11. e. 1118 (c. 209^p), b 5. III 1, 186. 5. III 2, 3847, 7.

Cum rerum vocabulis μετὰ bis coniunctum est in μετὰ ἔρκου e. 1100 (c. 125^p), 15. μετὰ τῶν ἄλλων ἀργῶν . . . ἄξίζσαντα τὴν ἐπόνουμον ἀρχήν E. A. 1883 p. 77 n. 6 (c. 180^p), 5.

Adverbii tandem circumlocutiones existunt: μετὰ τοῦ αὐτοῦ σχήματος e. 1078 (c. 220^p), 21. μετὰ τοῦ εἰδισμένου σχήματος 9. μετὰ πάσης εὐδοσμίας Mitt. 19 p. 249 (c. 175^p), 63. III 1, 764, 6. μετὰ πάσης . . . [σπουδῆς? e. 1115, 9 (epistula imper.), cf. [μετὰ] φροντίδου] e. 1121 (30⁵/₆^p), 12.

Carminum rationem non habui.

ΑΙΑΣ et ΗΑΣ.

Vastam horum pronominum turbam, inter quae nihil prorsus iam interest (Diels GGA 1894 p 297 sqq. Schmoll. I p. 21), — formulis ancipitibus quales sunt τὰ ἄλλα πάντα (quae saepissime in titulis Oropiis offendit), ἀλλὰ πάντες, ὀρθὰ πάντα, διὰ παντός, παρὰ πᾶσι, εὐχόμεθα πᾶσι et iis locis ubi ante ἄπαντ- lacuna est [e. 1035 (I^a), 38. III 2, 1382, 6] omissis — in tabellam redegisti hanc:

	336— c. 315 ^a	IV ^{a f} — III ^a	II ^a	I ^a	II ^p sqq.	i	horum summa subducta
ἀπαντ- post cons.	31	46	32	19	6	2	165
ἀπαντ- post vocal.	16	5	6	—	2		
παντ- post cons.	7	62	50	22	16	3	276
παντ- post vocal.	8	34	24	13	29	8	

In lapidibus Oropiis forma ab ἀ incipiens bis post consonas admittitur: τῶς λιβύους ἀπαντας VII 4255 (c. 330^a), 28. τὰς προσόδους ἀπάσας 413 (c. 73^a), 47, sed παντ- semper in formula 60^{ies} repetita ἐν παντὶ καθῶ, praeterea post consonam 8^{ies}, post vocales 10^{ies}.

ἄπας regnat in Attica usque ad c. 315^a, sed eius usus inde a s. IV ad finem vergente decrescit. Vocalium collisum ut evitent Attici, rationem Isocratis oratoris ornate dicendi peritissimi secuti ἀπαντ- a s. IV^{a f} fere non adhibent nisi vocabulo quod praecedit in consonam cadente, hiatus usque ad s. I^a 11^{ies} admittunt: quater in περι ἀπάντων, quod etiam Isocrates tulit (Diels l. c. 301. 302, cf. Ma. 162), II 5, 623 e (17^{6/5}), 18. e. 956 (16^{1/0}), 20. e. 958 (c. 150^a), 16. Mitt. 33 p. 204 (c. 100^a), 25¹), ἐπὶ ἀπάντων II 5, 614 b (post 23^{6/5}), 49. τὰ ἄλλα ἀ[παντα e. 784 (c. 240^a), 10. εἰς ταῦτα ἀ[παντα e. 958 (c. 150^a), 15. Ex aetate imp. ὥστε ἀπάσας e. 1121 (305^v), 27. ἕσα . . . προσετάχθη ἀπαντα e. 505 (30^{2/1}), 40. οἱ διατρέφοντες παρὰ τῶν βασιλέων ἀπαντες e. 507 (30^{2/1}), 18. τὰ κρέα ἀπαντας ἰσέπράξας e. 1247 (III^{a m}), 9. τὰς θυσιάς τεθυκέναι ἀπάσας e. 989 (II^{a m}), 18, quo addas ex aetate Romana τῶς Ἑλληνιστῶν ἀπασιν e. 1088 (13^{1/8}), 46 (ubi tamen hiatus solum ad scriptum pertinet).

παξ pronomen iam a s. IV^{a f} usitatus est et post vocales et post consonas.

De verborum collocatione haec fere dicendasunt: παντ- Attici articulis vel substantivis et pronomibus praeponere, ἀπαντ- postponere maluerunt:

¹) Contra 6^{ies} περι παντ- e. 788 (23^{5/4}), 14. e. 808 (230²⁹), 9. e. 1098 (11^a), 60. e. 1011 (10^{6/6}), 41. e. 1039 (c. 80^a), 12. III 1, 824 a, 7.

ἀπάντ-	ante post articul. vel sub- stant. et pronom.		πάντ-	ante post articul. vel sub- stant. et pronom.	
s. IV ^a	13	35		10	16
s. III—I ^a	19	48		76	29
i	1	4		24	19

Idem in ἀπάντ- de usu aevi imp. statuendum videtur¹⁾.

In titulis Orop. ἀπάντ- bis postponitur (v. s.), πάντ- praepo-
nitur 60^{ies} in formula ἐν παντί καιρῷ, alias 11^{ies}, ter tantum post-
ponitur: τῶν ἑλλῶν πάντων VII 4254 (32⁹₈), 18. τῆν λοιπὴν ἀσφάλειαν
πάσαν 302 (2²³₀₁), 6. τῶν πρότερον χρόνῳ παντί 322 (III³₆), 3.

Locutiones sibi fere constantes notandae sunt haec: ἐξ
Ἀθηνῶν ἀπάντων (cf. Wilamowitz, Arist. und Ath. II 63): e. 244
(33⁷₆), 29. e. 334 (e. 334¹₃₆). e. 360 (32⁵₁₁), 37. II 2, 809 (32⁵₄), b 21.
e. 555 (30⁷₃₁), 19. e. 646 (29⁵₁), 42 (nondubium est). e. 653 (28⁹₃), 44.
e. 672 (27⁹₃), 36. e. 686 (26⁶₃), 4. e. 839 (22¹₀), 48. E. A. 1903 p.
67 (e. 200^a), 20. e. 1224 (e. 165^a), a 12. e. 1223 (post 167^a), 20. e. 1019
(II¹₁), a 24, at cf. δικαίαν ἐπιθέσθαι τῶν Ἀθηνῶν ἀπάντων III 1, 20
(Hadr. aet.), 11.

εἰς τὸν ἕκαστον χρόνον: II 2, 1058 (IV³_m), 11. e. 1184 (33⁴₃₀), 20.
II 2, 809 (32⁵₁₁), a 218. e. 463 (30⁷₆), 3. e. 1165 (1¹₂ III^a), 15. e. 686
(26⁶₃), 26. e. 687 (26⁶₃), 41. e. 859 (III³₆), 10. II 5, 623 e (17⁶₃), 20.
48. e. 1346 (i¹), 10. 26. 29 [sed παρέμενε πάντα τὸν χρόνον e. 502
(30²₁), 18].

τῶν ἑλλῶν ἀπάντων: II 5, 1059 b (2¹₂ IV^a), 6. e. 1156 (33⁴₃₀), 61.
e. 1257 (32⁴₁₃), B 6. e. 1262 (30¹₀), 6. e. 1241 (3⁰⁰₂₀₀), 17. e. 649
(29⁴₃), 28. e. 674 (27⁷₆), 10. 12. e. 1278 (e. 27⁷₆), 5. e. 807
(III³_m), 26. e. 848 (e. 20⁹₈), 39. e. 890 (e. 18⁸₇), 15. e. 920 (II¹₁), 7.
e. 952 (1¹₂ II^a), 9. BCH 19 p. 541 (II³_m), 62. e. 977 (13¹₁), 14. At
τῶν ἑλλῶν πάντων e. 1255 (33⁷₆), 6 et in titulis Oropiis (v. s.) semel.

ἐν παντί καιρῷ (omisi eos locos, ubi nimis multa supplenda
sunt [M. n. 1893]): e. 498 (30³₂), 21. e. 555 (e. 305^a), 12 (certum
videtur). e. 563 (30²₁), 9. e. 701 (fort. post 272^a), 6. e. 657 (28⁷₆), 8.
e. 774 (III³_m), b 13. e. 833 (22⁹₃), 9. e. 844 (II¹₁), 22. 59. II 5,

¹⁾ Adscribo in nota locos: ἄπαντες οἱ ἔφρζοι III 1, 1147 (18⁹₀₂), 52. τοῖς
Ἑλλῶσι ἅπανσι e. 1088 (13¹₈), 46. τῆς πόλεως ἅπασ[τα] III 1, 52 (e. 195⁰), 22. τοῖς
πολλ[ταῖς] ἅπασι e. 1118 (e. 210⁰), a 5. τοῖς προτεταγμένοις ἅπασι e. 1115, 8.

623 e (17^b/₅), 8. 624 b (17^b/₁), 4, at ἐν παντί τῶνικαυρῶ e. 505 (30²/₁), 10.

Ex Oropo oppido 60 exempla afferri posse iam monui.

Quae M. 233, 41 sqq. (et Schmoll. I 17 sqq.) de his pronomi-
nibus disserunt, et aliis eiusdem generis exemplis confirmantur
et augentur novis. Haec modo propono. Et primum quidem arti-
culi pronomi-
nibus ἅπαρ et πᾶρ semper fere adduntur, at desunt in
hisc: [καὶ σωζόμε]νοὺς πάντας διεφύλαξεν e. 1009 (11⁶/₅), 41 (certum
videtur). καὶ θεοῖς πᾶσι II 3, 1171 (Aug. act.), 4 (sed τοῖς ἄλλοις
θεοῖς πᾶσι III 1, 181 e. 3). πάντα μὲν μέλη . . . e. 1105 (17¹/₈), B b 10.
κρούγμυατι πᾶσιν ἀνθρώποις e. 1077 (209^v), 22. Quibus obstant aetate
imperatorum 26 additi articuli exempla.

Deinde desunt articuli usu legitimo in gentium nominibus,
praeter testimonia a viris illis doctis iam adhibita huc spectant:
πρὸς πάντας Κρηταιεῖς e. 844 (II^a), 12. πρὸς πάντας Ἀθηναίους e. 1023
(II^a), a 24. πᾶσιν Ὠρωπίοις VII 4264 (III^a), 5. εἰς πάντας Ὠρωπίους
379 (1/2 II^a), 10.

Porro in nominibus abstractis, velut πᾶσαν δαπάνην: χριστο-
νίας πᾶσαν δαπάνην e. 968 (II^am), 39. καὶ πᾶσαν δαπάνην II 1, 625
(post 125^a), 9, contra τήν] τ[ε] δαπάνην ἅπασα[ν e. 968 (II^am), 55;
accedunt μετὰ πάσης ἀσφαλείας II 5, 619 b (e. 210^a), 29. μετὰ πάσης
ἐδνοίας E. A. 1892 p. 35 n. 65 (III^a), 4 (tit. Orop.). ταμειεύσας π[ᾶ]σαν
εἰσπρόνεγκας σπουδῆν II 5, 630 b (e. 33^a), 22. καὶ πάσης παιδείας κοσμη-
τῆ E. A. 1890 p. 143 (Hadr. act.), 20. κοσμιότητος||πάσης ἕνεκεν III 1,
758 (e. 250^v), 6 (cf. ἐξῆγεν πᾶσα[ν φιλοτιμίαν ποιούμενος e. 1285
(e. 257^a), 4 et μετὰ πάσης ὑπερεταδ[ν]τες σπουδῆς? e. 1115, 9). καὶ
φιλοτιμίας πάσαις E. A. 1895 p. 111, 27 (e. 100^v), 18. καὶ πάσαις τει-
μαῖς ἐν . . . τεταμημένον III 1, 623 (e. 110—126^v), 9, ὡς πάσαις χρῶμα
προφάσεων in Hadr. epist. e. 1102 (131^v/₉), 10 (cf. ἐπὶ πάσαις εὐεργεσίαις
III 1, 465 (126—138), 4), sed ἡ πᾶσα τῶν . . . σωτηρία e. 1092
(post 131^v), B 9.

Desunt articuli praeterea ut par est in pronomi-
nibus: ταῦτα (ἀ)παντα. (ἀ)παντα ταῦτα. οὗτοι ἅπαντες 33^{ies}. πάντων αὐτῶν e. 1043
(3⁸/₇), 32. ὁμῶν πᾶσιν Mitt. 19 p. 249 (e. 175^v), 18.

ἄλλος articulum sibi constanter flagitat: οἱ ἄλλοι ἀπαντες per
omnes casus. τὰ ἄλλα πάντα. τοῖς ἄλλοις θεοῖς πᾶσι. τοῖς ἄλλοις πᾶσι
τοῖς. τὰς ἄλλας δὲ πάσας λειτουργίας. μετὰ τῆς ἄλλης χρηρηγίας πάσης.
τᾶλλα τεμένη ἅπαντα. τοῖς ἄλλοις φιλοσόφοις ἅπασιν. τὰς ἄλλας θυσίας
ἀπάσας 35^{ies} indagavi. Exempla Oropia plurima exstant.

Tum sicubi πᾶς vim vocis ἕκαστος habet, plerumque articuli omittuntur, haec nova profero: ἐν παντὶ ναῶ III 1, 623 (110—126^p), 17. παντὶ μέτρῳ 769 (ante 126^p), 6. τοῖς εὖ φρονούσιν πᾶς καιρός e. 1105 (1^{17/38}), B b 5. κα[τὰ] πᾶσαν πολιτείαν III 1, 706 (126—270^p), 6. πάντα τ' ἀγῶνα 765, 4.

Pronomina inter articulos et substantiva ponuntur etiam in his: τὴν πᾶσαν ἐπιμέλειαν e. 1281 (c. 266^a), 3. VII 298 (c. 255^a), 11. τῆμ πᾶσαν ψιλ[οτιμίαν] E. A. 1899 p. 185 n. 8 (III^a), 5. τὴν πᾶσαν πρόνοιαν e. 1225 (III^a m), 14. e. 844 (II^a i), 18. VII 411 (156^a), 9. ἡ πᾶσα τῶν . . . σωτηρία (locos v. s.). Exemplum sui generis est τάφρους πάσας τὰς κύκλωι τείρους e. 1035 (I^a i), 56.

In poetarum provinciam non descendi, quia hic duo pronomina longiora et breviora eliguntur prout res metrica poscit.

Iam quaestio deducta est ad σύμπαξ pronomem, quod raro conspicitur. Haec enotavi: λ[ίθους] ἐμισθώσατο σύμπαν[τα]ς II 5, 1054g (3^{38/23}), 28 (secundum Latterm. 66, 28). σύμπαν κεφάλαιον II 2, 807 (3^{30/29}), b 29. II 5, 834b (32^{9/8}), II 49. 86. 89. II 2, 811 (32^{3/2}), d 30. 737 (306—304), 10. 42. ἀν[κυλητῶν] σύμπαξ [ἀριθμός? 733 (post 306^a), B 17. ἕως σ[ύμ]π[α]σι διέλθωσιν (sc. ἕρσεια) II 1, 624 (c. 180^a), 18 (sed dubium est, cf. Schmoll. I 19 c). τοῦ σύνπαν[τος] οἴκου e. 1074 (c. 120^p), 8. τοῦ σύμ[παντι] δῆμο? e. 1075 (1^{17/38}), 1. ἡ πόλις σύνπασα III 1, 709 (c. 250^p), 7. τῆς πόλεως συνπάσης 687 a, 12, cf. τὸν ἑαυτοῦ τε κα[ὶ] τοῦ σύμ[παντος] οἴκου σωτήρα 456 (41—54^p), 6 (sed ἄ[παντος] item cogitari potest), cf. οὗ λαὸς σύμπαξ in carmine Mitt. 18 p. 192 (II^p), 3.

Adverbiorum et adiectivorum qualia sunt πανταχῆρι, -χοῦ, πάντη, παντοδαπός, πανγενεῖ, 18 exempla exscripsi, semel legi οἱ πύργοι ἀπανταχῆρι e. 244 (33^{7/6}), 104 (sed vv. 51. 55. 67 πανταχῆρι)¹).

ἄπας in Aegypto a s. III^a raro invenitur et semper fere in libris quos vocamus litterariis existit. Post vocales nusquam fere nisi ubi et ex severioris usus legibus licet hoc pronomine utuntur (Ma. 162).

In Philodemi volumine quod περὶ μουσικῆς inscribitur post consonas duo pronomina promiscue admittuntur, post vocales tantum πᾶς (Mekler, Wochenschrift. f. klass. Philol. 1904 col. 1055 adn.). In inscriptionibus Magnesiae πᾶς solum fere (Na. 142) obvium est.

¹) Inter rerum Atticarum scriptores tantum apud Isaeum semel ἀπανταχῆρι exaratum videmus (Diels l. l. p. 300 adn. 1. p. 302. Cf. Schmid 'Atticism.' IV 702 de ἀπανταχόθεν).

EAN

(M. 255, 37).

De hac coniunctione breviter disseruisse sufficiet. S. IV^a εἰάν exstat 5 locis¹⁾, εἰάν 53. Eodem tempore ἄν monosyllabum 9^{ies} enotavi: καὶ ἔτι εὐρέσεται ἄν τι δύνηται ἀγαθόν e. 360 (32^{3/4}), 49. 69 (sed 63 ἔτι ἄν δύνηται ἀγ. decr. sen.). κοπέων ἄν . . . παρελκυσθε εἶ (vocalae ἄν Böekh ὠν praeposuit) II 2, 811 (32^{3/2}), e 150 (tit. nav.). καὶ ἄν τι ἐγλείπει D.S. 937 (30^{1/3}), 16 (decr. org., ubi 30. 37 εἰάν). καὶ ἄν τις e. 1275 (III^a), 7 (decr. thias.). καὶ ἄν ἔλει 16. ἱεροῦ ἄν δέ τις ληφθεῖ II 2, 841 (e. 300^{1/2}), 7 (pontificis interdictum continens). ἱεροῦ, ἄν . . . εἶ 9. Ἀθηνάων ἄν δέ 14 (cf. e. 571 (IV^a), 1).

Uti iam hoc saeculo forma bisyllaba multo praevalet, ita per saecula cetera (usque ad IV^{ta}) sola regnat (48^{ies}). Semel exscripsi ἄν τις ὀρύσσει III 2, 1425 a, 4 (an versus sunt?). In crasi bis καὶ ἄν legitur: e. 1072 (e. 116^p), 8. e. 1100 (e. 125^p), 25.

Inscriptiones Oropiae s. IV et III^a vocis εἰάν 4 exempla enotanda mihi praebuerunt.

Magnetēs tantummodo εἰάν adhibent (Na. 68). De titulorum Pergam. in hac re usu nihil statuit Schw., ἄν quidem deesse notavit Cr. Ztschft. f. d. Gymnasw. 1898, 812. Librarii Aegyptii εἰάν scribere solent. Tamen in scriptorum libris haud raro ἄν legimus, interdum etiam in vitae cotidianaē papyris usque ad 1^a 1^a (Ma. 152). Apud philosophos Hercul. ἄν et εἰάν particulas iuxta scriptas videmus et semel ἄν, in Iatricis semper εἰάν et item semel ἄν (Cr. 130).

Omnibus eis quae hucusque exposuimus quasi **in unum collectis** nunc ante oculos proponere liceat, quanto opere inter se discrepent consuetudines aevi hellenistici et imperatorii incunantis. Mente enim fingamus duos titulos: alterum circ. a. 200^a conceptum, alterum fere 2^a 1^a exaratum! In vetustiore haec reperires:

in dativis, coniunctivis, formis augmentatis et pro ηι,

ι modo dempto πύρισις, πύρισασθαι, modo addito πύρισις, πύρι-
σασθαι,

sine ι scriptum ὕδς, ὕδι,

post vocales longas ι ἀνεκφώνητον nusquam omissum,
verbum γίνεσθαι consona γ carens,

¹⁾ 4 a M. n. 298 prolatis quintum addo ex e. 1275 (III^a), 14.

in adiectivo ὀλίγος mediam modo scriptam modo omissam,
 ubique ττ pro σσ: Θετταλός,
 aspiratam in οὐθείς, μηθείς,
 κ emollitum ante β, γ, δ et nasales: ἐγβιβάζειν, ἔγγονος iux-
 ta ἔκγονος, ἐγ δέ et ἔγδοσιν, ἐγ Μυρρινούττης,
 nasales assimilatas: ἐμ. Πειραιεῖ,
 nasalem ordinis gutturalis modo per γ, modo per ν scrip-
 tam: ἀνέγκλητος iuxta ἐνγράφειν,
 accusativos Ἐπικλήν simm.,
 genetivos Θεοφάνου simm.,
 aoristum ἔδωκαν.

Quibus opponeret scriba recentior haec:

in dativis η sine ι,
 semper ποιήσασθαι,
 ubique οίος,
 ι mutum plerumque omissum,
 γίνεσθαι, rarius γίγνεσθαι.

ὀλίγος, si quidem paucis huius vocis testimoniis credi licet,
 tum ττ tum σσ velut παρατομένον III 1, 2 (1^{17/23}), 11. Ξα-
 λάσση 479 (1^{17/38}), 4 (saeculi I^p exempla desunt),
 mediam in μηδένα III 1, 7 (fort. 1^{17/38}), 6 (saeculi I^p exem-
 pla desunt),

κ conservatum ante medias et nasales velut in Συνέκδη-
 μος et ἔκγονος¹⁾ et ἐκ Μυρρινούττης,
 nasales non assimilatas: ἐν πρυτανείῳ, -ἐνγραφοί,
 accusativos Ἀγαθοκλέα, Διοκλέα, Θεμιστοκλέα,
 genetivos Θεογένους, Κλεομένους, Σωκράτους,
 iuxta aoristum ἀνέθηκην hinc inde redintegratam vetustiore
 formam ἀνέθεσαν.

Nunc autem percenseamus, quae in tempora hae commu-
 tationes usus distribuuntur: s. III^a consuetudo scribendi, ut
 ita dicam, hellenistica maxime floret, scribitur enim

ει pro ηι in ἀγαθήι τύχηι, τῆι βουλῆι, ἐπισκευασθῆι, ἡμέθη al.,
 οίος simm. pro οίος,
 γίνομαι pro γίγνομαι,
 οὐθείς pro οὐδείς,

¹⁾ Rarius etiam hoc aeo ἔγγονος scribi potuisse supra (p. 63) vidimus.

Ἐπικλήν pro -κλέα,
 Διογένου pro -γένους,
 ἔδοκον sim. pro ἔδοσαν.

S. II^a in ποιῶν scriptura deficiens cessavit. Inde a s. II° ei (pro γι) evanescere coepit, abolita autem haec scriptura est inde a s. I^a m. S. II° t mutum omitti incipit, quae ratio saeculo post regnat.

S. I^a οἴος paene iam abolitum redintegratur. οἴοσις in locum hellenistici οἴοσις succedere incipit. Adiectivo οἴοσις γ demi desinit. Genetivi in -ουσις antea rari denuo frequentari incipiunt. ἔνεκα quod saeculo proxime antegresso recentiori formae ἔνεκεν cedere coeperat, denuo frequentatur. Fere s. I^a ex sequentis consonae ratione non iam habita per x exaratur, item ἐν ante β, π, φ rursus increbrescit et ν in compositis velut ἐναττισις.

Tiberii aetate accusativi in -κλέα in frequentiore usum veniunt. Formae autem decurtatae ἄτόν al. quae imprimis a s. I^a m in Attica deprehenduntur, rursus evanescunt.

Act. imp. βέβησις scribitur, quod antea fuit βέβησις (sed exempla rara existunt).

Inde a s. II° (nam de usu saeculi I^o in iis quae sequuntur nil certi definiri potest quia exempla desunt) forma vetustior ἔδοσαν quae aetate Augustum antecedente paene intermissa erat, rursus crebrius titulis subministratur, item γίγνομαι per γ scriptum reviviscit et pro mere Attico ττ pari iure σσ admittitur.

In plurimis igitur vocabulis usus scribendi saeculo II° et I^a commutatus est. Hoc variis rationibus effectum est: pronuntiatione immutata, studio quodam scripturae etymologicae, redintegratis formis vetustioribus vel usu vere Attico aliorum Graecorum consuetudini accommodato (Wack. H. 23), sed in singulis rebus quantum singulis rationibus debeatur, non semper ad liquidum perducitur potest.

Addenda

ad M.

- ad n. 22: Recentissima exempla σ hybridae sunt II 2. 773 (c. 300^a), II 37 Εἰ[τῷ]χο
et e. 1261 (30²₁), 21 *κωνῶ* 24 *μυλωῶ* εἶρε. De II 2, 836 cf. quae recte Larf. II 463
dicit.
- ad n. 62: Σαραπ- e. 1010 (c. 11⁶₃), 73. E. A. 1913 p. 198 (c. 100^a), 1. e. 1035 (I^ai), 56.
III 1, 1126 (160 p), 3. E. A. 1895 p. 102, 15 (i), 4.
- ad n. 63: Σεραπ- in tit. Orop. VII 417, 57 iam s. I^ai et ex aet. Augusti Ath. VIII p.
404 n. 8, 7.
- ad n. 68: ἐδάραπευσεν III 1, 1296 (Aug. aet.), 18 (KZ 42, 206).
- ad n. 72: Μίτριδάτου iam c. 240^a in tit. Or. VII 303, 80. Item per aspiratam scri-
buntur Μιδραξίδου e. 980 (II^a m), 11 et Μίδρης III 2, 2336, 1.
- ad n. 76: praeter M.-i exempla vocis *δανεκίς*; alia non repperi (cf. Cr. 103 adn. 2);
tit. II 5, 1054 d circ. a. 288^a lapidi incisus est (Latterm. Klio 6, 168).
- ad n. 94: Sicubi s. IV^a i pro η exaratur, ea vitia scribendi habenda sunt (cf. Ü. S.
VII p. 66): τῆν δὲ ὕλιν II 2. 1059 (32¹₄), 9. *νομιναί* DS. 937 (30⁶_π), 25. cf.
etiam τῆμ φοιλί II 1, 555 (37⁶_δ), 9. *Παλλινεύς* (Pitt. apogr.) II 2. 971 (post 330^a),
c 12.

Aet. vero imp. crebriora eiusmodi exempla exstant, quorum aetate primum
est Δρ. μήτριος III 1, 1091 (81—96), II 61 (an ΔΙ-ΜΗΤΡΙΟΣ legendum?), sed praeter
exemplum M.-ianum quod Koehler contulit, cetera 26 vetustiorum apographorum
fide nituntur, quorum dimidiam partera tituli Christianorum praebent.

ī per η redditur in hisce: Βερνηκήδης III 1, 1040 (c. 180 p), I 28. Κηφη(σιεύς)
1163 (II p^η), 10. Χαρησίω 1169 (c. 200 p), 31. Ἀφροδη(σίω) 1175 (c. 200 p), 10 (Koehler
nonnullos locos contulit). Ἡμεροτο[ς] 1258, 10. Ἐπι|κηφής III 2, 1661, 2. Σηληνός
1926, 1. Ἐπαφρόδητης (pro - διτος) 2915, 1 (vetustiora item apogr. sunt).

Hic statim subiungam haec: η pro ι brevi in Βερνηκήδης III 1, 1040 (c. 180 p),
I 28. Μελητεύς III 2, 1860, 3. Τρηκορύσιος 2045, 3. Ἐπιφάνη 3459 (vetera apogr.!).
Ἐξωνής (i. e. Αἰζωνής) III 2, 1530, 3 (Lollingii exemplum). Ἀντιχίς 2281, 3. Βερνηκίς
2299, 1. Ἡρακλεῶτης 2431, 3 (Fourm. apographa).

εἰ pro η III 2, 3509 (fort. IV—V p), 7, vice versa η pro ει in ἦτα e. 1104 (117¹₃₈),
a 3. Ἡσελεύσοντες III 1, 404, 2. γῆ III 2, 1427. c 1 (Loll. ex.). καταβαλῆτε (= -εῖται) 1433, 8.
Ἡρήνη 2167, 1. Ἡπηρεώτης 2414, 2. Δηραδιώτης Mitt. 19 p. 142, 2 (i), 3. Φωτηνῆς
III 2, 3459, 4 (omnia fere vetera exempla).

ε pro ι brevi in μηνός Ἐλαφ. τῆ ἑσταμένω Mitt. 19 p. 249 (c. 175 p), 2. Νομη-
νεος Mitt. 19 p. 532 (i), 1. Ὀνίσσεμος III 2, 1713, 1 (Pitt. apogr.).

ι pro αι in φυλάττι III 2, 1420, 10 (Fourm.). ἰκονόμος 1446, 4 (Lollingii apogr.).

ι pro υ in Εδωνιεύς II 3, 2062, 3 (Pitt. ex.).

o pro i in Μολιχσία III 2, 2183 (Fourm. ex.), semel in Pittakis exemplo β]ουλιώνον pro -η- III 2, 1370, 7.

ad n. 96: pro η scribitur ε in Διοπέδων II 5, 1335 b (c. 1/2 III a), 2. γρεσ[τός II 3, 4172, 1. εὐ III 2, 1379, 8 (Loll. ex.). Τεμνί[της 2939, 3. vice versa ἡγρημῶν III 1, 1141 (17³/₈), 15. Τυμῶντος III 2, 1884, 1, v. ad n. 590.

ad n. 103: cum 1651, 9 perperam citatum sit, delendum est. Quam lacunam resarcit θεηκόδοστος BC II 5 p. 262 (Ia), 9. Θεηκόλος III 1, 1177 (2¹²/₁₀), 62.

ad n. 115: aet. imp. Ἰπποδωντίς reperitur II^{ies}, -θεωντ- 6^{ies}, adde III 1, 1171 (c. 200 p), 57— Incerta sunt III 1, 1176, 2. 1120, 9. 1227, 6. Accedunt -θεωντ- 1184 (III p), 17. -θεωντ- (M. hoc falso laudat) 1130 (c. 165 p), 8. 1197 (c. 240 p), IV 2. -θεωντ- 1165 (c. 200 p), 6.

ad n. 116: Κερκυρ- II 5, 198 e (IV^a f), 11. Κορκυρ- VII 369 (II a), 2. 417 (Ia), 8, 18. III 2, 2526, 3. 2527, 3.

ad n. 120: Πυανεψιδωνος etiam III 1, 77 (II p), 9.

ad n. 126: Τροζήνη II 5, 135 e (IV^a m), i 8. VII 336 (1/2 III a), 7.

ad n. 128: corrige Δεονπίδος III 1, 1134 in 1137. Ζώλος 1154 in 1145. Ἠρόδου III 2, 1934, 2 non existit, fortasse errore pro 1504 repetitum est. τὸν σεβαστὸν III 1, 389, 1.

Transeo initio ad ea verba in quibus saepius σ et ω aet. imp. inter se confunduntur, et Ζώλος quidem recte per ω scribitur 39^{ies}, per σ 18^{ies}, Δεωντίς sic 10^{ies}, per σ 5^{ies}.

Iam s. IV^a complura eiusmodi vitia deprehendimus: νεοκόλος II 2, 762 (35⁹/₁₀) II 6. τὸνλίβων II 5, 1057 b (fort. ²/₁₀ IV^a), 16. Λεόφύλος II 2, 944 (c. 325 a), 50. ἀναλίγμασιν e. 399 (c. 320 a), 17. Στρατονίδης II 2, 873 (IV^a f), 4. Σοσμήνης 15. 16. Κνῆσος, Ζώλος. Ἐρμύναξ II 2, 963 (IV^a f), II 40. 58. 70.

Accuratius aetas defini nequit horum: Κοδοκίδου (sic) II 3, 2192, 3. Μάρθωνίου 2320, 1. Λεύκονος II 5, 2270 b, 2.

E s. III^a ad M.iana addas: τὸν II 5, 614 b (post 23⁶/₁₀), 11. Θιαστωῶν II 1, 620 (III a f), 4. ὄν e. 1265 (c. 300 a), 11.

E s. II^a: 12 exempla e vetere apographo tituli II 2, 968 (16⁸/₁₀). Ἰπποδωντίδος 969 (16⁸/₂), 1. Αἴσχρον II 5, 952 b (post II^a m), 29. τὸν e. 1000 (post II^a m), 13 (Rang.), 5 exempla tituli II 1, 476 (c. 112 a) e Boeckhii corpore accersiti.

E s. Ia: κοσμοῦν VII 412 (Ia), 4. Ὀρόπιος II 2, 1050 (Ia f), 2.

Ex aet. imp. accedunt 30 testimonia quae proferre supersedeo. Singulari loco afferro (cf. M. 138. 6): πόλεος VII 4263 (III a f), 16. Νεωσπύλεος III 1, 1056 (c. 210 p), 31 (cf. Me. 441).

Minus saepe vice versa ω tenet locum vocalis σ: ἀπτόων e. 343 (ante 322 a), 12. ἐφ' ὠμαίαν II 2, 834 c (IV a f), 8. Dubium est, cuius saeculi sint Νεωστράτου II 3, 2085, 2. Ἀπολώδορος 2146, 1. Νεωστράτη 2468, 1. Σόρος II 5, 4114 b, 1. Δωροθαία VII 488, 2.

Saeculi III^a sunt ὠμοσαν e. 692 (post 30³/₁₀), 4. τὸν Ἀθηναίων e. 1223 (post 167 a), 3 (Pitt. apogr. v. II 1, 592, b 4).

Aet. imp. haec crebrius comparent: εὔρητων III 1, 19 (5²/₁₀), 4. Ὠλοπίω 506 (17³/₁₀), 4. προσ]ωμειλ[σαντα 814 (c. 135 p), 4. Ἀρε]ωπα[γ]εῖτην 844, 3. νῆσων III 2, 1397, 1.

ad n. 145: Ἀμφικτιόνες II 2, 824 (33¹/₁₀), 20, Ἀμφικτιόνων II 3, 1169 (III a f), 1.

ad n. 147: ἤμυσο II 2, 812 (c. 323 a), b 73. 836 (23²/₁), c-k 92. VII 3498 (c. 200 a), 57,

- at aet. imp. rursus formae ἤμισυ favent: e. 1100 (c. 125p), 39. 40. 54. III 1, 74 (c. 200p), 20. III 2, 3979, 1.
- ad n. 151: Συκων- 30^{ies}, etiam σικύα II 2, 766 (c. 330a), 34. III 1, 61 (c. 117^{7/38}), B I 27.
- Κικωνεύς sic 38^{ies}, in Pittakis exemplo III 2, 1745, 3 Κικωνεύς. στύππιος (cf. Cr. 317) s. IV a 11^{ies}, στύππι- quater.
- In aliis vocibus quae sunt Ββυνία. Δίδυμος, σάβινα. Σμίκυθος, τριπόρμος duae vocales plurimis locis inter se non confunduntur, nescio an Διονύσιον in Lebasii apographo tituli II 1, 478 (Iaⁱ), d 8 non recte traditum sit.
- ad n. 173: Ἀθηναίς II 3, 3441, 1. 3442, 1, sed -ναίς 41^{ies}. Ἡραϊός II 3, 3052, 1. Παναθηναϊκόν e. 457 (30^{7/6}), b 7. e. 1035 (Iaⁱ), 50. e. 1043 (3^{8/7}), 5.
- ad n. 179: Ἀγαῖα III 1, 805 (c. 54—68), 6. E. A. 1897 p. 62 n. 49 (IIp). 21. Ἀγαῖκος III 1, 1030 (16^{8/5}), 34.
- ad n. 180: Δικαίδου III 2, 1993, 2 (= Koum. 1099). E. A. 1893 p. 171 n. 26 (i), 5. Ἐρμαῖσκου II 3, 2996, 2. Ἐρμαῖσκου II 2, 863 (Iaⁱ), 11. 1049 (Ia^m), 126. 127. Κεῖ. m. 1914 = III 2, 2528. 3. Koum. 2324 = II 3, 3274, 1. Πλαταιῶν II 3, 3272, 3. III 2, 2863, 3. Πλαταιῶν- II 3, 3275, 1. VII 481 (IV—1), 1. III 2, 2862, 3 (= Koum. 2324 b, ubi -αῖκ-).
- ad n. 181: In vocibus Πτολεμαῖδος, -μαῖκός, -μαῖτις certa ratio cognosci potest: ante Aug. duo scribendi mores -μαῖός et altero τ οmissio -μοῖς eadem frequentia adhibiti videntur esse, nam breviora vocabula 9^{ies} reperiuntur et longiora 23^{ies}, qua in re tamen titulos II 2, 966—968 (IIa) solos 12^{ies} -αι- suppeditare moneo. At aet. imp. usque quaque -αῖδ- occurrit (29^{ies}), in horum frequentia nihili faciendum est Πτολεμαῖτις III 2, 2187, 3. 2869, 3.
- ad n. 185: pro φέδιμον KE 173.2 lauda III 2, 1377. 2. Corrige haec: Ἰσθμίων 1331 (non -νεσίων). κῆτε 3530 (non 3520). ἐκρεζωθήσετε III 2, 1424, 16. ἀνώξε 1427, c 2. μεδέξετε c 6. Ἐξωνίς 1530 (non 1350). στρατοπαῖδον etiam 48, 39.
- Accedunt Ἐλ[ε]ρ[ύ]σιος? III 1, 1280 (45p), 12. Εἰρηγένιος 139 (fort. post 100p), 2. Ἐλεό. αι[ς] e. 1100 (c. 125p), 9. Βηρσεύς III 1, 1111 (13^m ...), B 14. 1187 (c. 225p), 13. Ath. VII p. 390 (IIIp), 51. Πειρε(εύς) III 1, 1110 (post 130p), 28. 1069, 3. 1071, 6. Πειρα(ιεύς) 1142 (c. 180p), 10. 11. Ἐλεούσιος 1171 (c. 200p), 11. 1067, 12. Μεμακτηριδίνα 1197 (2⁸⁸ ...), 19. Κυέστωρ 1199 (c. 246p), 11. 16. μάκισρα 171, II 8. κῆμε III 2, 1375, 3. κῆτε 1433, 3. κῆ 1377, 4. 17. μῶρε 1379, 5. βειάσητε 1432, 1. καταβάλῃτε (= λείπει) 1433, 8. Χερσεράτη 2518, 1. κῆμε sim. 3531. 3532. 3533. ἀνώξε 3533, 4. ταλειπό[ρον] 3536, 3.
- αἱ pro ε deprehenditur in Ἀμορμοναεύς III 2, 1562, 2. Διομαεύς III 1, 948 (IIp), 2. 1132 (167p), 57 (Διο[μα]ιεύς?). 57, 4 (ubi Διομ[α]ιεύς). Ἐρικαιεύς 1104 (c. 125p), 22. Τρινορμαιεύς (sic) III 2, 2046 a, 2 (certum est, nam in eodem versu Τρινορ[μα]ιέων). ἤμαρθῖν e. 1104 (117^{7/38}), 13. Ἐλευθεραῖος III 1, 253 (c. 200p), 3. Ἀμορμαριέων 1193 (23^{8/5}), 14. Νομειάριαι E. A. 1885 p. 210, 6 (c. 265p), 9. ἄχαια (fortasse = ἄχαια) III 2, 1385, 5. Nomen Σαῖδ(ιεύς) [etiam III 1, 1037 (IIIp), 36] est pro Latino *Saadius* (cf. W. Schulze, Lat. Eigennamen. Gött. Abhdlgn. V 5 p. 93).
- ad n. 186: Cum aet. imp. ε et αι in eundem sonum confluerint, duo in eundem contracta per solum αι redduntur in voce Εἰταῖος s. II et IIIp 16^{ies}, vetustior autem scriptura -ταυ- retenta est quater in Εἰ[τε]ταῖος III 1, 1284 (3^{7/5}), C 3. III 2, 1653, 3. Ἴτε[αῖος] 3903, 6. Ἴτεαῖα 1651 a, 3.
- ad n. 217: τετρήρης II 2, 809 (32^{8/4}), b 108. 109, cf. s. p. 21 adn. 2.
- ad n. 221: ἤμισσαν DS. 937 (30^{8/5}), 21.
- ad n. 279: Τιβέου II 2, 834 c (c. 320*), 21. At recte Τιβέου 834 b (32⁹), 169 Τιβ[ε]ί-

- ωά II 5, 834 b, 132 (cf. Rh. Mus. 48, 257 Menandro Her. 21, 28 Perinth. 3. Theophrasti characterum ed. a Dielsio p. XI).
- ad n. 280: ἐκ τῶν γυναικῶν III 1, 74, 5 (Xanthi Lycii titulus est).
- ad n. 294: πικρῶ[να] E. A. 1899 p. 180 n. 5, 5 αἰμα[γί]α II 2, 834 b (32°/₁), II 19.
- ad n. 313: θεός VII 4252 (83°/₁), 11 Κλαυδία[ς] ὄ. S. VII 48 (c. 335^a), 2, etiam bis aet. imp. Τιμω[σι]ς; III 2, 1481, 1 (c. Koum. 45 — cf. n. 317 —) et Θε[ο]στρατιος 2172, 1.
- ad n. 336: ἀργυροῦσσι e. 1253 (post IV^a m), 6 κατα[τά]ξι[σσι]; VII 4255 (c. 3°/₂₂), 8
- ad notae 353 finem: Σωτήριος III 1, 368, 1, -ταρ- autem ante Ang. 7° occurrit, post e. 1076 (c. 200°), 7. III 1, 281 (Had. aet.), 3, II 3, 1387, 4, τ subscriptum perperam positum est in Σωτήριος II 5, 1206 b (1^a m), 4
- ad n. 365: Ἀκαδήμεια III 1, 61 (c. 117°/₃₈), A III 15, B I 9, 29.
- ad n. 413: πολυαδρῆδον e. 1096 (12°/₁), 69, e. 1035 (1^a), 33
- ad n. 473: Quae M. de vi vocum στρατιά et στρατιά arguit novis exemplis confirmantur; pro nostrati Feldzeug utantur στρατιά II 5, 145 b (c. 1°/₁₄), 6, e. 505 (30°/₁), 36, 55 (duobus locis certum est). e. 545 (IV^a t), 14, II 5, 4322 (II^a t), 12 (στρατιά[ς]; πισίτας μὲν καὶ ἄριστα ἡ[πε]ριεχεινά[ς], στρατιά e. 516 (IV^a t), 2, pro Heer στρατιά e. 479 (c. 30°/₄), 6, e. 480 (IV^a t), 22, e. 1078 (c. 220°), 15.
- ad n. 486: περιποσίβων e. 244 (33°/₁), 18, 31, 40 περιποσίβων II 2, 811 (32°/₁), e. 3, περιποσίβων II 2, 8, 9 (32°/₁), e. 36, 811 (32°/₂) d 29.
- ad n. 493: μολυβδόχοις Latterm. 45 (c. 330^a?), 5.
- ad n. 503: ἀκρότη III 2, 1430, 4.
- ad n. 514: Nomen ethnicum semper est Αλαδικός; (25^{ies}), Αλαδικός; III 2, 2538, 3.
- ad n. 520: Ἀρευναγιδῶν II 2, 839 (c. 220^a), 7.
- ad n. 582: λῶιον II 5, 104 a (35°/₁), 24, 50.
- ad n. 584 et 585: In lapidibus Atticis non minus quam in Eleusiniis ωι et ωι inter se confunduntur, Oropii quos equidem excussi talium nescii sunt: Ἀροδωσία II 2, 1058 (IV^a m), 12, τρώποι ὄσιου 27, κομοιδωξ II 3, 1283 (IV^a m), 2, κομοιδωξ 3688, 5 = KE 38 Ἀγρο[τά]τοι Berl. Sitz. Ber. 1897 p. 608, 13 (c. 1°/₁₄), 4, Ἰλιώ[ν] II 5, 619 e (III^a t), 14 (tit. Eleus.), Ἰππαι (dat. sg.) II 2, 968 (c. 165^a), 36 (vetus apogr.), τῶ II 1, 476 (c. 112^a), 10 (vetus apogr.), Ἀντωνία III 1, 527 (1°/₃₈ m), 4 (Fourm. apogr.), ἐπὶ βωμοῖ 1041 (c. 180°), II 5, 1046 (c. 180°), 17, ἀνιγῆτοι III 2, 1318, 12; vice versa ἀνωσιῶν II 2, 834 b (32°/₁), II 24 (tit. Eleus.).
- ad n. 590: στέ[λει] E. A. 1905 p. 225 (33°/₄), 18, v. ad n. 96.
- ad n. 591: ante Ang. Βερωνιδης e. 1008 (11°/₁), 125, sed -ρον- 25^{ies}, aet. imp. -ρον- 19^{ies}, -ρον- 34^{ies}, Βερωνίης III 2, 3446, 3 (cf. lat. *Veronica*).
- ad n. 595: aet. imp. Μεταχειροτωνῶν quae forma a stirpe χειρον- originem ducit, occurrit 9^{ies} [adde ad M.-iana III 1, 1091 (1°/₆), 22, 1112 (141°), 34, 1120 (151°), 48], quae nobis tamen familiarior est, tribus modo locis: III 1, 77 (II° t), 1, 1199 (III° m), 18, 1110 (post 130°), 12.
- ad n. 644: inde a s. III^a formae non contractae Θεόφωξ al. pervicerunt (plus 22 testes adsunt), raro reperimus Θεόφωτον e. 1286 (III^a m), 3, 12, II 3, 1194 (III^a m), 2, Θεωφώριος e. 791 (23°/₁), d 13 Θεωφ[ω]ξ[-] d 29, Θεωφ[ω]ειδ[ω]ς e. 1009 (11°/₆), 76, aet. imp. talia non iam mihi innotuerunt.
- ad n. 644 a: Δυσωτηρίος e. 1006 (12°/₁), 30.
- ad n. 646: ad ea quae Vit. 246, 24 profert adde: in nominibus propr. breviores

- formae in -ις velūt Βάχλις, Λαβέρις, Ουαλέρις adhibentur praeterea 10^{ies}, in ethnicis Μαραθῶνις III 2, 1826, 4. Μιλήσις 2754, 3, praeterea Ἐρωτῶν III 2, 1488, 2. Φιλιματίων 2122, 1. Huc pertinet καψάρις (capsarius) III 1, 1242, 3. χαριστήριον E. A. 1896 p. 54 n. 61 (i), 2.
- ad n. 654: χ scribitur pro γ etiam in Σωκράτους II 3, 2286, 2. ἔσκον III 2, 1346, 2. cf. Me. 279. ἔκω (pro ἔγει) 1377, 15. κώραν 1421, a 6, semel ὀκκ [ὄ]γ[ι]εῖς II 2, 720 (IV^a f), A II 20 (cf. ἡγάγετ' εἰμεροῦ p. 51).
- Omnibus temporibus in Βάχλις et Ἰαχλις invenimus κχ (93^{ies}, tit. Iobacch. autem solus 28 exempla exhibet), γχ 12 locis excerpſi, ad 5 M-ianos addas Βάχλιος E. A. 1905 p. 181 (fort. 5^{7/8}), 10. Βάχλιων III 1, 1089 (IV^a f), 21. Βάχλιος 1023 (139 p), V. Ἰαχλιγαγωγός E. A. 1894 p. 173 (II p), 28. Εἰάχ[χ]οῦ? III 1, 708 (III p), 2. Βάχλις III 2, 2428, 1. Βάχλις Mitt. 12 p. 87, 1.
- Pro duplici unam tantum consonae χ notam exarant (cf. Rab. 22) in Ἰαχων II 1, 468 (9^{3/4}), 7 et Βάχειος III 2, 2616, 1.
- Huc spectat Βαχχίδης Mitt. 21 p. 438 (c. 135^a), 12.
- ad n. 659: pro Ἀμβρακιδῶτις II 2275 scribe II 3, 2775, 2. Ἀμ[β]ρα[κ]ιδῶται e. 951 (post 16^{8/7}), a 3.
- ad n. 667: II 3, 2027, 1 legitur Πανονδία (nomen mulieris Atticae) pro Φανονδία.
- ad n. 679: In Λαμπρέως voce quattuor continuo sequentes consonae locum commutaverunt in Λαμπρέως II 3, 2284, 2, in simpliciore formam redactae sunt in Λαμπρέωσι III 1, 61 (I² II p), B 45. Λαμπρέως 1042 (c. 180 p), 31. Λαμπρέων III 2, 1796, 3. Cf. ἔ(κ) Λα(μ)π(ρ)έων III 2, 2200, 2 (ex schedis Fourm.²).
- ad n. 682: τριπῆδεστος II 5, 834 b (32^{9/8}), II 94, sed s. IV^a ἔριπ- 12^{ies} et saepius. Ἀρέτιπος VII 420 (I^a i), 42. 54.
- ad n. 691: κινκίς duabus litteris λ amplificari potest: κινκιδ- II 2, 1054 (34^{7/80}), 65. 834 b (32^{9/8}), II 3. 38. 56. 66, sed ibid. κινκιδ- 36. 37. 37. κινκιδ- III 1, 162 (c. 128 p), 2.
- ad n. 692: ρ additur etiam in Δριμήτριος III 1, 1091 (81—96). II 61 (Na. A. V. 37), cf. p. 115. Ἐρωρς III 2, 3144, 1 (ἐνεγκράμενος III 1, 121 (III p i), 10 e Boeckhii corpore petium est).
- ad n. 698: in nomine Φλεβουαρίω III 2, 3486, 6 (Me. 247. Eck. 108) prius ρ in primam syllabam traiectum alteri dissimilatum est.
- ad n. 703: ρ disperiit, si aliud non magno intervallo abest, etiam in Εὐφατος Ἀρίστονος III 1, 1048 (c. 180 p), 8, si λ, in Ὀλυμπις Φίμου 1202 (fort. 262 p), I 61 (cf. Na. A. V. 4. 7. 9. 10. 27. 28).
- ad n. 708: adiectivum μικρός iam nusquam repperi, verum μικρός ^{2/2} IV^a 36^{ies}, in tit. Christ. III 2, 3486, 3 μικροῦ. In inscript. Orop. semel est μκόν VII 3498 (II^a i), 6.
- ad n. 717: W. Schulze in eo commentario quo de vocabulo Samstag egit (KZ 33 p. 366 sqq.) exposuit interdum nasalem ante litteras mutas addi. Testimonia huius moris Attica M. sub hac nota congessit, accedunt autem Ἀθῆνιπος III 3, 3443, 1. διασωντῶν e. 1273 (28^{1/0}), 21. εὐσενβείας II 1, 621 (II^a i), 19. Ἀλκηνστιανός III 1, 1202 (c. 260 p), I 109, fortasse etiam Πανονδία II 3, 2027, 1 (pro Φανονδία). Cum praeter Μυρρινοῦντα in omnibus his vocibus nasalis raro tantum addita sit, iure miramur (cf. Schw. V. 254) quod in Μυρρινοῦντα sola 9^{ies} — ad M-iana adde III 2, 1882, b 2. 1883, 2. 1884, 2. 1885, 1. 2148, 5 — deprehenditur. Itaque hanc ultimam vocem ad similitudinem alius pagi nominis Μυρρινοῦς, -νοῦντος detorsam esse puto.

Ut in nomine mensis Septembris (Me. 253. 374) ita in mensis Octobris interdum μ irrepit: Ὀκτωμῆριον in decr. Rom. VII 413 (73^a), 6, at Ὀκτωμῆριον e. 1121 (30^a), 16.

In formam ἰγφομαι et quae eius similes sunt ut ἐπιγφοεις, ἀντιγφοεις iam ante Chr. n. (in papyris Aegyptiis inde a s. III^a — Ma. 194 —) nasalis a praesente ἰαμῆνω analogiae vi translata est. Quem usum etiam Romani receperunt, ut inde a Varronis aetate regnet (cf. Gul. Schulze, Orthographica Marp. Chatt. 1894). In titulis Atticis s. IV et III^a ἰγφομαι constanter exaratur (exempla satis multa adsunt). Tum testimonia rursusant. ενοταvi aet. imp. nonnisi συλ]λῆβδην III 1, 53 (c. 200^p), 22. λῆ]μφονα[57, 10.

ad n. 766 et 829: -σ- inter vocales in Εὐσεβῆνας E. A. 1898 p. 271 n. 1 (pars est sinistra tituli II 3, 2857), 3 (cf. Pap.).

Ne ab Oropiorum quidem usu id alienum est: ἐπεφῆμισεν VII 4254 (32^a), 8 μαζονόμεν 3498 (c. 200^a), 50 (ibid. 8 μασσόμενον). καρπίσσειαι 413 (73^a), 28. ad M. 89, 11: σ duplicatur in Ἄσκα]λῆπαισ II 3, 1650, 4. 5. III 1, 102 b. 5. Ἄσκα]λῆπαιδεις? 1073, 16. Γ]λκ]εσσόμενιδος II 2, 948 (c. 320^a), 12. Ἄρισσομένηων VII 451 (IV—I), 3. Ἰσοτορία II 3, 381b, 1. προσσάτης III 1, 1177 (2^a), 27. Καίλιστασράτου III 2, 2015. 3. εἰσστόν e. 1184 (33^a), 1, 20. πορῆεσσόαι e. 1283 (ante III^am), 16. ὁποδῆεσσόαι 17. Sed legitimae rationis testes pernumerare operae pretium non est, plurimi enim sunt.

Hisce aggrego τάς μὲν II 2, 1058 (IV^am), 14. φιλοτίμοσς καί e. 1247 (III^am), 9.

ad n. 807: sibilans finalis ante σ. omittitur: Ἄντιπατρεις, Σφάκισιν II 2, 836 (23^a), 48. ἀνδρεις Σῆμον 49. ἄλλοις Σουανίτου VII 3498 (II^ai), 53. πανογιδα(ς) συνετέλεσεν II 1, 453 b (13^a), 17. τί(ς) σοί III 2, 1356, 3, cf. p. 130.

ad n. 810: ἀρετῆις) σῆσα II 3, 2646, 2. φέρεις) στυγερόν III 1, 171, III 19.

ad n. 811: εἰστήλην e. 686 (26^a), 19. e. 1028 (100^a), 104.

ad n. 820: εἰσφῆνας II 2, 834 b, I 10. II 5, 834 b, II 91.

ad n. 823: quae W. Schulze (GGA 1897 p. 895) de legitima scriptura vocis Ηοκωπέρων disseruit, novo exemplo Ηοκωπέρων e. 387 (31^a), 8 stabiluntur.

ad n. 826: vice versa σ in syllabam vicinam translatum est in Ἄρισσοσάτης III 2, 1630, 3 (Köhler contulit), quocum conferri potest e deflexionibus ἐπιστοσλήν III 3, 102, 1 (Na. A. V. 42).

ad n. 831: ξ in σ abiit praeterea in ἀπορρ]χ]ισις II 3, 167b (IV^a), 2. χῶνας II 2, 834 b (32^a), 115. Ἄνασσιέους II 2, 967 (c. 190^a), 34. τάων III 1, 765, 4 (Na. A. V. 67). ἔδωσεν e. 1088 (13^a), 44. προσσάσειν III 2, 1418 (c. 160^p), b 9. παραδῶσ (-δῶξου) 1443, 2 (Fourm. apogr.). ἐς Οἶου 1905, 2 (Fourm. apogr.). Καππάδος 2502, 2. ξ redditur per χξ in Θραξ III 2, 2494, 2. Ceterum multa eiusmodi possunt esse menda exscribentis (Σ pro Ξ).

ad n. 834: litterae ξ ε praepositur etiam in Εὐσεβῆνου II 3, 3260 b, 2.

ad n. 840: Aristophanes σίκκος per duo κ scribit Ach. 745, per unum quater (v. Caravellae indicem Aristophanicum), βάνος autem inter annos 350 et 323 constanter (45^{ies}) in titulis per unum κ sicuti (13^{ies}) apud Aristophanem exaratur.

ad n. 843: ἀπόρρητα e. 1110 (1^a), 8. ἀρρήτων III 1, 754 (c. 200^p), 7. 713, 6. ἀρρήτων III 2, 1382, 7. ἀπορρ]χ]ξ]ιας II 3, 167b (IV^a), 2 (= KE 26, 3). παρορρήματα II 2, 1054 (34^a), 86. II 5, 802 b (post 349^a), 29. 30. II 2, 805 (c. 340^a), 7. 24. -αρουμ- II 2, 721 (post 319^a), B II 24. 728 (post 312^a), B 18. περιρ]ά]πτερα III 1,

1280 a (III^v i), 12 (spatium unius litterae capax). F. tit. Orop. προ[ρ]ήσεις VII 303 (c. 240^a), 36. εἴρο(υ)ν 4255 (3²⁹/₁₂₂), 17. διάφροον 21.

Huc spectat etiam Πολυρήγος, Πολύρηγν II 3. 3276. 3. VII 307 (c. 260^a), 4. e. 844 (II^a i), 16. Suidas enim dicit: πολυρήγους πολλά θρέμματα ἔχοντες et Steph. Byz.: Πολυρήγην πόλις Κρήτης, ἀπὸ τοῦ πολλά ῥήγνα, τουτέστι πρόβατα, ἔχειν, v. DS. 241 adn. 8.

Adiungo quae praeterea in schedis meis sunt: Παρησία III 2, 2348, 1 (e παν-ρησία natum).

Παρράσιος III 1, 1186 (c. 225^p), 32. 1187, 9, idem autem per unum ρ exaratum est in 1091 (I^p i), I 60. 168 (c. 143^p), 1. 1114 (14⁷/₁₁), II 19. 1184 (c. 220^p), IV 18. ad n. 844: pro duplici unam consonae notam adhibent praeterea 46^{ies} in ἔλο. Ἀπολιώδης, βασίλισσα, τέσσαρες al. (Schw. V. 251. Rab. 22). Si recte suppletum est, v. semel scriptum est in εἰς τὸν ναὸν III 1, 238 a. 8 (cf. p. 129 sq.).

E contrario consonae simplices duplicantur in Μελλάνχρανος III 1, 1025 (1⁰/₁₀), 12. -πάλλη|ν 1223. f 10. ἐποιήσαντο II 2. 729 (IV^a i), A 8. σανιδίων 835 (c. 320^a), d 38. Ἀναξίππου VII 419 (1^a i), 12. Δόξια III 2, 2310, 1. Ἀπολλωνίου e. 956 (16¹/₀), 74. III 1, 1094 (c. 112^p), 6. Δημήτριος e. 1187 (c. 336^a), 26. Ἀριστο(σ)τέλης III 2, 1630, 3. προσέτατον e. 776 (c. 240^a), a 12.

Post longas vocales λ et σ duplicantur in στήλλι e. 660 (28⁵/₄), 44. III 2, 1340, 1. 1360, 4 et in νήσος (duo exempla Attica v. apud Cr. 93 adn. 3, alia offert Me. 380) et fortasse huc trahendum est Συρακούσας e. 584 (IV^a i), 6. sic scriptum etiam I 6 IV 1504 I 39. Addere licet λιδοιολήσαντο II 2, 834 b (32⁹/₁₁), II 53, cf. supra p. 7 adn. 1. ὠσα[σ]ίως e. 847 (c. 21⁰/₁₁), 21. ὄπως ἄν VII 4255 (3²⁹/₁₂₂), 16. Cf. δῆμ|μοι p. 8.

Duae vocales pro una reperiuntur in εἰς e. 956 (16¹/₀), 24. παῖδας 80.

ad n. 859: Μυρρινούσις exhibet duo ρ 53^{ies}, sed semel Μυρινούσις e. 243 (33⁷/₁₁), 7, aet. imp. -ρρ- 14^{ies}, -ρ- 9^{ies}.

ad n. 860: Μυρρινούτης ante Aug. 26^{ies}, sed Μυρινούτης Sundw. tab. 2 (II^a m), A 11. II 3, 1389 (c. 125^a), 2. 3. 4. e. 1028 (100⁰/₉₉), 120, aet. imp. unum ρ 14^{ies}, -ρρ- 5^{ies}.

ad n. 874: Κνωσόν e. 844 (II^a i), 15 et hinc derivata nomina propr. Κνωτός II 2, 963 (IV^a i), II 40. Κνωσία III 2, 2518, 3 (= Koum. 1893). Cf. Lentz H. I p. 206, 6. Cr. 94 adn. 2.

ad n. 875: cf. GGA 1897 p. 883. Λαρίσις VII 420 (1⁰/₁₁), 48. Non dubium est quin e. 353 (32⁹/₈), 11 Λαρισάϊος recte suppletum sit.

ad n. 882 (et p. 99, 1): nomina non Attica sunt etiam Ἀρσινόη, Κάρις, Πέρσαι, Περσαῖος.

Ἐρσηφόροις III 1, 318 et 319 (Wack. H. 12), sed alias -ρρ-, exempla v. apud M. n. 67. adde ἔρρηφ. II 3, 1391, 5. III 1, 902 (II^p), 1. 916, 3. 917, 2. 919, 1. ἄρρηφ. III 1, 822a, 3, praeterea ἔρρηφ. III 1, 887 (Aug. aet.), 3 et ἔρρηφ. 918, 4.

Etiam Θαρρ- reperimus in Θάρρυστον e. 896 (c. 18⁶/₈), 48. Θαρρυσμένον VII 3498 (c. 200^a), 72. In morem autem Atticum formata sunt Θαρρηάδης; II 3. 1733, 1 et Θαρρύνων e. 681 (27⁵/₄), a 16. e. 835 (c. 229^a), 15. III 1, 1122 (157^p), 47 al.

In dat. pl. -ρσ- habes in φράτερι Mitt. 35 p. 104 (IV^a m), 5. 11. II 1, 598 (ante 320^a), 11. τέταρσιν II 2, 834 b (32⁹/₁₁), II 41. στρωτήρσιν e. 463 (30⁷/₀), 62. Σωτήρσιν II 1, 616 (III^a m), 24. e. 790 (c. 235^a), 12. ἀθήτηρσαι III 1, 1171 (c. 200^p), 3. adn. 883: βυ[ρ]σοδέφης II 5, 776 c (IV^a i), A 5. θύρσον Mitt. 19 p. 249 (c. 175^p), 137 (Wack. H. 12).

- ad n. 888: Φερρεφάπτης III 1, 293 (fere Hadr. aet.), 2. Nomen Atticum in diras irrepit III 2, 1423, 6. 1424, 6.
- ad n. 892: adiectivum ἀρρένων etiam II 1, 610 ($\frac{2}{3}$ IV^a), 7.
- ad n. 896: Ἀρίφρονος E. A. 1899 p. 194 (i), 14.
- ad n. 932: corrigendum est κῶνικα IV 2, 767 b, 13 in II 5, 716 b (fort. $\frac{2}{3}$ IV^a), 13. γιτων- s. IV^a sic exaratur 88 locis, praeterea γι|- - 8 et γι|των- 11. κιτωνεῖα etiam II 2, 778 ($\frac{2}{3}$ IV^a), 16 (cf. KZ 33 p. 236). κῶνικων praeterea deprehenditur Ö. J. 16 Beiblatt p. 53 B col. II 5. 23. Mutilatum est in κ|ῶων- ibid. 10 et in κ|ῶων- 3. 7.
- ad n. 935: χυτρ- reperis in χυτρογαλίους II 2, 811 (32³), c. 162. χ|υτρίδιον 835 (c. 320^a), 82. Χυτρεαῖς 784 ($\frac{2}{3}$ IV^a), A 15. Χυτρίους VII 398 (III—II^a), 4. χύτρα E. A. 1899 p. 180 n. 5. 10. Tit. Orop. VII 3498 (c. 200^a) offert χυτρίς 13. 54. 54 et χυτρίς 12. 13.
- ad n. 1044: ἐσστῆ|λ? e. 1216 (III^a), b 7.
- ad n. 1064: ἀνάθημα usque ad II^a m sic scribitur fere 40^{ies} [cf. II 5, 623 d (c. 185^a), 22. e. 842 (II^a m), 9], e posterioribus saeculis mihi innotuit ἀνάθημα BCH 23 p. 371 (II^a), 26. 30. III 2. 3509 (IV aut V p), 13. Tit. Orop. VII 303 (c. 240^a) habet ἀνάθημα 40. 41. 43 et ἀνάθημα 53. 75 (cf. Schw. 47 sqq.). Cf. ἐπίθημα II 5, 700 b (post IV^a m), B 22. II 2. 836 (23²), d 10. ἐπίθημα III 2. 1418, b 2. 1419, 17.
- ad n. 1072: ἀρχιδέωρος- II 1, 181 (32³), a 10. ἀρχιδέωρος II 2, 955 (post II^a m), 13. ἀρχιδέωρος II 1, 490 (I^a ῥ), non 470, cf. etiam Me. 143. In titulo III 1, 1305 qui originis Atticae non est, occurrit 12^{ies} ἀρχεπρόβουλος.
- ad n. 1073: ἀρχιτέκτων usque ad s. II^a f 10^{ies} exscripsi.
- ad n. 1075: Ante Augustum in nominibus propr. quae ab Ἄρχε- initium sumunt, ε invenimus in Ἀρχεβιάδης, Ἀρχέβιος, Ἀρχέλαος, Ἀρχέμαχος, Ἀρχενούτης, Ἀρχένειος, Ἀρχενήδου, Ἀρχένιος, Ἀρχέστρατος, ε in Ἀρχικλίδης, Ἀρχικλῆς, Ἀρχικράτης, Ἀρχίλοχος, Ἀρχιτέλης.
- ε et ι simul exhibent Ἀρχέδικος e. 330 (3^{20/19}), 1 et Ἀρχίδικος II 3, 3535, 1. 1 (cuius tituli origo sane incerta est), Ἀρχέδημος ut nomen mere Atticum (5^{ies}) et Ἀρχίδαμος (6^{ies}). In titulo II 2, 943 (32³), ι bis Ἀρχίδαμος et semel Ἀρχέδημος legimus. Quod cum ita sit, recte VI 23 Ἀρχεδ|ημος et II 3, 2317, 1 Ἀρχιδ[α]μος[s] supplebimus.
- Aet. imp. tituli subministrant Ἀρχέβιος, Ἀρχέδημος, Ἀρχελαῖς, Ἀρχέλαος, Ἀρχέλειος, Ἀρχένειος, Ἀρχέστρατος et -της, Ἀρχεφῶν, ι in Ἀρχιάνασσα, Ἀρχιγένης, Ἀρχικλῆς, Ἀρχικλῆδης, Ἀρχιτιμος.
- III 1, 1197 exhibet 33 Ἀρχικράτης et 64 Ἀρχικράτους. Hisce aggrego ἀρχιβακχος Mitt. 19 p. 249 (c. 175^p), 66. 92. 116 etc.
- ad n. 1086: τετράχημα invenitur 30^{ies} et saepius, τα[ε]τ[η]μ[ό]ρφου etiam e. 1013 (c. 112^a), 55, praeterea τετραμολίαις II 3, 1359 (I^a II^a), II 3 (pro τετραμολ.) et ἡμέδιμνα II 5, 834 b (32^{9/8}), II 53. 62.
- ad n. 1098: de nominum in -ας cadentium genetivis egit Vit. 244. Nonnulla addam: genetivum Ξεναγόρα III 1, 700 (III p), 1 (in -αγόρου autem genetivi desinunt 19^{ies}), genetivum Ἐρμεία 1147 (1⁸⁰₁₂), II 6. 7. Nominis Φειδιάς genetivus in -α exit 1102 (II p), 31. Ἄνδρέα in tit. Christ. III 2, 3456. 2.
- Et sicuti nomina in -ας genetivum in -α ς omissio formant, ita nomina

in -ης genitivum in -η in titulis Christianis, cf. M. n. 1101, adde Ἐρμῆ III 2, 3519, 1

ad n. 1115: aet. imp. autem Ἀθηνᾶ 9 locis comparet.

ad n. 1133: nominum propriorum in -νους et -πλους genitivi ante Augustum in -νου exeunt 9^{ies}, aet. imp. vero Attici fluctuant inter Ἐύνοος et Ἐύνου quorum testimonia iam Vit. 247 attulit. Ἀντινίου tantum in ἱερῆς Ἀντινίου sim. adhibetur s. II p, en testes: III 1, 280, 2. 1119, 11. 1120, 27. 1121, 23. 1122, 9. 1128, 19. E. A. 1893 p. 67, 45, contra Ἀντινίου III 1, 1131, 4.

ad n. 1136: χρυσογόνον II 5, 768 c (IV^a r), B 113. Cf. Διμήτρος Φραερόβου III 1, 375. 1.

ad n. 1140: pro Mitt. 9 p. 288 et 291 lauda II 5. 623 d (c. 200^a) et 623 e (17°/₁₆).

ad n. 1142: nominum in -νεως et -λεως genitivi sunt -νεω et -λεω. A quo more discrepant Ἀρχέν<ι>εως III 2, 1560, 2 (Fourn. apogr.) et Ἀρχενέου e. 838 (22°/₁₅, 9. II 3, 1980, 7.

ad n. 1150: nomen Ἀμφίρατος et quae ab hoc originem ducunt ante aeram Christianam plerumque -ρα- exhibent, id quod cum lapides Attici arguunt [adde ad M. e. 333 (33°/₄), 21 et II 2, 992 (I^a), 8. 22. Ἀμφίρε[ε]τα autem II 3, 1312, 2] tum Oropii, in quibus -ρα- 97^{ies} et -ερα- quattuor locis hisce occurrit: VII 271 (c. 260^a), 4. 278 (III^a m), 2. 4266 (III^a), 14. 371 (II^a i), 12.

Varietatem scribendi aet. demum imp. observamus, ubi -ρα- legitur III 1, 1089 a (c. 100 p), 11. 61 (1°/₂ II p), 11. 1171 (c. 200 p), 53. 1173 (c. 200 p), 12. 25 (I—II p), 10. -αρείων Ath. 7 p. 390 (III p), 74. -ερείων III 1, 1174 (c. 200 p), 14. 1198 (c. 240 p), 29 (ex Ἀμφιέρης ortum — Wil. Herm. 21 p. 108 adn. 2). -αρείων 1193 (23°/₅), 14. -εράων 1171, 28. 1177 (21°/₂₂), 42, denique -εράω Mitt. 12 p. 319 n. 418, 3.

Ἀμφιπραϊσταῖς legitur e. 1322 (c. 200^a), 11, 18.

ad n. 1195: in tabulis curatorum navalium accusativi sg. vocum τρήρης et τετρήρης recte in -η cadunt 14^{ies}, huc referendum est II 2, 811, a ε 18, ubi est τετρήρη Σώτι[σσαν]. -ην reperis quater, adde ad M. τρήρη II 2, 809 (32°/₄), d 146.

Genitivi τρήρους 60^{ies} leguntur et τετρήρου bis, ad M. accedit II 2, 809, c 227.

ad n. 1209: vocis ἦρωσ genitivus est ἦρωσ III 1, 290, 3. dat. ἦρωι e. 1035 (I^a i), 53. III 2, 2937, 2, acc. ἦρωα 1460, 4. 3852, 2. ἄνδρα καὶ ἦρω (in carmine) E. A. 1892 p. 49 n. 80, 8.

ad n. 1214: vocabuli γῶς gen. sg. sunt τοῦ γῶς Mitt. 21 p. 299 (c. 325^a), 11. γῶς II 1, 476 (c. 112^a), 55, accusativus τὸν γῶν II 2, 834 b (32°/₁₆), I 75. e. 380 (3°/₁₉), 26. 37. e. 463 (30°/₁₁), 93 (v. Frick.). III 1, 74, 23, genitivus pl. γῶν Mitt. 19 p. 249 (c. 175 p), 129 acc. pl. εἰς Νόας II 2, 834 b, II 68. τοῦς Νόας III 2, 1342, 3.

ad n. 1240: αἱ ἱεραὶ ναῦς[ς] nom. pl. est e. 1035 (I^a i), 37 (K.- Bl. I 1 p. 462 adn. 6).

ad n. 1266: iam Vit. 253 alia adverbia attulit velut ἀθημερό. ἀθημερόν.

ad n. 1286: adverbia non contrahuntur: εὐνόως e. 1037 (I^a i), 13 (cf. Schw. 141) sienti ἀθρόως III 1, 687 (II p), 5.

ad n. 1287: pro 362 scribe 326, b 2 (= e. 690). Accedit εὔνοος εἰδόν e. 674 (27°/₁₁), 11. e. 979 (II^a m), 12. εἶ[ν]οι e. 1129 (31°/₁₂), 8. Accusativum habes τοῦς εὔνοος e. 653 (28°/₈), 30 et e. 1235 (c. 274^a), 11.

Oropii ipsi quoque in nominativo pl. εὔνοος praeferunt: VII 261 (c. 270^a).

- 4 292 (c. 260^a), 2 337 (III^a f), 2 4262 (non 4264 — Me. 459 —, ubi sing. num.; III^a f), 3. At semel *ἐὶς*: VII 284 (III^a m), 1 scribitur.
- ad n. 1306: *δαύουρα πλείονα* c. 968 (II^a m), 54. *ἐπὶ πλείονα* c. 1023 (II^a f), a 4. *πλείω* II 2, 1059 (32¹/₆), 21. *πλείους* c. 1165 (1¹/₂ III^a), 5. [*πλείω* *ἀνθρώπων* II 1, 624 (c. 180^a), 5 (supplementa spatio conveniunt). *πλείους* VII 373 (1¹/₂ II^a), 4. Ex aet. imp. *πλείους* c. 1089 (13¹/₂ ?), 3. *πλείονα* c. 1092 (post 131 p). A 11.
- ad n. 1328: *ἐπὶ* II 1, 501 (non 500). *ἐπὶ* E. A. 1895 p. 93 n. 349 (IV^a f), 9 et D.S. 937 (30¹/₆), 37. *ἐπὶ* III 1, 1132 (167 p), 8. Mitt. 19 p. 249 (c. 175 p), 20.
- ἐπὶ* usque ad Aug. praeterea 16^{ies} occurrit, aet. imp. Mitt. 19 p. 249, 40.
- ad n. 1331: s. IV^a haec repperi: *ἐπὶ δὲ τῶ* II 2, 809 (32⁵/₄), b 32. c. 448 (31¹/₂), 81. e. 579 (IV^a f), 6, sed *ἐπὶ* *πένος* II 5, 117 b (3¹⁰/₃₀), 13. Cf. e. 571 (IV^a f), 2.
- Post 300^a usque ad Aug. nonnisi *τῶς* et *τῶ*, 13^{ies} exstant, aetas imp. exscribenda dat ex epistolis imperatorum c. 1105 (1¹⁷/₂). A d 3 *καὶ τῶς πέρας*, e. 1100 (c. 125 p), 23 *τῶ* et c. 1121 (305 p), 40 *τῶ*.
- ad n. 1333: dat. pl. *καὶ τῶν* exstat in tit. II 1, 621 (II^a f), 10.
- ad n. 1349: *ἐνάτος* ante Aug. saepissime in *ἐνάτι*: *τῆς προτανείας* sim. per unum γ scribitur, sed Augusti temporibus repperi semel *ἐνάτης* c. 1069, 3 (cf. Cr. 75). At *ἐνάτας* recte scribitur Mitt. 19 p. 249 (c. 175 p), 41, 68.
- ad n. 1352 et 1353: *δαύουρα* legimus etiam c. 554 (c. 305^a), 14. II 2, 836 (23¹/₄), 55, 59, aet. imp. III 1, 284, 2 al., *δευκάδος* Mitt. 33 p. 207 (c. 100^a), 23. S II p reperitur *δουκάδεκα* c. 1092 (post 131 p), A 15.

De augmento et reduplicatione

(M. 169 sqq.).

Haec habeo quae in Meisterhansianis corrigam vel addam:

- ad n. 1414: pro E. A. 1884, 97 scribere licet VII 413 (73^a), 2. Accedunt *διερρωγίας* II 2, 834 c (IV^a f), 40. *ἐρρωγία* E. A. 1895 p. 87 n. 7 (IV^a f), β 19. *διερρωγία* VII 3498 (c. 200^a), 19.
- ad n. 1415: *ἀπέστάνια* in titulis Atticis per tenuem π exaratur, adde *ἀπεστάνια* | *ασι* c. 680 (27⁵/₄), 14. *ἐπεστάνικμεν* III 1, 21 (1¹⁸/₁₁), 6. Cf. *ἐπεστάνικός* c. 1113 (c. 200 p), 14.
- Utī lapides Attici ita Magnetum inscriptiones (Na. 151) et papyri Aegypti (Ma. 202) nonnisi *ἐστάνια* exhibent, sed lapides Pergami praeter spiritum lenem etiam asperum admittunt (Schw. 119).
- ad n. 1416: cf. Lautens. 1887 p. 4. *ἰδδύατος* Ö. J. 1908 p. 88 (31¹/₂), 14. *ἰδδονήθησαν* Ö. S. 6 p. 225 (c. 2¹/₂ III^a), 4. *ἰβουλήθη* c. 885 (c. 200^a), 20.
- Item verba *ροήματα*, *δόνωμα*, *μέλλω* augmentum η- habent in papyris Aegypti (Ma. 330), in Magnesia oppido semel η- in *ἰβουλιόμενα* conspicitur (Na. 150), η- et ε- simul exstant in voluminibus Herculi. (Cr. 202).
- ad n. 1418: forma recentior *ὄσε ἴσω* *Δήριπος* comparet c. 356 (32⁷/₆), 33.
- ad n. 1420: *ἀνεωιγμένην* D.S. 937 (30⁸/₆), 27.
- ad n. 1424: *ἐστίνισε* III 1, 1160 (19²/₁₁), 16. *ἐστίασις* 47. cf. praeterea *ἐστίατωρ* II 2, 955 (post II^a m), 15. *ἐστιατορείου* Mitt. 19 p. 248 (c. 175 p), 140.
- ad n. 1426: cf. Lautens. 1887 p. 4. *εἰργασμένα* II 2, 762 (3¹⁰/₂₁), II 7. *ἐεργασμένα* II 5, 1054 g (c. 330^a), A 22.
- ἐεργασμένους*: VII 4255 (c. 330^a), 17. *ἐργασται* sec. Premierstein Mitt. 36 p. 75 (c. 175^a), 3, sed cf. e. 903. *ἰργά[σατο]* VII 424 (1¹/₂ IV^a), 3.
- εἰργμένοι* c. 657 (28⁷/₆), 28 sicuti *εἰργασμαι* e *φεφεργ-* ortum est.

Verbi ἐργάζομαι reduplicatio ubique et est in papyris Aegyptiis et Herculanens. (Ma. 332. Cr. 203), augmentum γ- scribunt semper Aegyptii, semper fere philosophi Herculanenses; in titulis Pergamenis semel quidem perfectum ab et- initium capit (Schw. 170)

ad n. 1430: KE 35 = II 3, 3620, 2, v. Lautens. 1887 p. 5.

ad n. 1431: εὐεργετ[ηκόσων] e. 735 (ante III^a m). 7. εὐωχί[δ]ησαν III 1, 1184 (c. 220 p). 21. εὖρ ἐνι τ. III 1, 779 (²/₂ I^a), 1.

In n. 1519 KE 873 corrigendum est in 878, 6 = III 1, 716 (ante 269 p). 13.

In verbis quae ab eu- incipiunt hanc diphthongum in temp. praeterit. retinuerunt Magnetes (Na. 153) Pergameni (Schw. 172) librarii Herculanenses (Cr. 205) Aegyptii, qui posteriores tamen raro etiam γδ- scribunt (Ma. 335. 337. 344).

ad n. 1432: ἤλει II 3, 1251 (c. 350^a), 6. 1247 (3²⁰/₁₉), 3. 1295 (III^a i), 4. 1291 (28²/₁₁), 4 (= Mitt. 9 p. 49). 1292 (27¹/₁₀), 4. 1293 (27¹/₁₀), 4. 1294, 4. 1261, 4. 1270, 3. εἴλει III 1, 78 (I p f), 12. εὖξή[δ]η Mitt. 18 p. 192 (II p), 5. ἤλει III 1, 84, 4. ἤγάσαστο E. A. 1832 p. 49 n. 80 (III^a), 7 (tit. Orop.), sed suppletum σ[υνεπη]ξή[σ]ε II 5, 407 e, 10 = e. 786 — cf. Me. 188, 118 et post eum Cr. 204 adn. 4 — nihili est

In libris Herculan. ηυ- et ευ- una reperis (Cr. 204).

ad n. 1433: cf. Lautens. 1887 p. 4. ἐνωικοδομημένας DS 937 (30⁶/₅), 6. [ἐπ]ωικοδόμησαν e. 505 (30²/₁), 35. ὠικοδόμησαν e. 1277 (c. 27⁸/₇). 10. διῶ[ικη]κεν et οἰκονόμηκεν simul reperis in tit. e. 1284 (III^a m), 23. 26. ὠικονόμηκεν e. 783 (c. 23⁵/₄), 14. ὠικοδόμησαν e. 1227 (13¹/₁₀), 17.

Augmentum in titulis Magnetum (Na. 152) et Pergamenorum (Schw. 172) ωι est; οἰκοδομημένοι etiam in papyris Aegyptiis (Ma. 337) apparet.

De exemplis verborum οἶμαι et οἶχομαι cf. Lautens. 1887 p. 5: KE 95, 4 = II 3, 3959. 6. Accedunt ὠγχο II 3, 4135 (¹/₁, III^a), 4. ὠήθη e. 774 (III^a m), 18. ὠγχο II 5, 3765, 5. ὠγετ' ἐς E. A. 1894 p. 205, 26 (i), 12. ὠήθηκεν e. 1121 (305 p), 15. ὠγετ' ἐς III 2, 1322, 2. ὠγετο 1353, 3. ὠγετ' E. A. 1883 p. 79 n. 7 (i), 6.

ad n. 1434: iuxta κατασκευασμένοι quod augmento syllabico omisso etiam in chartis Hercul. invenitur (Cr. 206) ε in perfectis 13^{ies}, in aoristis 23^{ies} recensui.

ad n. 1442: hic fortasse alia verba composita afferre licet. cf. Lautens. 1887 p. 6. ἐφίλοσιμήθη e. 1186 (IV^a m), 8. ἐφίλοσιμήθησαν e. 545 (III^a f), 8. συνεφίλοσιμήθη e. 744 (III^a i), 9. συνεπολόρηει e. 667 (28²/₁), 2. Cf. ἐπολόρηησαν e. 682 (c. 270^a), 2. ἐβουδύθησαν e. 1008 (11⁸/₇), 9 al. ἐχρηγήθησαν e. 1198 (32⁶/₁₃), 7. II 2, 971 (post 330^a), 11. ἱεροποίησαν II 2, 954 (II^a m), 2. ἐγυμνασιάρχει saepe (e. g. II 3, 1232, 2). ἐγυμνασιάρχησαν III 1, 1096 (c. 112 p), 13 al.

ad n. 1447: augmentum a temporibus praeteritis in partic. aor. irrepsit in ἡλδόντες (cf. n. 590).

ad n. 1449: II 270 in II 2, 720 corrigendum est. προσκε|κρουμένοι II 5, 716 b (fort. ²/₂ IV^a), 3. κειραμένοι 1054 f (c. 340^a), 17. γέγραπται sim. saepissime. κατακερου|σωμένοι II 2, 708 (post 340^a), 2 διακερου|σωμένοι 835 (c. 320^a). ab 24. κερου|σωμένοι 731 (post 307^a), B 11 al. κερημένα 807 (3³⁰/₂₉), b 145. 147. δῆλω[ι] πε|πρέσβε[ι]κε (certum est) e. 649 (29⁴/₁₁), 35. εἰσπεραχημένοι II 2, 808 (32⁶/₁₃), d 24 al. πεπραχημένοι e. 1028 (¹⁰⁰/₉₉), 96. πεπραχέαι e. 1043 (3⁸/₇), 67. πεπραχέων saepius (e. g. II 2, 1143). φρ: cf. Lautens. 18. πεφρόντικεν e. 1281 (c. 266^a), 7. II 5, 624 b (17⁵/₄), 8. πε [φροντι]κέαι e. 1043 (3⁸/₇), 18. ἐπιπεπλασμένον III 1, 77 (II p i), 14. ἀποτετριμμένων II 2, 834 c (IV^a f), 52. τετροπημένα e. 1035 (I^a i), 3. e. 1053 (post I^a m), 12. δν: τέθηκεν e. 1072 (c. 116 p), 10

ad n. 1451: ἀνεγνωσμένα Mitt. 19 p. 248 (c. 175^p), 21. κατεγνωσμένοι e. 1113 (c. 200^p), 8. κατεγνωστόων 12. ἐπεγνωμένα VII 413 (73^a), 4. 65.

ad n. 1452: Veri specie non eget, quod Ma. 340 protulit. Qui a papyris Aegyptiis profectus et Lautensachi sententiae magna ex parte assensus de β̄ litterarum reduplicatione ita fere dicit: sicubi stirps verbi a β̄ consonarum conexu initium capit, solum ε̄ in perfectis praepositur, sin autem in perfecto demum, metathesi quam vocamus litterarum facta, consonae in vocabuli initio continuantur, β̄ una cum ε̄ anteponitur: κατεβλαφότες VII 303 (c. 240^a), 51, sed καταβεβλημένον II 2. 810 (327–324), 11. κατα[βε]βλητότας (certum est) e. 380 (3²⁰₁₀), 26. cf. [β]βλημένον II 2, 714 (post 330^a), 30.

Quamquam Cr. 247 ὅ perfecta βλάπτω verbi reduplicatione instructa enumerat et K.-Bl. I 2 p. 23. 384 sq. auctorum memoria nixi reduplicationem defendunt.

ad n. 1454: μέμνημαι saepe. κεντημένοις III 1, 55 (fort. Hadr. aet.), 19. Pergameni ε̄ littera contenti sunt (Schw. 171). πέπτωσα: cf. Lautens. 18. πεπτωκότων e. 1225 (III^a m), 11. κα[τα]πεπτο[κότ]ω e. 1051 (post 3¹₁), b 1. Accedunt ex inscriptionibus Oropiis 6 testimonia.

Sicubi alii consonarum conexus quales sunt σπ. στ. σκ. σφρ. στρ. φδ̄ verborum initii vicibus funguntur, Attici ε̄ vocali sola reduplicationem indicare solent (33^{ies}). Huc pertinent ψ̄ et ξ̄, ἐψ̄χρῖσθαι e. g. saepe deprehenditur, διεξωμένα II 2, 736 (IV^a f), B 16. διέξωσαι B 19, qua in re simul haec perfecta σ̄ littera carere moneo sicut et διασεσωμένους e. 435 (post 336^a), 11. Vice versa σ̄ praebet διαπερισμένους II 5, 834b (32⁹₈), II 92.

Ea verba quae a consona simplici incipiunt, semper legitima reduplicatione utuntur.

κατεαγ- formae amplius 15 exempla in Attica reperiuntur (v. M. n. 303), in Oropi titulis est κατεαγώς VII 3498 (II^a i), 17 iuxta ἀποκαταγείαι 18.

εὐωνήθη II 2, 834 c (IV^a f), 28 (v. Lautens. 18 et M. n. 339).

Augmentum temporale verborum ab ο̄ ordientium est ω̄ (supra 35^{ies}), ab ε̄ iis quae supra memorata sunt exceptis τ̄ (12^{ies}) — ἡράνισεν VII 411 (c. 155^a), 7 —, ab ᾱ τ̄ (82^{ies})¹).

Formae ὑπεργρωμένους (e schedis Fourmonti) II 2, 824 (33¹₃), 14 nihil tribuendum est.

ῡ etiam in temporibus praeteritis permanet, haud aliter retinetur usque ad ultimum a. Chr. n. saeculum (8^{ies}), aetate autem imperatoria eius loco ε̄ incidere potest: καθιέρωσε e. 1035 (I^a i), 32. ἰδρῶσατο 45. ἀ|φῖκτο e. 1075 (1¹⁷₃₃), 3. ἱεράτευσεν III 1, 1128 (165^p), 19. 1131 (fort. c. 165^p), 3. ἰδρῶσαντο Mitt. 18 p. 192 (II^p), 7. καθιερωμένων e. 1092 (post 131^p), 11. καθιεδρ[ισεν] III 1, 163 (c. 125^p), 5. καθιεδρῶσατο 73, 3 (sic!). καθιεδρῶσατο 74, 1. εἶδρυσεν 942, 2. Incertum est ἰδρῶσατο e. 1075, 8.

ad n. 1458: γρᾶσθαι quod ad similitudinem formarum τιμῶμαι - τιμᾶσθαι natum est, etiam e. 1322 (c. 200^a), 9 reperimus.

ad n. 1461: ab Alexandri Magni temporibus usque ad c. 200^a verbum contractum ἐπιμελοῦμαι 30^{ies} occurrit, eodem tempore verbi simplicis quinque modo exempla existunt, id quod optime cum usu in Aristotelis papyro obtinente

¹) Semel ἄρπασ' in carmine legi III 2, 1370, 7, sed ἡρπασε item in carminibus III 2, 1335, 7. 1383, 4. 1387, 2 conspicitur.

- congruit (Cr. 223 adn. 4). Ad M. accedit ἐπιμελόμενοι e. 500 (30²/₁), 13. e. 1165 (1/2 III^a), 3, cf. e. 486 (30⁴/₃), 14. Ex aetate posteriore enotavi ἐπιμελεῖσθαι e. 1013 (II^a f), 16. ἐπιμελεῖσθω δὲ. ἐπιμελουμένης III 1, 466. 467. 468 (1¹⁷/₂₁), 5. ἐπιμελουμένω 705 (2/2 III p), 12. Sed συνεπιμελουμένου e. 1036 (e. 78^a), 4. In titulis Orop. exstat ἐπιμελεῖται: VII 3499 (33⁴/₁₂), 12 (= e. 338). 4252 (33²/₁₁), 12.
- ad n. 1481: Mitt. VIII 216 = e. 360 (32⁵/₁), 76. Accedunt nomina propria Ἐβελάνδρου II 3, 1408 (2/2 II^a), 1, ex Oropo Ἐβελίππας VII 3498 (II^a i), 52. In carminibus ε additur vel omittitur prout versus poscit τὰ μὰ θεῶων III 3, 2836. 3. οὐς ἔθειλον δ, in paeane ἐβέλαις III 1, 171 a, 8. Ambiguae lectionis est hexametri initium εἰ δ' ἐβέλαις III 1, 625 (post 126 p), 9. III 2, 1363, 7.
- ad n. 1488: aet. imp. semel μερίσσετε invelis III 1, 60, 16. ἀποκοσμίσει III 2, 1424, 10 vitiose scriptum esse pro -ήσει credo.
- ad M. 190, 11: pro coniunctivi forma accipiendum δοῦ: ἐάν . . . δοῦ, μέχρις ἂν ἀποδοῦ Mitt. 19 p. 249 (e. 175 p), 60. 101. 103. 105, ὅι ἂν . . . παραδοῦ III 1, 73, 29 (W.-S. 121. Bl.-D. 53 § 95, 2), quamquam alias ἐάν . . . ἀποδιδῶ sim.prehendimus: II 2, 1058 (IV^a m), 17. DS. 937 (30⁶/₁), 31. e. 1241 (300²/₂₁), 33. e. 1346 (i¹), 13. Verbi πληρώω coni. praes. est ἐάν . . . πληροῦ Mitt. 19 l. 1, 47 et ἐάν πληροῖ in Xanthi Iyēii tit. III 1, 74, 20.
- ad n. 1649: nominativi pl. forma quae pro accusativo a Delphis iam peranti-quo tempore, ab Aethaeis s. III^a adhibita est (DS. II 653 n. 69), in Attica praeterea legitur in τοῖς πεῖθαρχοῦντες e. 1011 (10⁶/₁), 23. δύο πόδες . . . μεταβάτω III 2, 1425 a, 6. ἔζησα . . . μῆνης 1408. 4.
- ad n. 1688: aetate quoque Caesarum [cf. M. 209, 28, ubi addas γραμματεῖς τοῖ δῆμοι Mitt. 29 p. 244 (33⁵/₁), X 33] Atticos pro genetivo attributivo dativo commodi uti posse probatur hoc testimonio: οὐκ ἔστι ἐξ Ἀρξείου πάγου βουλή III 1, 1007 (Tib. aet.), 5.
- ad n. 1718: ἐς autem posterioribus quoque saeculis obvium est: e. 1228 (11⁶/₁), 4. ἐς τὰ νῶν E. A. 1895 p. 111, 27 (16¹/₁₁), 17. III 1, 720, δει[]ς legendum est sec. Velsenii apogr. a me inspectum, quod post ε unius litterae spatium reliquit. Rab. 14 formam ἐς e defixionibus non exscripsit, in insulis autem maris Aegaei usque ad s. III^a deprehenditur (Schlag. 6. 33).
- ad n. 1725: pro ἐν adhibent eis praeterea in εἰς [τοῦτον] τὸν τόπον ἀναπαύεται III 2, 3435, 3.
- ad M. 247 § 89 . 2: etiam ἴνα cum particula ἂν componitur in epist. imp. e. 1121 (305 p), 26 ἴνα . . . ἀεὶ ἂν κατακοιμηθῶσιν.
- Nuda coniunctio εἰ aet. imp. cum coniunctivo coniungitur in εἰ . . . μὴ ἀπαντήσῃ Mitt. 19 p. 253 (e. 175 p), 96 et in εἰ . . . τελμήσῃ III 2, 3509, 8 (nisi forte η pro itacismum pro ei positum est).

Nunc per saturam reliqua quae in schedis meis sunt ordine alphabetico servato percurram:

- ἄμμος in titulis Atticis est II 2, 834 b (32⁶/₁₃), II 61. II 5, 834 b, I 32, stirpem φαιμάδ- reperimus in nom. pr. Φαιμάδῃ II 3, 2979, 1 (Ma. 202. Bl.-D. 21). ἀρώ retinet iure o in aristio ἐάν . . . ἀρώσει II 2, 1059 (32¹/₁), 21.
- Substantivum ἡ βλάβη est e. 411 (post 336^a), 33 (Cr. 175), incertum, utrum ad hoc an ad τὸ βλάβος referendum sit ἐπὶ βλάβει e. 1258 (32⁴/₁), 5. 11, cf. τῆς βλάβης II 2, 1055 (34⁵/₁), 31.

Pro nomine Punico Bodmelkarth tituli Attici exhibent Β|σδμ|ζ|ά|α|ν secundum Rangabis et Koehleri apographa. Dittenberger autem (DS. I 167) Velsemi apographo ΟΔΜΙΑΚΑΝ fretus id recte transcribit in Β|σδμ|ά|α|ν (v. e. 418).

Adiectivum ab oppidi Brundisii nomine derivatum est Βρ|εν|τε|σί|α III 2. 2399, 3. Alia nomina terrarum aut oppidorum notata digna sunt Βρεταννίαν E. A. 1883 p. 19 n. 2 (i). 5, adiectivum Βρεταννικός e. 1109 (187p), 2 (cf. Eck. 31). ἐν Ποσειδῶνι (Eck. 20) III 1. 129 (2⁸⁶), 16. τῆ πατριδι Τολώση 623 (II p i), 10. 624 (II p i) ?

Substantivum ἐπιμελεταιῶν et ἐπιμελητείαις deprehenditur in II 1. 628 (I^a i), 30. 42.

Voces Latinae *denarius*, *sericarius*, *uncia*: e longa vocabulorum Latinorum *denarius* *sericarius* alio loco aliter redditur. en haec: δηνάριον e. 1092 (post 131p), B 21. δηνάριος BCH 19 p. 113 (i), 1 β 6. δηνάριον III 2, 1432, 2. σερικαρίον III 2, 3513, 2 (Eck. 24).

Pro uncia exarant ὀνίαις III 2, 1433, 10 (Eck. 69) et ὀνία Herm. 30 p. 629 (i), 11.

In nomine Εδ|που|λι|δ|ης II 1, 617 (III^a m), 31 π pro β scribitur.

Ἰρενι et Ἰρενί ε omissione exarantur II 1. 627 (9²), 4. III 1, 803 (I p m), 1. Pro i adhibent ε in εἰρέως et εἰ|ρο|πό|λος III 1, 181 h (c. 100p), 3. 736, 2.

Vocis κείς [II 5, 767 b (33²/₁), 69] dat. pl. non invenitur.

Δὸς τοῦ Λαβραῦνδου e. 1271 (29⁸/₇), 6 (cf. Kretschm. Eltg. 303).

Λακιάδης ante Aug. simplicem gutturalem z exhibet (43^{ies}). post z et zz pariter vigent: Λακιάδης III 1. 1101 (II p i), II 23. 1122 (157p), 33. III 2, 1785, 3. 1786, 3. 1787, 2. 1788, 2. 3593, 3. Λακιάδης III 1, 78 (I p f), 9. 10. 1095 (c. 112p), 3. 1017, 3. 61 (c. 1¹⁷/₃₈), A I 31. III 2, 1784, 3.

λιτροπῶλον (non λιτρ-) iam Cr. 98 adn. 1 et Ma. 189 enotaverunt (cf. F. Solmsen KZ 42 p. 212).

αἴρουμα uti Photius s. h. v. postulat intra annos 330 et 324 9^{ies} sine γ scribitur. ἀνεία bis pro μνήμα reperis e. 774 (III^a m), b 12 et III 2. 3912, 1 (ubi μνίας).

Adiectivum est μιλακός: II 2, 754 (3⁵⁰/₂₃), 58. 757 (3⁵⁰/₂₃), 27. 758 (3²⁴/₂₃), 38. 760 (3³⁴/₂₃), B I 12. e. 244 (33⁷/₆), 77 (v. Frick. 21). II 5, 1054 d (c. 288^a — cf. Latterm. Klio 6 p. 168 —), 7. Forma aspirata 5 amplificata deprehenditur in nom. pr. Μαλθάκη, Μαλθάκιος.

Femininorum in -ῶ genetivi fere 40^{ies} recte in -ῶς cadunt, sed in titulo Christiano Νικῶς III 2. 3412², 4 est, quae forma ζ addito in similitudinem flexionis τιμή τιμῆς nata est.

Accusativi in Attica δῖος in -ῶ desinunt, sed e tit. Orop. E. A. 1892 p. 53 n. 89, 1 Ἀρκεσσῶν exscripsi. Qui usus in dialecto Ionica invenitur (Me. 431).

In οἰκρά II 3, 4319, 2 τ omissum est. Item in titulo Andaniae (DS. 653, 107) et in voluminibus Hercul. (Cr. 86. Jensen: Pallodemi περὶ κακῶν col. 16, 35) μάκρα pro -κτρ- scriptum invenimus. Sed vox integra οἰκτρός est II 5, 4040 b, 4. III 2, 1335, 13; ἡ μάκρα etiam in titulo Antiochiae ad flumen Orontem sitae BCH 24 p. 289.

ὀνία v. s. δηνάριος.

ὄχι ὄπως semel occurrit in epi. Plot. [e. 1099 (12¹/₂), 33].

Πολεμαῖος τ neglecto sicuti in pap. Aeg. (Ma. 167), in lapidibus Pergamen. (Schw. 104) et Magnetum (Na. 74) deprehendimus e. 469 (30⁶/₁₅), 3 (v. DS. 184 adn. 2) et in Πολεμαῖος Ἀγκυρανός II 3, 2740, 2. Πολεμαῖος autem ubique in nominibus regum Aegyptiorum (et in vocibus Πολεμαῖίς et Πολεμαῖά quae hinc

originem ducunt) et praeterea in nominibus civium Atticorum et aliorum (v. indicem, cf. KZ 42 p. 264 sqq.).

[π]ομφόλιγας II 2, 758 (3³⁴/₂₃), A II 13, sed πομφόλιγας IG I Suppl. 321 p. 75 (c. 410^a), 34, item bis Aristophanes: Meineke II 2, 1079, 13 et in Ranis 249 (πομφόλιγοπαφλάσμασιν).

πυρήν unum ρ exhibet in VII 3498 (c. 200^a), 17. e. 1013 (II^a f), 21. Sic postulat Pollux in onomast. VI 45.

Πύτνα sic per tenuem scriptum invenimus: ἐμ Πύτνη. al. e. 329 (33⁶/₅), 13 (v. s. hoc titulo). e. 339 (33³/₂), b 3. e. 763 (III^a i), 6.

ρύμβον II 2, 751 (3⁵⁰/₂₃). Bd 9 vox Attica est. Hanc eandem (ρύμβοισι) habet Eupolis (Meineke II 1, 452, XV).

σικαρίος v. s. δηνάριος.

σφ[ό]γγος e. 1283 (ante III^a m), 18 (Me. 279).

τροφι[δί]οις [Ü. J. 16 Beiblatt p. 53 (IV^a f) B col. II 18] mihi quidem nullum explicatum habet.

Exemplum Oropium τρωφάντου VII 3498 (c. 200^a), 4 iam K.-Bl. I 1 p. 640 (ad p. 148) citaverunt. Etiam aliarum regionum tituli quidem (cf. KZ 42 p. 223. Ditt. Or. Gr. inscr. sel. II nr. 598 adn. 2) hanc formam exhibent, cum in libris per mediam scribatur. Herodianus (Lentz H. II 595, 1) suae aetatis hominibus dicit utramque rationem notam esse.

ὑποδερὶς intra annos 350 et 323^a 11^{ies} per unum ρ exaratum est (Cr. 316).

ὑσπλήγων (non -γγ-) offert e. 1035 (I^a i), 50. Moeris s. v. βαλβίδες dicit: ὑσπλήγγε δὲ κοινόν. Phrynichus (ed. a Lob. 71) et Herodianus (ed. a Lentzio II 597, 7) ambas scribendi rationes noverunt.

Φρεάρριος ante Aug. sic 17^{ies} scribitur, per unum ρ II 3, 2652 c, 2. e. 787 (c. 235^a), b 9, item aet. imp. III 1, 1169 (c. 200^v), II 26, at per ρρ 10^{ies}. Cereris cognomen est Φρεαρόσι III 1, 375, 1.

Pro vitio sive scribentis sive describentis habendum est quod ρ per a redditur in πιάτων II 5, 619 b (c. 210^a), 10. γιόνους III 2, 1375, 5 (Luedersii apogr.). ἄλ(ε)-ξάνδρου 1912, 2 (Lollingii apogr.). ἀνδιδῶν 3847, 9 (Koehlerii apogr.). etiam in fine vocis e. g. ἀνῆ. Μιλέσιος 2746, 3 (Loll. apogr.), semicirculum a quadratario negligentia omissum esse puto (Wil. Nordion. Steine 61 ad nr. 18, 4).

Sicuti in principio proximi versus (cf. s. p. 7 sq.) etiam mediis in versibus syllabae aut totae voces aut complures omnibus saeculis interdum errore repetuntur: ἀν<αν>δρείου VII 4255 (3³⁹/₂₂), 2. γίγ<ι>γγηται e. 1184 (33⁴/₂₀), 18. In hunc numerum refero σιωνικά <καί> ὑπεγράψατο II 2, 808 (32⁶/₅), c 23. σιωνικά <καί> τὰ 109. ἐν τοῖς <ἐν τοῖς> 809 (32⁶/₄), d 62. ὅσοι τῶν <τῶν> e 93. Τιμοσθένην <ην> e. 467 (30⁶/₅), 25. νόμο<μο>θετημένα e. 487 (30⁴/₇), 7. οὐδέ <δέ>να II 3, 1675 (IV^a), 6. Νικί<κι>ππη 3402, 1. φιλοτιμε<με>ῖσθαι e. 1271 (29⁶/₇), 19. καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ <γῆν καὶ κατὰ> θάλατταν E. A. 1892 p. 35 n. 65 (III^a a), 7. Ἀποκλή<λε>ους II 2, 836 (23²/₁), 77. ἀποκαταστήσας <ας> iv e. 834 (c. 225^a), 13. καί <καί> II 5, 619 b (c. 210^a), 31. κατὰ <τα> τὸν νόμο[ν e. 922 (c. II^a i), 9. γε<γε>γονότων e. 891 (c. 18⁴/₇), 17. Διόδωρο <ρο>ς (sic) II 2, 968 (c. 165^a), 4. μασ<ας> τῶν VII 3498 (II^a i), 14. ἐπιγρόν<ον>τες e. 1224 (c. 165^a), e 13 et 13 alia exempla.

Sicubi eadem litterae (cf. n. 807) aut syllabae aut voces sese excipiunt, hic illic fit, ut tantummodo semel per haplographiam quam nuncupamus exarentur

Κα[λ]λ(ί)στιον Π 3, 2626, 1. Ἐπ(ί)κτητος ΙΙΙ 1, 1163 (ΙΙ Ρ^f), 89. Μην(ί)δος ΙΙ 2, 2165, 1. Νικηφ(ό)ρου 3304, 2 (anteit Νικηφ(ό)ρος).

Haud raro diphthongorum altera pars ante consonas omittitur in τα(ῖ)ς θύραις ΙΙ 2, 834 b (32⁹/₈), ΙΙ 14. ἐπα(ι)νέσαι e. 820 (1/2 ΙΙΙ^a), 8. ΙΙ 1, 616 (ΙΙΙ^a m), 16. ὑποπα(ι)δοτρίβης ΙΙΙ 1, 1155 (c. 190 Ρ), 31.

Πε(ι)ραιεύς ΙΙ 5, 768 b (ΙV^a f), 13. 775 b (ΙV^a f), ΙΙ 16. e. 1225 (ΙΙΙ^a m), 8. ΙΙΙ 1, 366, 1. Στε(ι)ρι(εύς) e. 791 (23²/₁), d 24. Δε(ι)ραδιώτην BCH 7 p. 162 (ΙΙ^a), 12. ε(ί)καστεῖ e. 654 (28⁹/₈), 6. τρε(ῖ)ς e. 840 (ΙΙ^a f), 20. Ἡπε(ι)ρωῖτις ΙΙΙ 2, 2415, 2. Ἄφρο-δε(ί)σιος ΙΙΙ 1, 1122 (157 Ρ), 40.

Σελε(υ)ικεύς ΙΙ 3, 3309, 2. Ἐλε(υ)θέρου ΙΙΙ 1, 1137 (17²/₇), 26. Πόλυε(ύ)κτου ΙΙΙ 2, 1700, 2. Ἄντιοχε(ύ)ς 2316 (cf. M. n. 523. 524).

περιπο(ί)κλιον ΙΙ 2, 751 (3⁵⁰/₂₃), Βα 14. το(ῖ)ς ἄλλοις VII 330 (ΙΙΙ^a f), 6. τοῖς ἄλλοις 357 (ΙΙΙ^a f), 6.

Index vocabulorum.

Ἄγγελῆθεν	83	ἄνωθεν	83
ἀεὶ	8 sq.	ἀπανταχῆτι	24, 111
ἀείμνηστος	9	ἄπας	107—111
ἀεῖσαιτοι	9	haplographiae exempla	129 sq.
Ἄθηνα	123	ἀποδνήσκω	13
Ἄθηνα(ι)ίς	117	Ἄπολλ(λ)ωνίδης	121
Ἄθήνησι	82	ἀπορρήσας (pro -ρήξ-)	120
Ἄθήνινπος	119	ἀπόρρητα	120
ἀθλητήρσιν	121	Ἄπολλώνιος	121
ἀθρόως	123	Ἄρέτιπος	119
αι.ε.	117	Ἄρευπαγιτών	118
Αἰγίγης	10	Ἄριστοβούλη	120
αἰεὶ	9	Ἄριστήδης	11
αἰμνηστος	9	Ἄριφρων	122
αἰσειτοι (αἰσῖτοι)	9	ἀρκεθέωρος	122
Ἀκαδήμεια	118	Ἄρκεσώ	128
Ἀκεσσοθέμιδος	120	Ἄρηνήδης	11
ἀκύτη	118	ἄρρηκτους	120
Ἄλαεύς	97	ἄρρην	122
Ἄλεύς	98	ἄρρητων	120 ^o
Ἄλκωνστιανός	119	ἄρρηφορ—	121
ἄλλ(λ)ος	121	Ἄριστοστέλης	120 sq.
ἄλλο(ς) Σοφαινέτου	120	Ἄρσινθή	121
Ἄλωπεκῆθεν	83	Ἄρχεβιάδης sim.	122
Ἄλωπεκῆσι	82	Ἄρχέδημος	122
Ἄμβρακιώτης	119	Ἄρχέδικος	122
ἄμμος	127	ἀρχεθέωρος	122
Ἄμφιάραος sim.	123	Ἄρχενήδης	12
Ἄμφικτιών, -κτύων	116	ἀρχεπρόβουλος	122
ἄν	112	Ἄρχίδαμος	122
ἀνάθεμα, -θημα	122	Ἄρχίδικος	122
Ἀνακαεύς, -κηεύς	97	ἀρχιθέωρος	122
Ἀνάξιππος	122	Ἄρχικλείδης sim.	122
Ἀνασικλέους (pro -αξι-)	120	ἀρχιτέκτων	122
Ἄνδρας gen.	122	Ἄσκληπιός	120
ἄνδρ(ς) Σίμου	120	ἀτοῦ sim.	100—103
Ἄντιπατρί(ς), Σμάκιον	120	de augmentis	26 sq. 124 sq. q.
Ἄντιφάτης	91	αὐθεμερί	123

αὐθημερόν	123	ἑαυτοῦ, ἑαυτοῦ sim.	100—103
αὐτοῦ sim.	100—103	ἔγγ δακτύλων	66
Ἀχαΐα. Ἀχαιῶς	117	ἔγδάκτυλα	66
ἄχρι	86	ἔγκαίδεκα	66
Βάχχος, Βάχχος sim.	119	ἔδοσεν (προ -δοξ-)	110
βασίλισ(σ)α	60. 121	ἐθέλω	127
βελτεῖους	124	ει, ε	117
Βερ(ε)νικήθης	118	ει)η	29 sq. 34. 115
Βερνηκίδης	115	ει)ηι	21. 117
Βερονίκη	118	εἰάν	112
βίβλος	8	εἰαυτοῦ sim.	100—103
βλάβη. βλάβος	127	εἰς	121
Βοδιμίλας	128	εἰκοσι(v)	82
βορράθεν	83	εἰρεῦς	128
Βρεντεσία	128	εἰς pro ἐν	127
Βρεταννία	128	εἰσστόν	120
Βρισηίς	11	εἰστήλην	120
βυβλιοθήκη. βύβλος	8	εἰσφῆνας	120
βυρσοδέψης	121	Εἰτ(ε)αῖτος	31. 117
Βυσζάντιος	120	ἐκατέρωθεν	83
γίγνομαι, γίν-	55	ἔκι	119
γινώσκω, γιν-	56	ἐκκλησία	4
γρῆματαὺς τῷ δήμῳ	127	Ἐλευσινῶδε(v)	83
Δαμοκλείας	94	ἐμπροσθε(v)	83
δεινάριον, δην-	128	ἐννατος	124
δεκαδύο	124	ἐνδοθεν	83
Δεκελεᾶσι	82	ἐνεγράμενος	119
Δήμιλοχος sim.	12	ἐνεκα. -κεν sim.	84—86
Δήμητρος	121	ἐννατος	124
δῆμμος	8. 121	ἐξ cum variantt.	6. 61—65
διανεκῆς	115	ἐξ (ἔγγ al.)	65
διάρρουν	121	ἐξδάκτυλα	66
διεττημένος	58	ἐξῆς	87
Δισωτήρια	118	ἔπειτα	5. 83
Δικαιίδου	117	ἔπειτε(v)	83
Διονίσων	117	ἐπεψήφισεν	120
δοῖ et δῶι	127	Ἐπι(γ)ένης	56
Δόξῆα	121	ἐπίθεμα, -ῖημα	122
Δριμήτριος	115. 119	ἐπιμελειτεία, -λητεία	128
δυοκαίδεκα	124	ἐπιμέλομαι. -λοῦμαι	127
δώδεκα	124	ἐποιήσαντο	121
ε)αι	117	Ἐρεχθίδης	11
ε)η	116	Ἐρικεύς	98
ε ante vocales)ει	117	Ἐρμα(εἰ)σχος	117
ἐάν	112	Ἐρμη (gen.)	123
		ἔρρηφορ-	121
		Ἐρηφῆροι	121

Ερωρως	119	ἔε 115. ἔη 115. ἔη	115
ἔς	127	ἔυ	116
ἐς Οἴου (pro ἐξ)	120	Ἰαχχος, Ἰαχχος sim.	119
ἔσκον	119	ἴδιος (κατ'ἴδιον, καθ'ἴδιον)	45
ἔσστη[λ?	122	intercalatae vocales	130
ἐττημένος	58	-ιος, -ιον)-ις, -ιν	119
Εὐεξείνου	120	Ἴπποδωντίς cum variantt.	116
Εὐνοος et Εὐνου (gen.)	123	ἴρεια, ἴρεϋς	128
εὐνοος (nom. pl.)	123	ἴσος (ἐπ' ἴσης)	45
εὐνώως	123	Ἴστορία	120
Εὐπουλίδης	128	κάθυθανε	64
εὐρα(υ)ν	121	Καλλίστρατος	120
εὐσένβεια	119	καρπίσζεσθαι	120
Εὐφ(ρ)αῖος	119	Κάρσις	121
Ζαίολος. Ζοίλ-	116	καταβάσειως	117
η γε	116. 118	Κέρκυρα	116
η ρει	115	κῆρυξ τῆ . . . βουλῆ	127
η ρι	115	κιδώνιον	122
η ρυ	116	Κικιννεύς, -κιννεύς	117
ἦαυτοῦ	101	κινκίς	119
ἦλθόντες	125	κιτωνεῖον	122
ἦμέδμενον	122	Κλειόμβροτος	117
ἦμίσα	117	κλήις	12
ἦμισυ. ἦμισυ	116 sq.	κλινκίς	119
ἦνεγκα, -κον	104	Κνωσός sim.	121
ἦραιῖς	117	Κόλωνῆθεν	83
ἦρακλειδης, -ους	91	Κόρυρα	116
ἦρακλειώτης, -κλειώ-, -κλιώ-	29	Κρηταεύς	97
ἦρακλῆς, -κλέως	93	κτεῖς	128
ἦροσα	127	Κυδαθνηαεύς	97
ἦρωσ decl.	123	κώρα	119
θαραπεύω	115	Λαβράνδος	128
Θαρριάδης	121	Λακ(κ)ιάδης	128
Θαρρύων	121	Λαμπτράσι	82
Θαρσυμένης	121	Λαμπτερεύς cum variantt.	119
Θάραυτος	121	Λαοδικεύς, Λαωδ-	118
θετηχολέω, -λος	116	Λάρισα	121
θειός	117	Λευκονοεύς	35
Θειότιμος	117	Λεωντίς	116
θέλω	127	ληιστής	13
θιασωντων	129	ληιτουργεῖν sim.	13
θνήσκω	13	λή(μ)φομαι	120
Θούκριτος, Θουμύριος al.	118	λιθολογήσας	121
Θραῖξ	120	λιτροπώλης	128
θριπήδεστος	119	λῶιον	118
θύρρος	121	μαλακός. Μαλθάκη	128
		μασζονόμος	121

μελίπνος	117	ὄπως ἄν	121
Μελλάγχραινος	121	ὄργειών	117
μερίσσετε	127	ὄτσι, ὄτσι	124
μετά	106 sq.	οὐδαμά	61
Μεταχηστ(ο)νίων	118	οὐδαίς (οὐδαίς)	61
μέχρι(ς)	56 sq.	οὐδ' ὑφ' ἐνός	49, 61
μηδαμοῦ	61	οὐδ' ὑμέας (pro οὐδέ)	49, 61
μηδαμῶς	61	οὐκ ὑμεῖς	119
μηδαίς (μηθαίς)	61	οὕτως	86
μηδ' ὑφ' ἐνός	49, 61	οὕχι	128
μηνες (acc. pl.)	127	παῖδας	121
μήρυμα	128	πάλιν et composita	83
Μιθραξίδης	115	-πάλλην	121
Μιθριδάτης	115	Παναθηναϊκός	117
μικ(ρ)ός	119	πανγενεῖ, παντοδαπός al.	111
μνεία	128	Πανονδία	119
μολυβδοχοιεῖ	118	παράρ(ρ)υμα	120
Μουνηγίασι	82	Παρράσιος	121
Μυρρηνούς, -νοῦτος	119	Παρρησία	121
Μυρ(ρ)ηνούσιος sim.	121	πᾶς	107—111
ναῦς (nom. pl.)	123	πατρόθεν	83
Νεφθός	40	πειθαρχοῦντες (acc. pl.)	127
νήμα	14	Πειραεύς cum variantt.	97 sq.
νήσσοι	121	πεντάκις	86
Νικαεύς	97	Πεντηλικός	12
Νικό	128	περιράπτρια	120
νοτόθεν	83	Πέρσαι	121
ξιμβάλλεσθαι	69	Πλαταεύς	97
ο)ω	116	Πλατατικὸς	117
ο ante vocales, oi	118	πλείονα, πλείω sim.	124
ο hybrida	115	πλεονάκις	86
οι ι	115	πληρᾶ et -ρῶι	127
οι υ	118	πόδες (acc. pl.)	127
οι ωι	118	ποιτεῖν, ποιητής sim.	35 sqq.
Ὀσθεν	41, 83	πολλάκις	86
Ὀθθεν	41, 83	πλουανδρεῖον	118
ὀθεν	83	Πολυπέργων	120
οἰκ(τ)ρός	128	Πολύρην	121
Οἰνής	11	πομφόλις, -λιξ	129
Ὀκτώ(μι)ριος	120	πορεύεσθαι	120
ὀλίγος (ὀλίος) sim.	56	Ποσιδαίων	32
Ὀλυμπεία	34	Ποτίολοι	128
omissae syllabae	130	πρεζβευτής	57
omissae vocales	130 sq.	προρηγίσεις	121
ὀνία	128	προσέτταττον	121
ὄπισθεν	83	πρόσθεν	83
		προσστάτης	120

πτελείνος	117	τινός. τινί	124
Πτολεμα(ι)ίς sim.	117	τισίν	124
Π(τ)ολεμαῖος	128	Τολῶσα	128
Πυανεφίων	116	τοῦ	124
πυρῆν	129	τριημισία	122
Πύτνα	129	τριήρη(ν)	123
ρ λι	129	τριηροπο(υ)ικός	118
ῥάκος	120	τριπήδεστος	119
de reduplicatione	124 sqq.	τριπόδιον	129
repetuntur syllabae	129	Τροῦζῆνι	116
ῥύμβος	129	τρώφαντος	129
σάκ(κ)ος	120	υ ι	115
σαννίδιον	121	Ύγεια	34. 56
Σαραπίων sim.	115	υἱδοῦς	40
Σικυώνιος	117	υἱός (υἰώνος)	37—40
σιρικάριος	128	ὑποδερὶς	129
Σκυροφοριών	32	ὑποδέχασθαι	120
στέλλη	121	ὑσπληξ̄	129
στρατεία, στρατιά	118	Φερρέφαττα	122
στρωτῆρσιν	121	Φηγαεύς	97
στυπνιος	117	φιλοσίμως καὶ	120
συλλήβδην	70. 120	Φί(ρ)μος	119
συμβάλλεσθαι	69	Φλεβουάριος	119
σύμπας	111	φράτερσι	121
σύν	106 sq.	Φρεάρος	123. 129
Συράκουσαι	121	Φρεάρ(ρ)ιος	129
σφόγγος	129	χιτώνιον	122
Σωκάρους	119	Χολλήιδης	12
Σώτη(ι)ρα	118	χοῦς decl.	123
σωτῆρσιν	121	χρυσογῶος	123
ταρτημέρου	122	χυθρίς	122
τάς μέν	120	χυτρώγαυλος sim.	122
τάω	58	χωρίς	87
τειχοποιικός	118	Ψαμάθη	127
τέταρες	121	ω)ο	116
τετράκις	86	ωι, αι	118
τετράχιμα	122	ἔιτινι	124
τετρήρου(ς), -ρη(ν)	123	ὄκία	128
τέτταρσιν	121	ὄσσαύτως	7. 121
Τίβε(ι)ος	117		
Τιμόδειος	117		

Index rerum.

Praefatio	V—VI
Conspectus librorum et abbreviationum	VII—IX
De vocabulorum divisione	1—8
βύβλος	8
ἀεί	8—9
de dipthongi: ηι fatis	9—29
<p>Οἰνός sim. 10—11. Ἀριστήριδος 11. Ἀρρηνήιδης 11. Ἀργενήιδης 12. Χολλήριδος 12. Πεντεληνός 12. κληιδ- 12—13. ἰπποτουχι- 13. ληιστής 13. θνήσκω 13. νόμα 14. — ἀγαθῆ: νόγη 14—15. ἐν στήλι: λιθόνη 15—16. τῆ: βουλῆ 16—17. τῆ: πόλει 17—18. τῆ: Κέρη 18. Monosyllaba (τῆ: 18—19 et ῆ: 19—20) 18—20. Ordinalia 20—21. Nomina propria masculina 21—22. Reliqui dativi primae declinationis 22—24. Adverbia 24. Coniunctivi 25—26. De aliarum regionum usu orthographico 26. Augmenta 26—27. Conclusio 27—29.</p>	
Ἑρακλεώτης	29
ει ante vocales η	29—31
ει ante consonantes)ι	31
ῖ ει	32
ῖ)ει	32—33
ιαι ante vocales et consonantes	33—35
Λευκονοεύς	35
ποιεῖν	35—37
υῖός. καταχυῖα sim.	37—40
᾽Οῦθεν et ᾽Οαθεν	41
de ι muto	41—44
de elisione	44—51
de crasi	52—55
γίγνομαι — γίνομαι	55—56
ἐλίγος — ἐλίος	56
σμ->ζμ	56—57
de ττ litteris	57—60
οὔδεις sim.	60—61
de assimilatione consonarum	61—76
de ν paragogico	76—83
ἐνεκα et ἐνεκεν	84—86
οὔτως. πλεονάχις sim.	86—87
de nominum in -λας genetivis	87—88

de nominum propr. in -ης desinent. genitivis et accusativis	88—92
de nominum in -κλής cadentium genitivis et accusativis	92—95
de substantivis in -εύς exeuntibus	95—100
ἐαυτ- et αὐτ-	100—103
δύο	104
ἄνεγκα, -ον	104—105
ἔδωκαν, ἔδωσαν sim.	105—106
μετά et σύν	106—107
ἅπας et πᾶς	107—111
εἰάν	112
Conclusio	112—114
Addenda	115—127
Praetermissa	127—131
Index vocabulorum	132—136
Index rerum	137—138
Errata typographi	138
Curriculum vitae	139

Errata typographi.

- P. 33 v. 3 ab infimo: lege Π 11815 pro Π 1, 1815.
 „ 49 „ 15 „ supremo: „ B7. 16 pro B7. I 16.
 „ 50 „ 15 „ infimo: „ προσαυττόμεν' pro προσαυττόμεν'.

Curriculum vitae.

Georgius Hermannus Wilhelmus Lademann natus sum in viculo Brandenburgensi, cui Jühnsdorf nomen est, die V. mens. Martii a. 1884 patre Adolfo matre Luisa e gente Krüger. Parentes autem morte iam diu mihi ereptos esse gravissime doleo. Fidem profiteor evangelicam. Pater magister in illo vico erat. Primordiis litterarum ab eo ipso imbutus scholam mediam Copenicensem adii quae anno post in scholam realem commutata hodie quoque Blockio tunc temporis rectore, nunc directore floret. Inde ab a. 1898 gymnasium reformatum Sconebergense frequentavi. Maturitatis autem testimonium vere anni 1904 assecutus civibus academicis Universitatis Berolinensis, duobus annis post Tubingensis, tum dimidio anni post rursus Berolinensis adscriptus sum, ut studiis philologicis et historicis me dederem.

Docuerunt me vv. dd. Adickes, Busch, Diels, Gundermann, Gunkel, Harnack, Hecker, Helm, Herzog, Hintze, Hirschfeld, Imelmann, Kekule de Stradonitz †, Kirchner, de Lange, Lasson, Lehmann - Haupt, Ed. Meyer, Paul M. Meyer, Norden, Paulsen †, O. Pfeiderer †, Riehl, Roethe, Schäfer, Schlatter, W. Schmid, Schmoller, W. Schulze, Stolze, Vahlen †, Wagner, de Wilamowitz, Wölfflin.

Proseminarii philologici Berolinensis sodalis ordinarius fui per duo semestria. Exercitationibus interfui epigraphicis Hirschfeldi, grammaticis W. Schulzii, historicis Hirschfeldi et Ed. Meyeri, papyrologicis Pauli M. Meyeri, philosophicis Paulseni.

Maximas gratias ago cum viris quos enumeravi omnibus tum R. Herzog et W. Schulze. Quos grato semper animo me culturum esse nil est cur affirmem.

Examine pro facultate docendi Berolini mense Maio a. 1913 superato inde a Kal. Oct. eiusdem anni magistri munere per unum annum in gymnasio Berolinensi functus quod ex Ascaniorum nomine appellatur nunc in gymnasio Friedenauensi discipulos litteris imbuo. Examen autem rigorosum Basileae sustinui die V. mens. Martii a. 1914.
